

Nora Roberts

Nézd meg az anyját!

Minden jog fenntartva, beleértve a kiadvány egészének vagy egy részének bármilyen formában történő sokszorosítását. A mű a Harlequin Enterprises II B. V. jóváhagyásával jelent meg. Kiadványunk szereplői kitalált személyek. Bármely adott személlyel, akár élővel, akár elhunytal való hasonlóság a merő véletlen műve. § All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises II B. V. All characters in this book are fictitious. Any resemblance to actual persons, living or dead, is purely coincidental.

© *Nora Roberts, 1987 - Harlequin Magyarország Kft., 2008*

A mű eredeti címe: *Mind Over Matter*
(Silhouette Books)
Magyarra fordította: *Kövesdi Miklós Gábor*

Borító: *Majoros Árpád*

ISBN 978-963-537-834-0

HU ISSN 1588-8096

- Felelős kiadó:* Holger Martens
- Főszerkesztő:* Dr. Téglásy Imre
- Műszaki vezető:* Sárai Szabó Mária
- Szerkesztőség:* 1122 Budapest, XII. Városmajor u. 20.
- Levélcím:* 1535 Budapest, Pf. 762.
- Távbeszélő:* 488-5588; Fax: 488-5584;
- E-mail:* harlequin@charlequin.hu
- Terjesztés:* 488-5588

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Árusításban terjeszti a LAPKER Rt., és egyéb terjesztő szervek.

Szedés: Harlequin Magyarország Kft.
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Rt.. Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

David Brady filmproducernek sikerül rábeszélnie Clarissát, a híres jósnőt: vállaljon főszerepet parapszichológiai jelenségekről szóló dokumentumfilmjében. Csakhogy

előkerül Aurora J. Fields ügynök is, aki rideg számítással képviseli a jósnő jogait. Az ügynök bájos lánya, s maga is különleges lelki alkat. David a fejébe veszi: felfedezi a szenttelen üzletasszony álarca mögé rejtőző szenvedélyes nőt. A keményen küzdő Auroráról kiderül, hogy jósnő lánya, aki - bár maga is örökölte anyjának csodálatos képességeit - egész életében a benne rejlő áldásos-átkos lelki adomány elfojtására törekedett. David segítségével Aurora lépésről lépésre megtanulja, hogyan kezelje különleges képességeit, s az önfelfedezés útján eljut a szerelem forrásához is...

1.

A férfi kristálygömbre, varázsló ábrákra és tealevelekre számított. Égő gyertyákra és füstölőkre. Sőt, bár senkinek nem vallotta volna be, titokban már előre várta. David Brady a köztévé számára készített dokumentumfilmeket, így a rideg tények és az aprólékos kutatások világában élt. Igazság szerint úgy gondolta, üdítő, sőt, vicces kikapcsolódást jelent majd egy látóasszony a forgatókönyvek, vázlatok és költségvetések terhe után. De a nő még csak turbánt se viselt.

Az asszony, aki ajtót nyitott a kellemes, Newport Beach-i házban, inkább illet kártyaasztalhoz, mint szellemidézéshez. Pézsma helyett orgona- és hintőporillatot árasztott, és nem volt benne semmi titokzatos. David utolsó reménye, hogy a nagy hírű látóasszony házvezetőnője vagy barátnője áll vele szemben, hamar semmivé foszlott:

- Üdvözlöm! - A nő mosolyogva nyújtotta apró, vonzó kezét. - Clarissa DeBasse vagyok. Fáradjon be, Mr. Brady! Pontosan érkezett.

- Miss DeBasse...

David gyorsan rendezte gondolatait, és elfogadta a felé nyújtott kezét. Elegendő kutatást végzett már ahhoz, hogy el tudja fogadni a természetfeletti tanokkal foglalkozó emberek hétköznapiságát.

- Köszönöm, hogy fogadott. Főleg csodálkoznom, amiért tudja, ki vagyok?

Ahogy a kezük érintkezett, Clarissa hagyta, hogy a férfival kapcsolatos benyomások szabadon jöjjenek-menjenek. Majd később rendszerezi őket. Ösztönösen érezte, hogy megbízható emberrel van dolga, akire lehet számítani. Egyelőre elég is volt ennyi.

- Mondhatnám, hogy előre láttam, de nem több pusztá következtetésnél. Fél kettőre vártam.

Az igazat megvallva az ügynöke hívta fel Clarissát, hogy figyelmeztesse az „ügyfél” érkezésére, máskülönben még mindig a konyhakertben munkálkodna.

- Persze elképzelhető, hogy keféket, vagy más árumintákat tart az aktatáskájában, de úgy érzem, inkább iratok és szerződések rejtőznek benne. Biztos jól esne egy kávé a hosszú autótúr után Los Angelesből.

- Ezt is eltalálta.

A kék függönyös, lakályos nappaliba léptek, melynek közepén széles heverő állt.

- Foglaljon helyet, Mr. Brady! Az előbb hoztam be a kávékat, még meleg.

A heverőt valamiért nem találta megbízhatónak, ezért David inkább egy széket választott. Megvárta, míg Clarissa is leül vele szemben, és kávékat tölt a csészékbe - melyek nem illettek a tényérokhoz. Felmérni és kielemezni a nőt egy pillanat műve volt. David olyan férfi volt, aki sokat adott az első benyomásra. Clarissa, miközben tejszínnel és cukorral kínálta, olyan volt, mint mindenki kedvenc nagynénije: kerek, de mégsem kövér, rendezett, de mégsem nyársat nyelt. Arca lágy és szép maradt, és kevés ráncot szerzett ötvenvalahány éve során. Világos szőke haját divatosan viselte, és nem csillogtak benne ősz hajszálak. David úgy vélte, ez a nő fodrászának érdeme. Miközben elvette a kávékat, észrevette a Clarissa kezén sorjázó gyűrűket. Legalább ez az egy megfelelt annak a képnek, ami előzetesen megjelent előtte.

- Köszönöm. Miss DeBasse, be kell vallanom, magácska más, mint amire számítottam.

Clarissa magabiztosan dőlt hátra.

- Arra számított, hogy kristálygömbbel a kezében, és hollóval a vállamon üdvözlöm majd.

A nő szemében csillogó vidámságtól némelyek megsértődnének, David azonban csak felvonta az egyik szemöldökét.

- Valahogy úgy.

A férfi kortyolt a kávéjából. Az egyetlen jó, amit elmondhatott róla, hogy meleg.

- Sokat olvastam önről az elmúlt hetekben. A tévéfellépését is láttam felvételről. - David kereste a megfelelő szavakat. - Másképp mutat a kamerák előtt.

- Ilyen a tévé - felelte a nő olyan fesztelenül, hogy David eltűnődött, nem csúfolódik-e rajta. De a jósnő szeme változatlanul tiszta, barátságos maradt. - Ritkán beszélek a munkámról, de mivel fontosnak tűnt a látogatása, úgy véltem, kényelmesebb lesz így - mondta. Mosolyától halvány gödröcskék keletkeztek az arcán. - Csalódást okoztam.

- Nem - válaszolta David őszintén. - Szó sincs róla! - mivel az udvariasságából nem telt többre, a kávékat letette. - Miss DeBasse...

- Clarissa.

Nem esett nehezére viszonzni a nő sugárzó mosolyát.

- Clarissa, őszinte akarok lenni magával.

- Mindig az a legjobb - nyugtatta a jósnő halk, komoly hangon, miközben összekulcsolta ölében a kezét.

- Hát igen. - A nő szemében látott gyermeki bizalom kizökkentette Davidet. Ha kérges szívű, pénzéhes üzletasszony lenne, ügyesen titkolja. - Én gyakorlatias ember vagyok. A természetfeletti jelenségek, jövőbelátás, gondolatolvasás meg a hasonló dolgok nem férnek bele a világképembe.

A nő csak megértően mosolygott. Bármire is gondolt, nem lehetett kitalálni. David felegyenesedett a székében.

- Kizárólag az eladhatósága miatt döntöttem úgy, hogy elkészítem ezt a természetfeletti jelenségekről szóló sorozatot.

- Nem kell mentegetőznie - nyugtatta meg a nő, miközben felemelte a kezét, mert egy nagy, fekete macska huppant az ölébe. Anélkül, hogy ránézett volna, Clarissa végigsimította a fejétől a farkáig. - Tudja, David, egy magamfajta ember tökéletesen megérti, hogy az emberek kételkedve, vagy csodálattal viszonyulnak az... ilyen dolgokhoz. Nem vagyok elvakult.

A macska összegömbölyödött az ölében, ő pedig tovább kényeztette. Nyugodtnak, kiegyensúlyozottnak tűnt.

- Egyszerű ember vagyok, aki adományt kapott, és még némi felelősséget.

- Felelősséget?

David a zsebébe nyúlt a cigarettájáért, de észrevette, hogy nincs hamutartó.

- Persze.

Miközben beszélt, Clarissa kinyitotta a dohányzóasztal fiókját, és kivett egy kis, kék hamutartót.

- Használja ezt! - mondta, miközben odaadta a férfinak, majd ismét hátradőlt. - Tegyük fel, egy fiú szerszámkészletet kap a születésnapjára. Ez ajándék. A fiúnak van választása. Az új szerszámkészlettel tanulhat, építhet, vagy javíthat. Vagy akár lefűrészelheti vele az asztalok lábát. De be is teheti a szekrénybe, és elfeledkezhet róla. Sokan ez utóbbit tesszük, mert a szerszámok túl bonyolultak, vagy egyszerűen túl nyomasztóak. Volt valaha természetfeletti élménye, David?

A férfi rágyújtott.

- Nem.

- Nem? - Kevesen adtak ilyen határozott nemet. - Sose érezte például, hogy valamit már korábban is átélt?

David eltűnődött.

- Mindenkiel előfordul, hogy úgy érzi, valamit nem először él át. Vegyes érzés.

- Akkor nevezzük ösztönnek.

- Ön szerint az ösztön természetfeletti adomány?

- Természetesen.

Clarissa arcán lelkesedés gyúlt, amitől a szeme fiatalosabban csillogott.

- Na persze teljes egészében azon múlik, hogyan alakul ki, hogyan továbbítódik, hogyan használják. Sokan csak töredékét használjuk annak, amink van, annyira tele van a fejünk mindenféle más dologgal.

- Talán az ösztönei vezették Matthew Van Camphez?

Mínta lecsukódott volna a nő szeme.

- Nem.

David ezt különösnek találta. Clarissa elsősorban a Van Camp ügynek köszönhetően került az érdeklődés középpontjába. Az ember azt hinné, örül, ha beszélhet róla. Ennek ellenére úgy tűnt, a név pusztá említésétől is bezárkózik. David kifújta a füstöt, és észrevette, hogy a macska unott, de kitartó tekintettel figyeli.

- Clarissa, a Van Camp ügy tíz éve történt, de a mai napig az egyik legünnepeltebb, egyben legellentmondásosabb sikere.

- Ez igaz. Matthew most húszéves. Nagyon jóképű fiatalember.

- Sokak szerint halott lenne, ha Mrs. Van Camp a férje és a rendőrség ellenére nem ragaszkodik ahhoz, hogy magát is bevonják a rablási ügybe.

- Mások szerint az egész csak megrendezett reklámfogás volt - mondta a nő nyugodtan, miközben a kávéját kortyolta. - Alice Van Camp következő filmje hatalmas bevételt hozott. Látta a filmet? Csodálatos volt.

David azonban nem hagyta egykönnyen elterelni a beszélgetést.

- Clarissa, ha benne szeretne lenni ebben a dokumentumfilmben, akkor meg kell kérnem, beszéljen a Van Camp esetről.

A nő csaknem durcásan nézett, miközben a macskát simogatta.

- Nem biztos, hogy segíthetek, David. Rendkívül megrázó élmény volt a Van Camp család számára. Rendkívül megrázó. Fájdalmas lehet nekik újra előrángatni.

A férfi tudott alkudni, máskülönben nem vitte volna ilyen sokra.

- Na és ha Van Campék beleegyeznek?

- Az egészen más lenne.

Amíg a nő töprengett, ölében a macska dorombolva fészkelődni kezdett.

- Igen, egészen más. Tudnia kell, David, hogy becsülöm a munkáját. Láttam a gyermekbántalmazásról szóló dokumentumfilmjét. Nagyon megragadó, és felzaklató volt.

- Annak is szántam.

- Igen, sikerült.

Clarissa sok felzaklató dolgot tudott a világról, de úgy vélte, a férfi még nem készült fel rá, hogy megértse, honnan tudja mindezt, és miként boldogul vele.

- Most mit szeretne?

- Jó műsort. - A nő mosolyát látva David tudta, jól döntött, hogy nem próbált túljárni az eszén. - Olyat, ami elgondolkodtatja az embereket, és kérdéseket ébreszt.

- És magának vannak kérdései? David elnyomta a cigarettáját.

- Én csak készítem a filmet. Az hiszem, magán múlik, hogy mennyit kérdezek.

Ez nemcsak megfelelő válasz volt, hanem egyben a legőszintébb is.

- Kedvelem magát, David. Azt hiszem, szeretnék segíteni.

- Örömmel hallom. Gondolom, szeretné átnézni a szerződést, és...

- Nem! - vágott közbe a jósnő, amint vendége a táskája felé nyúlt. - Részletkérdés - egyetlen legyintéssel elhessegette a dolgot. - Ezzel hadd bajlódjon az ügynököm.

- Rendben. - David is szívesebben beszélte meg a feltételeket az ügynökkel. - Elküldöm, ha kapok nevet.

- A *Fields Ügynökség* Los Angelesben.

A nő ismét meglepte. A nagynényszerű, kellemes hölgyet a nyugati part egyik legbefolyásosabb, leghíresebb ügynöksége képviselte.

- Ma délután elküldöm nekik a szerződést. Örömmel dolgoznék önnel, Clarissa.

- Megnézhetem a tenyerét?

Valahányszor azt hitte, sikerült kiismernie a nőt, az meglepte valamivel. Viszont könnyű volt a kedvében járni. David odanyújtotta a kezét.

- Hamarosan átkelek a Nagy Vízen?

Clarissa nem nevetett, de meg se sértődött. Bár megfogta a férfi felfelé fordított kezét, épp csak rápillantott. Helyette inkább meglepően hűvösen mérte végig a férfit. Akit látott, az a

harmincas éveinek elején járt. Vonzó volt, de a fekete haj, és a lezser, de előkelő öltöny ellenére volt benne valami komor, sőt merengő. Arcvonásai erősek és szögletesek, úgyhogy az ember akaratlanul is kicsit jobban meg akarja nézni. Vastag szemöldöke ugyanolyan fekete, mint a haja. Szeme jámboran csillog. Első pillantásra legalábbis jámbornak tűnik hűvös halványzöldje. Clarissa erős ajkat látott, kellően húsosakat ahhoz, hogy felkeltsék egy nő érdeklődését. A kezében hosszú ujjú, széles művészkezet tartott. David emellett nyúlánk, atletikus testfelépítéssel büszkélkedhetett. De a nő ennél többet látott.

- Ön testileg, érzelmileg és intellektuálisan is igen erős ember.

- Köszönöm.

- Nem hízelgésből mondom, David - korholta meg Clarissa gyengéden. - De még nem tanulta meg, hogyan kell gyengédséggel mérsékelni az erejét a kapcsolataiban. Gondolom, ezért nem nős még.

Vonakodva bár, de David beismerte, hogy a nőnek sikerült felkeltenie az érdeklődését. De aztán eszébe jutott, hogy nem visel gyűrűt. Egyébként is némi kérdezősködéssel bárki könnyedén kiderítheti a családi állapotát.

- A szokásos válaszom erre, hogy még nem találtam meg az igazit.

- Az ön esetében ez teljesen igaz. Találnia kell valakit, aki ugyanolyan erős. Hamarabb sikerül, mint hinné. Persze nem lesz könnyű, és csak akkor működhet a dolog, ha egyikük sem feledkezik meg a gyengédségről, amiről az előbb beszéltem.

- Szóval találkozom a megfelelő nővel, elveszem, és boldogan élünk, míg meg nem halunk?

- Én sosem jósolom meg a jövőt.

Megint változott az arckifejezése. Ezúttal szelídebb lett.

- Csak azoknak az embereknek a tenyeréből olvasok, akik érdekelnek. Elmondjam, mit súgnak az ösztöneim, David?

- Legyen szíves.

- Hogy érdekes, hosszú kapcsolat alakul ki közöttünk - megpaskolta a férfi kezét, mielőtt elengedte. - Nagyon fogom élvezni.

- Akárcsak én - emelkedett fel David. - A mielőbbi viszontlátásra, Clarissa!

- Hogyne. Természetesen - mondta Clarissa. Felállt, és lesöpörte a macskát az öléből. - Most már sicc, Jágó!

- Jágó? - ismételte David, miközben a macska felugrott a heverőre, és összegömbölyödött a süppedős díszpárnán.

- Olyan szerencsétlen figura - magyarázta Clarissa. - Mindig úgy éreztem, hogy rossz lóra tett. Végtére is nem menekülhetünk a végzetünk elől, ugye?

David már másodszor érezte magán a nő furcsán vesébe látó tekintetét.

- Gondolom... - mormolta, és hagyta, hogy házigazdája az ajtóhoz vezesse.

- Nagyon élveztem a beszélgetést, David. Kérem, jöjjön majd vissza!

A férfit magát is meglepte ez a kérés, amint kilépett a tavaszi melegbe, de biztos volt benne, hogy eleget tesz neki.

- Nagyszerű filmes szakember, ezt senki sem vitatja, Abe. De szerintem nem ő való Clarissához.

A. J. Fields abban az elnagyolt, lendületes testtartásban járkált fel-le az irodájában, ami mindig a túlcsoorduló életerő jele egy nőnél. Megállt, és megigazított egy festményt a falon, mielőtt visszafordult a beszélgetőtársához. Abe Ebbit szokása szerint nagy hasán összekulcsolt kézzel ült. Nem tolta vissza az orrára csúszott szemüveget. Türelmesen nézte A. J.-t, mielőtt a feje két oldalán virító hajcsomók egyikéhez nyúlt, hogy megvakarja.

- A. J., az ajánlat fölöttébb nagyvonalú.

- Clarissának nem kell az a pénz.

Abe megborzongott ettől a kijelentéstől, de higgadtan beszélt tovább:

- Gondolj a hírverésre!

- De hát ez a megfelelő hírverés?

- Túlságosan véded Clarissát.

- Ez a dolgom! - vágott vissza A. J.

Hirtelen megállt, és leült az asztal sarkára. Amikor Abe meglátta, hogy a nő összevonja a szemöldökét, elhallgatott. Beszélhetne ugyan hozzá, amikor ilyen hangulatban van, de úgyse kapna választ. Abe tisztelte, és nagyra becsülte őt. Ez volt az egyetlen oka rá, hogy régi motoros hollywoodi ügynökként a Fields Ügynökségnek dolgozzon, ahelyett, hogy egyedül hódította volna meg a várost. Tudta, amilyen idős, A. J. akár a lánya is lehetne, és rájött, hogy egy évtizeddel korábban épp fordított szereposztásban tárgyaltak volna. A férfit egyáltalán nem zavarta, hogy a nőnek dolgozik. Ahogy mondogatni szokta, az a legjobb, ha az ember a legjobbal dolgozhat. Eltelt néhány perc.

- Clarissa eltökélte, hogy megcsinálja - motyogta A. J., de Abe még most se szólalt meg.

- De... - úgy érzem, gondolta, de nem szerette ezt a kifejezést. - De remélem, hogy nem követ el hibát. Egy rossz rendező, rossz beállítás, és tiszta hülyét csinálnak belőle. Ezt nem kockáztatom meg, Abe.

- Nem bízol eléggé Clarissában. Tudod jól, nem engedheted, hogy az érzelmeid beleszóljanak az üzletbe.

- Igen, tudom.

A. J. összefonta a karjait, és arra gondolt, hogy éppen ezért ő a legjobb. Nagyon fiatalon megtanulta, hogyan irányítsa az érzelmeit. Ez nemcsak fontos volt számára, hanem kifejezetten létkérdés. Ha egy olyan otthonban nőtt fel, ahol megözvegyült édesanyád gyakran feledkezik meg olyan apró részletekről, mint a törlesztő részlet fizetése, akkor vagy megtanulsz üzletiesen hozzáállni a dolgokhoz, vagy vesztesz. Azért lett ügynök, mert élvezte ezt a kemény, alkudozós világot. Na és mert nagyon jól csinálta. Erre a Los Angeles előkelő negyedében működő iroda volt a legékezebb bizonyíték. De nem jutott volna el idáig, ha gondolkodás nélkül beleugrott volna minden kínálkozó üzletbe.

- Ma délután találkozom ezzel a David Bradyvel. Utána döntök.

Abe elvigyorodott, mert megértette a nő pillantását.

- Mennyivel kérsz többet?

- További tíz százalékra gondoltam - felelte A. J., közben felvett egy ceruzát, és dobolni kezdett vele a tenyerén. - Előbb azonban pontosan tudni akarom, mi lesz ebben a dokumentumfilmben, és mi a pasas nézőpontja.

- Brady jól bánik a szavakkal.

A. J. megtévesztően kedves mosolyt küldött a férfi felé, ami mögött harciasság lapult:

- Akárcsak én.

- Esélye sincs ellened - állapította meg Abe, és az övébe akasztott ujjakkal felállt. - Megbeszélésem van. Majd mondd el, hogy sikerült!

- Persze.

Abe még el sem érte az ajtót, de A. J. már összeráncolt szemöldökkel a falat bámulta.

David Brady. A tény, hogy nagyra becsülte a filmjeit, nyilván szerepet fog játszani a döntésben. Ha arról van szó, bármikor simán belemegy, hogy a megfelelő időben megfelelő fizetésért cserébe valamelyik ügyfele teás zacskót játsszon egy félperces reklámban. De Clarissa más eset. Clarissa DeBasse A. J. első ügyfele volt. Amennyire vissza tudott emlékezni, az egyetlen ügyfele azokban a korai, keserves időkben. A nő úgy érezte, talán túlságosan is védelmezi, de ahogy Abe mondta, megvolt rá minden oka. Lehet, hogy David Brady sikeres, és színvonalas dokumentumfilmeket készít a köztvének, de akkor is bizonyítania kell A. J. Fieldsnek, hogy méltó a Clarissával való együttműködésre, mielőtt aláírják a szerződést.

Volt idő, amikor A. J.-nek is bizonyítania kellett. A karrierje nem mindjárt ezzel az előkelő irodaközponttal és a tizenöt fős személyzettel indult. Tíz évvel korábban foggal-körömmel küzdött új ügyfelekért, az üzleteket pedig a sarki közért nyilvános telefonjáról bonyolította. Hazudott a koráról. Csak kevés olyan ember van, mint Clarissa, aki rábízza a karrierjét egy tizennyolc éves lányra.

A. J. felsóhajtott, miközben kidörzsölt egy görcsöt a vállából. Clarissa nem sokat tépelődött azon, hogy mit csinál, vagy mije van, akár karrierről, akár más fontos dologról volt szó. Az A. J. dolga volt, hogy átrágya magát a részleteken.

De már hozzászokott. Az anyja mindig is kedves, nagylelkű és nagyvonalú asszony volt. Éppen ezért a részletek figyelemmel kísérése sosem volt az erőssége. Gyermekeként A. J. feladata volt, hogy figyeljen a fizetési határidőkre. Ő ügyelt, hogy egyensúlyban legyenek a kiadások és a bevételek, elzavarta a házalókat, és az iskolai feladatok elvégzése mellett a konyhapénz beosztása kötötte le az erejét. Az anyja nem volt ostoba, és nem hanyagolta el a lányát. Mindig is szeretetteljes törődésben volt része. De a szerepeik gyakran felcserélődtek. Amikor az anyja azzal állított haza, hogy egy kiskutyá egészen hazáig követte, akkor a lány dolga volt azon aggodalmaskodni, hogy miből is fogják etetni a befogadott állatot.

De ha az anyja nem ilyen lett volna, vajon nem lenne ő maga is más? Gyakran merült fel benne ez a kérdés. A végzetet nem lehet kijátszani. A. J. nevetve állt fel. Clarissának ez nagyon tetszene, gondolta.

Megkerülte az íróasztalát, és belesüppedt a mély, széles karosszékbe, amit még az anyjától kapott. A szék, a nagy íróasztallal ellentétben bolondos, és borzasztóan kényelmetlen volt. Ki másnak jutna eszébe búzavirágkék bőrfotel vásárolni csak azért, mert az illik majd a lánya szeme színéhez?!

A. J. összeszedte a gondolatait, és kézbe vette a DeBasse szerződést. A kínos rendben tartott asztal közepén hevert. Az asztalon nem sorakoztak fényképek, virágok, vagy csinos papírnehezékek. Az íróasztal tetején és fiókjaiban mindennek megvolt a maga célja. Ez az egyetlen cél pedig az üzlet volt.

A. J.-nek volt ideje újra átnézni a papírokat, mielőtt David Brady megérkezett volna. Mire személyesen találkoznak, az ügynök ismerni és érteni fog minden mondatot, záradékot és lehetőséget. Épp az utolsó záradékhoz írt le valami megjegyzést, amikor berregni kezdett asztalán a telefon. A. J. még mindig írt, miközben a füléhez szorította a kagylót.

- Igen, Diane...

- Megérkezett Mr. Brady.

- Rendben. Van friss kávé?

- Csak maradék, de főzhetek.

- Majd ha csengetek. Vezesd be, Diane!

A jegyzetfüzetét visszalapozta az első oldalra, majd felállt, amikor kinyílt az ajtó.

- Mr. Brady...

A. J. kezét nyújtott, de az asztala mögött maradt. Megtanulta, hogy fontos az erőviszonyokat már az első perctől kezdve világosan kifejezésre juttatni. Ráadásul, amíg a férfi végigment az irodán az asztalig, a nőnek volt ideje felmérni őt. A kinézete alapján David inkább lehetett volna A. J. egyik színész ügyfele, mint filmkészítő producer. A nő biztos volt benne, hogy színészként is el tudná adni ezt a zord, férfias tekintetet, és rugalmas járást. Lehetne például egy bűnügyi sorozatban a szűkszavú, nyakas nyomozó. Vagy egy mozifilm magányos, vándorló cowboy főhőse. Milyen kár, hogy egyik sem!

Davidnek is volt alkalma vizsgálni. Meglepte, hogy A. J. ennyire fiatal. Itt egy vonzó nő a maga divatosan komoly módján, amit a férfi tisztelni szokott ugyan a munkája során, de magánemberként nem tartott sokra. A nő teste már-már túl karcsúnak tetszett a szűkre szabott kosztümben, amit csak a tűzpiros blúz mentett meg az unalmasságtól. Sápadt, szőke haját megtévesztően kusza hatású frizurában hordta, amely a fülét kikerülve hullott alá a gallérjára. Jól illett ez napbarnított - vagy talán mesterségesen barnított -, mézszínű bőréhez. Arca kerekded volt, ajka épp csak hogy nem túl széles. Mélykék szemét ügyesen hangsúlyozta a szemfesték, és túlméretezett szemüveg keretezte. A két kéz épp csak egy pillanatra találkozott, mint az üzleti életben naponta tucatszor.

- Foglaljon helyet, Mr. Brady! Kávét?

- Köszönöm, nem.

Kihúzott egy széket, de megvárta, míg a nő leül. Észrevette, hogy A. J. összekulcsolta a kezét a szerződés fölött. Tűnődve állapította meg, hogy a nő nem visel se gyűrűt, se karkötőt. Csak egy karcsú, fekete szíjas karórát hordott.

- Úgy tűnik, számos közös ismerősünk van, Ms. Fields. Fura, hogy még sosem találkoztunk?

- Ugye? - felelte az ügynök semleges mosollyal. - Ügynökként azonban szeretek a háttérben maradni. De találkozott Clarissa DeBasse-szal.

- Így van.

Szóval kerülgetjük a forró kását, állapította meg a férfi, és hátradőlt.

- Elbűvölő asszony. Be kell vallanom, hóbortosabb valakire számítottam.

A. J. mosolya ezúttal őszinte, széles volt. Ha Davidet foglalkoztatta a nő személyisége, most biztosan megváltozott a véleménye.

- Clarissa sosem olyan, mint várná az ember. Érdekesekek az elképzelései, Mr. Brady, de a papírok, amiket kaptam, túl vázlatosak. Szeretném, ha elmondaná, pontosan mit is szeretne készíteni.

- Dokumentumfilm a természetfeletti jelenségekről, mely foglalkozik a jövőbe látással, az érzékeken túli érzékeléssel, a tenyérjósással, a gondolatátvitellel és a szellemidézéssel.

- Szellemidézés és kísértetházak, Mr. Brady?

David némi rosszallást érzett a nő hangjában, ezért eltűnődött, mi lehet az oka.

- Ahhoz képest, hogy egy látóasszony ügyfelet képvisel, meglepően gúnyosan beszél erről.

- Az ügyfelem nem beszél eltávozott lelkekkel és nem olvas teafüvből sem - mondta A. J., és olyan mozdulattal dőlt hátra a széken, amiről tudta, hogy magabiztosságot és felsőbbrendűséget sugall. - Miss DeBasse számtalanszor bizonyosságát adta, hogy rendkívül érzékeny asszony. Azt azonban sosem állította, hogy természetesen kívüli képességei lennének.

- Természetfeletti!

A. J. nagy levegőt vett.

- Látom, felkészült. Igen, „természetfeletti” a helyes kifejezés. Clarissa nem híve a fölösleges túlzásoknak.

- Többek között pontosan ezért szeretném megnyerni őt a műsoromnak.

A. J. észrevette a birtokos jelzöt. Nem műsor, hanem *műsorom*. Ezek szerint David Brady személyes ügynek tekinti. Annál jobb. Akkor nem fogja zavarni, ha bolondnak nézik a sorozat miatt.

- Folytassa!

- Beszéltem látókkal, tenyérjósokkal, előadóművészekkel, tudósokkal, természetgyógyászokkal és vásári cigányokkal is. Elámulna, milyen sokféle személyiséggel találkoztam.

A. J. kinyomta az arcát a nyelvével.

- Biztos vagyok benne.

Bár David észrevette, hogy a nő mulat rajta, nem foglalkozott vele.

- A nyilvánvaló csalóktól a meggyőződésesekig volt mindenféle. Beszéltem számos ismert intézet természetfeletti jelenségekkel foglalkozó szakosztályának a vezetőjével. Mindegyik említette Clarissa nevét.

- Clarissa nem fukarkodik a személyével - David ismét rosszallást vélte kihallani a nő szavaiból. - Főleg, ami a kutatásokat és próbatételeket illeti.

Pedig ezekből nem volt semmi haszna. David úgy vélte, ez megmagyarázza a nő hozzáállását.

- Meg akarom mutatni a lehetőségeket, és kérdéseket akarok feltenni. A közönségnek magának kell megtalálnia a válaszokat. Az öt darabból álló sorozat egyenként hatvan perces részében lesz időm bemutatni mindent, a szellemjárástól kezdve a jóskártyáig.

A. J. dobolni kezdett ujjaival az asztalon, pedig azt hitte, már rég legyőzte ezt a rossz szokását.

- Na és hol jön Miss DeBasse a képbe?

Ő az adu ász, gondolta David, de még nem tudta kijátszani.

- Clarissa neve ismert. Olyan nő, aki már bebizonyította, hogy, az ön szavaival éljek, rendkívül érzékeny asszony. Meg aztán ott volt a Van Camp ügy.

A. J. homlokát ráncolva kézbe vette a ceruzáját, és játszani kezdett vele.

- Annak már tíz éve.

- Elrabolják a hollywoodi filmszillag gyerekét. Elragadják imádott dadusa mellől, amíg a parkban játszik. Félmillió váltásdíj. Az anya őrzöng. A rendőrség tanácstalan. Harminchat óra telik el minden nyom nélkül, miközben a fiú szülei kétségbeesetten próbálják összeszedni a pénzt. Az apa tiltakozása ellenére a nő felhív egy barátot, egy asszonyt, aki horoszkópot készített neki, és néha a tenyeréből olvasott. A nő eljön, és egy óráig csak ül, kezében a kisfiú holmijaival, a baseballkesztyűjével, egy plüssállattal, és a pizsamafelsővel, amit előző éjjel viselt. Mikor letelik az egy óra, a nő pontos leírást ad a rendőröknek a fiú elrablásáról, és megadja a címet is, ahol fogva tartják. Még a szobát is leírja, ahol raboskodik, a plafonról málladozó festékgig. Aznap este a fiú már a saját ágyában alszik.

David cigarettát vett elő, rágyújtott, és kifújta a füstöt. A. J. szótlánul figyelte.

- Tíz év nem söpör el ekkora hatást. A közönség éppúgy le lesz nyugőzve most, mint annak idején.

A nő érezte, hogy ettől még nem lenne szabad méregbe gurulnia. Ostobaság lenne indulatosan felelni. A. J. némán ült, míg megpróbált úrrá lenni az indulatain.

- Sokak szerint a Van Camp ügy csalás volt. Ha tíz év után előrángatjuk, csak újabb bírálatokat szítunk.

- Egy Clarissa helyzetében lévő nőnek folyamatosan meg kell birkőznia a bírálatokkal.

David látta, hogy hirtelen lángra gyűl a nő szeme.

- Talán, de akkor sem engedem, hogy aláírjon egy olyan szerződést, ami garantálja a bírálatot. Nem akarom egy televíziós tűzpróba szenvedő alanyaként viszontlátni az ügyfeletemet.

- Nyugalom! - Davidet is sokszor elkapta az indulat, és tiszteletben tartotta a tárgyaló partner érzéseit is, ha megértette az okát. - Clarissa minden egyes alkalommal, amikor a nyilvánosság elé lép, próbának teszi ki magát. Ha a képességei nem állják ki a kamerákat és a kérdéseket, nem szabad ilyesmivel foglalkoznia. Azt hittem, az ügynőkeként jobban bízik az adottságaiban.

- Azzal maga ne törődjön, hogy én miben bízom!

A. J. fel akart állni, hogy kidobja Davidet a szerződésével együtt, amikor megszólalt a telefon. Jól láthatóan szitkozódott magában, amint felemelte a kagylót.

- Senki ne zavarjon, Diane! Ne... ó - A. J. összeszorította a fogát, és összeszedte magát.

- Jó, akkor kapcsolj!

- Ne haragudj, hogy munka közben zavarlak, kicsim.

- Semmi baj. Épp tárgyalok...

- Igen, tudom - hallotta Clarissa halk, nyugodt, mentegetőző hangját. - Azzal a kedves David Bradyvel.

- Ízlés dolga.

- Gondoltam, hogy elsőre nem jössz majd ki jól vele - sóhajtott Clarissa, miközben a macskáját simogatta. - Úgy döntöttem, azonnal alá akarom írni a szerződést. Nem, nem, tudom mit akarsz mondani - tette hozzá sietve, mielőtt A. J. megszólalhatott volna. - Te vagy

az ügynököm, te foglalkozol az üzlettel. Tedd, amit jónak látsz a záradékok meg a többi tekintetében, de szerepelni *akarok* ebben a műsorban.

A. J. felismerte ezt a hangsúlyt. Clarissának megérzése támadt. Márpedig Clarissa megérzéseivel nem lehetett vitába szállni.

- Meg kell beszélünk.

- Persze, kicsim, amit akarsz. Daviddal tisztázzátok a részleteket. Ehhez nagyon értesz. Rád bízom a feltételeket, de aláírom a szerződést.

Miután ott ült vele szemben David, A. J. nem vezethette le a vereség feletti csalódottságát azzal, hogy az asztalra rúg.

- Rendben. De tudnod kell, hogy nekem is megvannak a magam megérzései az ügyvel kapcsolatban.

- Ez csak természetes, kicsim. Gyere át vacsorázni ma este!

A. J. csaknem elmosolyodott. Clarissa kész örömmel tömte volna meg étellel, csak hogy elsimítsa vele a nézeteltérést. Milyen kár, hogy olyan pocsekul főz!

- Nem lehet. Ma estére már elígérkeztem.

- Hát akkor holnap.

- Rendben. Holnap.

Miután letette a telefont, A. J. sóhajtva ismét Davidhez fordult.

- Elnézést a köztétékért.

- Semmi gond.

- Miután a szerződés nem tartalmaz semmit a Van Camp ügyről, az, hogy bekerülhet-e a műsorba, kizárólag Miss DeBasse-on múlik.

- Természetesen. Már beszéltem vele erről.

A. J. nyugodtan, szándékosan megharapta a nyelvét.

- Értem. A szerződés nem tartalmaz továbbá semmi lényegeset Miss DeBasse szerepéről a dokumentumfilmben. Ezen változtatni kell.

- Biztos vagyok benne, hogy megoldjuk.

Szóval aláírja, töprengett David, és hallgatta, amint A. J. további, apró változtatásokat kért. Mielőtt csöngött a telefon, a nő ki akarta dobni. Ezt tisztán látta rajta. David elfojtott egy mosolyt, miközben megvitattak valami újabb apróságot. Nem volt látnok, mégis fogadni mert volna, hogy a vonal túlsó végén Clarissa DeBasse beszélt. A. J. Fieldset gyomron vágta, így kell az ügynökökkel bánni, gondolta a férfi, és megnyugodott.

- Átírjuk a szerződést, és holnap már meg is kapja.

Mindenki úgy rohan, gondolta a nő, és ő is visszavett kicsit.

- Akkor egész biztosan meg tudunk egyezni Mr. Brady, feltéve, hogy dülőre jutunk még egy kérdésben.

- És pedig?

- Miss DeBasse juttatása. - A. J. maga elé húzta a szerződést, és feltette az olvasáshoz használt, túlméretezett szemüveget. - Attól tartok, ez sokkal kevesebb, mint amihez Miss DeBasse hozzászokott. További húsz százalékot kérünk.

David összeráncolta a szemöldökét. Számított ilyesmire, csakhogy sokkal hamarabb. A. J. Fields nyilván nem a kiszámíthatósága miatt lett a szakma egyik legjobbjá.

- Meg kell értenie, hogy a köztvének dolgozunk. A költségvetésünk nem vetekezhessen a kereskedelmi csatornákkal. További öt százalékot ajánlhatok, de a húsz kizárt.

- Az öt pedig kevés - A. J. levette a szemüvegét, és a száránál fogva hintáztatta. Szemüveg nélkül a szeme nagyobbak, mélyebbnek látszott. - Megértem, hogy ez köztvé, Mr. Brady, és megértem az anyagi korlátait. - Most elbűvölően mosolygott rá. - Ezért csak tizenöt százalék.

Jellemző, ilyen egy ügynök. Nem is annyira bosszús, mint amennyire kedvesen eltökélt. Tíz százalékot akar, és pontosan tíz százalék, amit a sorozat költségvetése megenged, de most már végig kell játszania ezt a játszmat.

- Miss DeBasse így is többet kap, mint bárki, akivel szerződünk.

- Azért, mert ő a legnagyobb szám. Én is tisztában vagyok az értékével.

- Hét!

- Tizenkettő!

- Tíz!

- Rendben.

A. J. felállt. Máskor elégedettséggel töltené el az egyezség. De mivel nem uralkodott teljességgel az érzésein, nehezebbre esett örülni, hogy pontosan azt kapta, amit akart.

- Várom a javított szerződést.

- Holnap délután küldöm a futárral. Az a telefonhívás... - David elhallgatott, miközben felállt. - Ha az nincs, ugye nem tárgyal velem?

A. J. alaposan megnézte magának a férfit, és elátkozta, amiért ennyire éleslátású és ilyen jó a megérzése. Mindaz, amivel fontos, hogy az ügyfelei rendelkezzenek.

- Akkor nem.

- Mindenképp köszönje meg Clarissának a nevemben.

A férfi kezét nyújtott, mosolyától csaknem megint elszakadt a nőnél a cérna.

- Visszontlátásra. Mr...

Ezúttal, amikor találkoztak a kezeik, elhalt a nő hangja. Egyszerre érzések rohanták meg. Mint egy ütés. Elgyengült, elállt a lélegzete. Nyugtalanosság, vágy, düh és öröm járta végig a két testnek ettől a felületes és röpké találkozásától is. Épp csak egy pillanatnyi ideje jutott leszidni magát, amiért hagyta, hogy az indulatai elragadják.

- Ms. Fields?

A nő csak bámult rá, átnézett rajta, mintha csak egy szellem volna, aki ebben a pillanatban libbent elő a padlóból. David erőtlennek, hidegnek érezte a nő kezét a sajátjában. Ha látott valaha életében nőt az ájulás szélén, hát most igen.

- Jobb, ha leül.

- Mi? - egy hirtelen rázkódással A. J. ismét önmaga volt. - Nem, nem, jól vagyok. Bocsásson meg, biztos elkalandoztam.

Miközben beszélt, hátralepett a férfitől.

- Túl sok kávé, túl kevés alvás.

Hagyj engem, gondolta, miközben rátámaszkodott az íróasztalára. Csak hagyj engem!

- Örülök, hogy meg tudunk egyezni, Mr. Brady. Mindent továbbítok az ügyfelemnek.

Visszatért az arcába a szín, a szeme kitisztult. David mégis habozott. Egy pillanattal korábban még úgy tűnt, a nő mindjárt a karjaiba omlik.

- Üljön le!
- Bocsa...
- A fenébe is, leülni! - könnyökön fogta a nőt, és letaszította az egyik székbe. - Remeg a keze.

Mielőtt A. J. bármit szólhatott volna, a férfi letérdelt elé.

- Ha rám hallgat, lemondja azt a vacsorameghívást, és alaposan kialussza magát.

A nő összefonta a karjait az ölében, nehogy a férfi még egyszer megérintse.

- Fölösleges aggódnia értem.

- Mindig aggodom, amikor egy nő kis híján a lábam elé ájul.

A gúnyos hangnem megszűntette A. J. gyomrában a remegést.

- Képzem! - Ám ekkor David a kezébe vette az arcát, amitől összerezett. - Hagyja abba!

- A bőre épp olyan puha volt, mint amilyennek látszott.

- Ez tisztán gyógyító szándékú érintés, Ms. Fields. Nyugodjon meg! Nem az esetem.

A. J. hűvösen tekintett rá.

- Hála Istennek!

David eltűnődött, miért támad kedve nevetni a nő szemében csillogó dühtől. Nevetni, és megkóstolni őt.

- Remek - mormolta felállva. - Felejtse el a kávé! - tanácsolta. Jobb is, ha most magára hagyja, mielőtt elveszti az önuralmát, és valami olyat tesz, amit aztán megbán.

Egyedül maradva A. J. felhúzta a térdait, és hozzájuk nyomta az arcát. Most mit csináljon, kérdezte magától, miközben próbált labdává gömbölyödni. Mi az ördögöt csináljon?

2.

A. J. fejében komolyan megfordult, hogy megáll egy hamburgerre Clarissa vacsorája előtt. De aztán mégsem vette rá a lelke. Különbösen is, ha kellően éhes, képes lesz úgy tenni, mintha élvezetből enné, bármit is készít Clarissa.

Kinyitotta a naptetőt, és hátradőlve igyekezett élvezni az irodájától a külvárosba tartó, negyvenperces autótutat. Mellette egy vékony bőr irattartóban lapultak a szerződés példányai, amiket David Brady szerkesztősége a megbeszéltek szerint elküldött. Miután a kért változtatásokat rávezették, nem szólhatott semmit. A világon semmi komoly kifogást nem tudott felhozni a megállapodás ellen, vagy hogy az ügyfele Bradyvel dolgozzon. Nem volt semmi több, csak valami fura érzés, amit már egy egész napja próbált megfejteni.

Csak túlhajtotta magát, bizonygatta. Amit érzett, csak egy gyors, múló szédülés volt, mert túl hirtelen állt fel. A világon semmit sem érez David Brady iránt. Pedig érzett!

A. J. a következő tíz kilométeren át folyamatosan átkozta magát, míg végre sikerült ismét megnyugodnia.

Nem engedhette meg magának, hogy a zaklatottság legkisebb jelét mutassa, amikor megérkezik Newport Beach-re. Az ilyesmit nem lehet leplezni egy olyan nő előtt, mint Clarissa DeBasse. Nemcsak a szerződést kell higgadtan megvitatnia vele, de magát David Bradyt is. Máskülönbösen Clarissa lecsap rá, mint a sas.

A következő tíz kilométeren azt fontolgatta, hogy megáll egy telefonfülkénél, és lemondja. De ehhez sem volt szíve.

Nyugi A. J.! - parancsolt önmagára. Próbálta elképzelni, hogy otthon, a lakásán van, és hosszú, megnyugtató jógyakorlatokat végez. Ez segített. Amint enyhült a feszültség az izmaiban, bekapcsolta a rádiót. Hangosan bömböltette, míg le nem állította a motort a takaros külvárosi otthon előtt, amit annak idején segített kiválasztani.

A. J. mindig valamiféle önelégültséget érzett, amint végigment az ösvényen. A ház szép, zöld gyepével és fehér ablaktábláival illett Clarissához. Igaz ami igaz, a könyveinek és nyilvános szerepléseinek sikerei után Clarissa akár kétszer ekkora házat is megengedhetne magának Beverly Hillsen. De semmi nem illene hozzá oly tökéletesen, mint ez a helyes, kis téglakalyiba.

A. J. a karja alá fogta a barna szatyrot, amiben bort hozott, és kinyitotta az ajtót, amiről tudta, hogy ritkán tartják zárva.

- Szia! Két méter magas, kétszáz kilós betörő vagyok, jöttem ellopni az ékszereidet!

- Jaj, már megint nyitva felejtettem? - sietett elő Clarissa a konyhából, és foltos, zsíros kötényébe törölte a kezét.

Az arca kipirult a tűzhely melegétől, a száját üdvözlésre csücsörítette.

- Igen, megint nyitva felejtetted.

Az ölében szorongatott bor ellenére A. J.-nek sikerült megölelnie. Aztán puszit adott anyja mindkét arcára, és nem túl átlátszóan megpróbálta kideríteni, mi készül a konyhában.

- Húspástétom - felelte Clarissa. - Új recept szerint.

- Ejha! - A. J. talán össze is szedett volna egy mosolyt, ha nem él oly élénken emlékezetében a legutóbbi húspástétom. Így hát inkább az anyjára próbált figyelni. - Csodásan nézel ki. Fogadni mernék, hogy titokban minden héten egyszer beszaladsz a városba Elizabeth Arend szépségszalonjába.

- Nem érek én rá ilyesmire. Különben is, a túl sok aggodástól vannak a ráncok és lesz petyhüdt a bőr. Ezt sose feledd!

- Azt akard ezzel mondani, hogy úgy nézek ki, mint egy boszorkány?!

A. J. az asztalra dobta az irattartót, és kibújt a cipőjéből.

- Tudod jól, hogy nem így értettem, de látom rajtad, hogy aggaszt valami.

- Lássuk a vacsorát! - felelte a lány kitérően. - Csak egy fél szendvicset kaptam be ebédre.

- Látod, ezerszer mondtam már, hogy nem eszel rendesen. Gyere a konyhába! Most már biztos minden kész.

A. J. örült, hogy sikerült elterelni Clarissa figyelmét, miközben követte a konyhába.

- Evés közben majd elmondhatod, mi bánt.

- Ez nem jött be - mormolta A.J, amikor csöngettek.

- Lennél szíves kinyitni? - kérdezte Clarissa, és aggódóan pillantott a konyha felé. - Meg kell néznem a kelbimbót.

- Kelbimbó? - A. J. elfintorodott, miután anyja eltűnt a konyhában. - Nem elég a húspástétom, még a kelbimbót is le kell gyúrnöm. Mégiscsak vennem kellett volna hamburgert.

Szemöldökráncolva nyitott ajtót.

- Nem is örül, hogy láthat?

A. J. egyik kezét a kilincsen felejtve bámult David Bradyre.

- Hát maga mit keres itt?

- Vacsorázni fogok - felelte a férfi, és meg se várva, hogy betessékeljék, előrelépett, és megállt A. J. mellett. - Nahát, milyen magas! Még cipő nélkül is.

A. J. halk csattanással becsukta az ajtót kettejük mögött.

- Clarissa nem mondta, hogy üzleti vacsora lesz.

- Mert szerintem ez egyszerű, baráti meghívás.

David még mindig nem értette, miért nem képes a rendkívül dörzsölt Fields kisasszonyt kiverni a fejéből. Remélte, még ma este választ kap a kérdésre.

- Miért, mi nem annak tekintjük, A. J.?

Csendesen erőszakos anyjától megtanult a lány viselkedni. A csapdába esett A. J. bólintott.

- Rendben, David. Remélem, szeret veszélyesen élni.

- Ezt meg hogy érti?

A. J. nem tudott ellenállni a mosolynak.

- Mert ma este húspástétomot eszünk - elvette a férfitől a pezsgősüveget, amit a kezében tartott, és megnézte a címkét. - De ez talán segít kibírni. Remélem, rendesen ebédelt.

Olyan fény csillogott a lány szemében, amit David azelőtt nem vett észre. Vicces, derűs pillantás volt, és rendkívül vonzó.

- Ezt miért mondja?

A. J. megveregette a vendég vállát.

- Néha jobb tudatlanul szembenézni ezekkel a dolgokkal. Üljön le, készíték egy italt!

- Aurora!

- Tessék? - válaszolt A. J. ösztönösen, aztán gyorsan elharapta a szót.

- Aurora? - ismételte David, próbálgatta a hangzását. - Ez lenne az „A” a nevében?

A. J. összehúzott szemekkel fordult hozzá.

- Ha csak egyetlen egyszer előfordul, hogy a munkám során valaki így szólít, tudni fogom, ki árulkodott. Megfizet érte!

David hasztalan igyekezett a kezével leplezni a mosolyát.

- Lakat lesz a számon.

- Aurora, ki az... - Clarissa sugárzó mosollyal állt meg a konyhaajtóban. - Tehát tényleg David. Nagyszerű!

Alaposan szemügyre vette mindkettőjüket, ahogy egymás mellett állnak a bejárati ajtó előtt. Egy pillanatra összpontosított. Tiszta, ragyogó kisugárzásuk volt.

- Igen, így nagyszerű! - ismételte az asszony. - Nagyon örülök, hogy eljött.

- Én pedig köszönöm, hogy meghívott.

Clarissa éppoly elbűvölő volt, mint ahogy emlékezett rá. David hozzá sietett, és kezét csókolt neki. Az asszony boldogan elpirult.

- Pezsgő, milyen kedves. Kinyitjuk, miután aláírtam a szerződést. - Amikor visszanézett a válla fölött, látta, hogy a lánya ráncolja a homlokát. - Miért nem készítesz egy italt magadnak és Davidnek, kicsim? Rövidesen elkészülök.

A. J. az irattartójában lapuló szerződésre, és a saját kételyeire gondolt, aztán megadta magát. Clarissa azt tesz, amit akar. Csak úgy tudja megvédeni őt, ha feladja a harcot, és elfogadja.

- Az biztos, hogy vodka van. Én hoztam.

- Jó lesz. Jéggel.

David elnézte, ahogy Aurora elővette az üveget, és hozzá, a poharakat.

- Nem felejtette el a jeget! - kiáltott A. J. meglepetten, amikor kinyitotta a rézvedret, és feltöltve találta.

- Úgy látom, jól ismeri Clarissát.

- Igen - A. J. teletöltött két poharat, aztán megfordult. - Sokkal többet jelent nekem, mint egyszerű ügyfél. Ezért is aggaszt annyira ez a műsor.

A férfi odalépett Aurorához, hogy elvegye a poharát. Furcsa, gondolta, csak akkor érzed a nő illatát, ha közel állsz hozzá. Nagyon közel. Elmerengett, vajon azért használ ilyen kevés illatot, hogy magához vonzza a férfiakat, vagy hogy eltaszítsa őket?

- De miért aggasztja?

Ha együtt fognak dolgozni, akkor a legjobb őszintének lenni. A. J. a konyha felé pillantott, és lehalkította a hangját.

- Bizonyos embereknek Clarissa hajlamos nagyon megnyílni. Túlságosan is. Kiadja magát, és így sebezhetővé válik. Ez pedig sok bonyodalmat okoz.

- Tőlem védi?

A. J. kortyolt az italból.

- Azt szeretném eldönteni, kell-e óvnom magától.

- Kedvelem őt.

Mielőtt bármelyikük észbe kapott volna, David ösztönösen kinyújtotta a kezét, hogy ujjja köré csavarja A. J. hajtincsét, de aztán hamar észbe kapott, és olyan gyorsan visszakarta a kezét, hogy a nőnek ideje sem volt számon kérni.

- Szeretetreméltó asszony.

Miközben tovább beszélt, David sétált a szobában. Nem volt jellemző rá, hogy üzleti partnereket, különösen olyat, akit alig ismer, ilyen bizalmasan fogdosson. Hogy kellő távolság keletkezzen közöttük, az ablakhoz sétált, és nézte, ahogy az oldalkertben madarak tülekednek egy etető körül. Észrevette, hogy a macska is odakint van, de a szárnyas falatokról tudomást sem véve sütkérezett egy napfoltban.

A. J. kivárta, míg a hangja kellően nyugodt és távolságtartó lesz.

- Ennek örülök, de gondolom az első mégiscsak a műsora. Jó műsort akar, és ezért bármire kapható.

- Ez így van.

A férfi magában eldöntötte, mi a baj. A. J. most nem volt olyan skatulyából előhúzott, szögletes, merev, mint előző nap az irodában. Igaz, akkor „szolgálatban” volt. Most pipacsszínű, puha selyemblúzt viselt. Ha volt is Aurorának a csinos fehér szoknyához illő kabátja, a kocsiban hagyhatta. A cipőt már korábban levette, a haját összeborzolta a szél. De még így sem az esetem, szögezte le magában David, miközben elfogadott még egy italt.

- Nem úgy ismernek, mint aki kihasználja az embereket a céljai elérésére. Teszem a dolgomat, A. J., és ugyanezt várom el mindenkitől, a velem együttműködőktől.

- Világos - felelte a nő, miközben kiitta az italt, amit nem is kívánt. - Az én dolgom pedig az, hogy mindentől megvédjem Clarissát.

- Nem látom, hogy bárhol is ütköznének az érdekeink.

- Végre, minden kész - jelentette be Clarissa, aki most azt látta, hogy a vendégei nemhogy nem állnak egymás mellett, de egy egész szoba választja el őket.

Mint érzékeny asszony, felismerte a bizalmatlanságból fakadó feszültséget. De úgy vélte, nincs ebben semmi szokatlan két makacs, rámenős ember között. Azon töprengett, vajon meddig tart beismerniük önmaguk előtt, hogy voltaképpen nagyon is vonzódnak egymáshoz.

- Remélem, mindenki éhes!

A. J. készséges mosollyal tette le az üres poharát.

- David azt mondja, majd éhen hal. Etesd a vendéget!

- Nagyszerű! - Clarissa boldogan vezette őket a vacsoraasztalhoz. - Imádom gyertyafénynél enni. Ti is?

Két szál égő gyertya állt az asztalon, és további gyertyák sorakoztak a pohárszéken is. A. J. magában megjegyezte, hogy a romantikus világítás mindenképpen segít a húspástétom kinézetén.

- A bort Aurora hozta, úgyhogy biztosan finom. Maga tölt David, én tálalok.
- Csodásan néz ki - bókkolt a férfi, és csodálkozott, miért fojt el egy nevetést A. J.
- Köszönöm. Maga született kaliforniai, David? - kérdezte Clarissa, miközben odaadott egy tányért a lányának.

- Nem. Washington államban születtem. Bort töltött Clarissa poharába.
- Csodás vidék - állapította meg a látóasszony, miközben púpozott tál krumplipürét nyújtott A. J. felé. - De nekem túl hideg.

Davidben kellemes emlékeket idéztek fel a hosszú, hideg telek.

- Nem volt nehéz megszoknom a meleg Los Angeleset.
- Én keleten nőttem fel, és a férjemmel jöttem ide majd harminc éve. Ősszel még mindig érzek némi honvágyat Vermont után. Nem vettél zöldséget, Aurora. Tudod mennyire aggaszt, hogy nem eszel rendesen.

Így hát A. J. szedett kelbimbót is a tányérjára, és titkon remélte, hogy sikerül otthagynia.

- Idén el kéne látogatnod Vermontba - említette A. J., akinek egyetlen falat is bőven elég volt a pástétomból. A borért nyúlt.

- Majd meggondolom. Van családja, David?

A férfi először találkozott Clarissa főztjével, és még nem tért magához. Azon töprengett, vajon honnan szerezte azt a receptet, mely szerint bőrt is kell a húspástétomba rakni.

- Hogyan?

- Van családja?

- Igen.

A. J.-re pillantott, és észrevette a nő arcán a kárörvendő somolygást.

- Két öcsém és egy húgom él Washingtonban és Oregonban.

- Én is nagy családban nőttem fel. Örömteli gyerekkorom volt - megpaskolta A. J. kezét.

- De Aurora egyke volt.

A. J. nevetve megszorította Clarissa kezét.

- Én is élveztem a gyerekkoromat.

Látván, hogy David udvariasan legyűr egy adag krumplipürét, A. J.-ben némi lelkiismeret-furdalás támadt. Megvárta, amíg elmúlik.

- Miért választotta a dokumentumfilmeket, David?

- Mindig lenyűgöztek a rövidfilmek - felelte, közben pedig alaposan megsózta az ételt. - Egy dokumentumfilmnél a téma adott, de neked kell megtalálnod a nézőpontokat, kitalálni, miként tálalod a közönségnek úgy, hogy felkeltsd az együttérzésüket, de közben szórakoztasd is őket.

- Egyfajta tanulási folyamat?

- Nem vagyok én tanár - közölte David, miközben bátran visszatért a pástétomhoz. - De az igazsággal, és a lehetőségek latolgatásával éppúgy lehet szórakoztatni, mint kitalált mesékkel.

A. J. nézte, ahogy a férfi küzd a hússal. Ez valahogy neki is kibírhatóbbá tette a vacsorát.

- Nem is vágyik rá, hogy nagyjátékfilmet készíthessen?

- Szeretem a televíziót - közölte David könnyedén, és a borért nyúlt. Nem egyedül. - Csak szerintem túl sok benne a moslák és kevés az érték.

A. J. felhúzta a szemöldökét, ami így eltűnt a homlokára hulló hajfürtjei alatt.

- Moslák?

- Sajnos a kereskedelmi tévékből ömlik. Mint például a *Birodalom*, vagy a *Kettőn áll a vásár*.

- Igazán? - A. J. előre hajolt. - A *Birodalom* négy évig az egyik legnézettebb műsor volt! - nem tette hozzá, hogy ő is megnézte minden adását.

- Pont erről beszélek. Ha egy ilyen műsor folyamatosan magas nézettséget kap, az azt jelenti, hogy a nézők fejét szeméttel tömik.

- Nem mindenki gondolja úgy, hogy egy műsor csak akkor minőségi, ha oktat, vagy nevel. Az a baj a köztévével, hogy sokszor fennhordja az orrát, és az átlag amerikaiak egyszerűen kedve sincs nézni. Nyolc óra munka, a csúcsforgalom, a gyerekek és a számlák után az ember már csak kikapcsolódásra vágyik. - Ahogy mondja.

Elképesztő, gondolta David, milyen szép, ha kicsit befűtesz neki. Lehet, hogy Aurora akkor sugárzik igazán, ha a feszültségforrás van az életében.

- De az embernek nem kell kikapcsolnia az agyát ahhoz, hogy jól szórakozzon. Az struccpolitika lenne.

- Félek, én túl keveset tévézek ahhoz, hogy lássam a különbséget - vetette közbe Clarissa, és elégedetten látta, hogy vendégei kiürítik a tányérjaikat. - Nem te képviseled, kicsim, azt az aranyos asszonyt a *Birodalomból*?

- Audrey Cummings - A. J. a borospohár alá csúsztatta az ujjait, és meglötykölte italát. - Rendkívül sokoldalú színésznő, még Shakespeare-t is játszott. Épp most írtunk alá egy szerződést. Ő fogja játszani Maggie-t a *Macska a forró bádogtetőn* legújabb feldolgozásában.

Aurorát még mindig örömmel töltötte el egy ilyen sikeres megállapodás. Bort kortyolgatva fordult David felé.

- Ahhoz képest, hogy milyen nehéz darab, meglepően hosszú életű. Elvégre, mégsem egy Verdi-opera.

- A köztvé nem csak Verdit jelenti.

David rájött, hogy fájó pontra tapintott. Igaz, Aurora is nála.

- Gondolom, nem látta a Taylor Brooks énekest bemutató adásunkat. Szerintem énekesről még nem készült ilyen alapos, és mélyenszántó film. - Felemelte a poharát, mint aki köszöntőt akar mondani. - Csak nem a maga ügyefele ő is?

- Nem - a nő úgy döntött, elmegy a végletekig. - Néhány éve együtt jártunk. Elvből nem keverem a magánéletemet az üzlettel.

- Bölcs dolog - mondta David, miközben kortyolt a borból. - Nagyon bölcs.

- Magával ellentétben, nekem nincsenek előítéleteim a tévével kapcsolatban. Másképp nem írhatna alá szerződést az egyik legjobb ügyfelemmel.

- Még egy kis pástétomot? - kérdezte Clarissa.

- Egy falat se fér belém - közölte A. J., és Davidre mosolygott. - De lehet, hogy a vendégünk kér még.

- Bármilyen nagyra is tartom a házi kosztot, nem megy - igyekezett, hogy ne látsszon rajta a megkönnyebbülés, miközben feláll. - Hadd segítsek rendet tenni.

- Dehogy! - utasította el az ajánlkózást Clarissa. - Megnyugtat a mosogatás. Aurora, azt hiszem, csalódást okoztam Davidnek, amikor először itt járt. Megmutatnád neki a gyűjteményemet?

- Persze - felelte a lány, és borospohárral a kezében intett Davidnek, hogy kövesse. - Bevágódott nála - jegyezte meg. - Clarissa nem mutatja meg bárkinek a gyűjteményét.

- Hízelt - mondta David, de a könyökénél fogva visszatartotta A. J.-t, aki elindult egy keskeny folyosón. - Ugye jobban örülne, ha szigorúan üzleti maradna a kapcsolatom Clarissával?

A. J. ajkához emelte a poharat, és a pereme fölött nézte a férfit.

Maga sem tudta miért, de úgy érezte, jobban örülne, ha David legalább ötven kilométeres távolságban maradna Clarissától. Tőle pedig vagy kétszer annyira.

- Clarissa maga dönti el, kivel barátkozik.

- Maga pedig gondoskodik róla, nehogy kihasználják.

- Pontosan. Erre! - tette hozzá, és kinyitott egy baloldalon lévő ajtót. - Gyertyafénynél hatásosabb lenne, teliholdnál meg főként, de talán így is megteszi.

Aurora felgyújtotta a fényt, és félreállt az útból.

Közönséges szoba volt. Illett egy modern tanyaházba. Az ablakokat vastag függöny takarta, hogy kizárja az udvarról beáramló fényt, vagy még inkább, hogy megakadályozza az illetéktelenek belátását. Nem volt nehéz megérteni, miért akarta Clarissa távol tartani a kíváncsiskodókat. A berendezés inkább egy toronyszobába, vagy valami barlangba illett volna.

Itt volt az a kristálygömb is, amit David korábban hiányolt. Nem bírt ellenállni, közelebb ment a magas, gömbölyű tárgyhoz, hogy szemügyre vehesse. Az üveg sima, sértetlen volt, és csak nagyon enyhén tükrözte az alá terített kék anyagot. Egy lezárt üvegtartóban régi, használt jóskártyákat terítettek ki. Közelebb hajolva látta, hogy a lapokat kézzel festették. Egy könyvespolcon a fekete mágiától az asztaltáncoltatásig mindent megtalált. A könyvek melletti polcon gyertya állt, mely égnek emelt karú nőt ábrázolt.

Egy varázsjelekkel telerőtt asztalon betűtábla állt. Az egyik falon agyag, kerámia, fa és papír maszkok sorakoztak. David varázsvesszőket és ingákat is látott minden mennyeiségben. Egy üvegszekrénybe különböző méretű piramisokat raktak. De ez közel se minden. Volt ott öreg, törékeny indiai kereplő, keleti, drágakövekből készült gyöngysor.

- Többet várt? - kérdezte A. J. kíváncsán.

- Nem - felelte David, miközben felvett egy kisebb, tenyérben is elférő kristálygömböt. - Igazából öt perc után lemondtam minden ilyesmiről.

Helyesen válaszolt. A. J. belekortyolt a borba, és harcolt a jóleső érzés ellen, ami rátört.

- Clarissa hobbija gyűjteni a szakmája nyilvánvaló buktatóit.

- Ő nem használja őket?

- Ez csak hobbi. Az igazat megvallva, már nagyon rég kezdődött nála. A jóskártyát egy barát találta valahol Angliában egy kis boltban, és megvette neki. Attól kezdve pedig szinte magától ment a dolog.

A férfi hidegnek, simának érezte a kristálygömböt, miközben szemügyre vette a lányt.

- Ön nem örül ennek a hobbinak?

A. J. csupán vállat vont.

- Én akkor nem örülnék, ha komolyan venné.
- Maga kipróbálta már ezt valaha? - David a betűtáblára mutatott.
- Nem.

Most hazudott. David töprengett, vajon miért mondott valótlant a nő, és hogy miért ilyen biztos benne, hogy füllentett.

- Tehát nem hisz ezekben.
- Én Clarissában hiszek. A többi csak füstölés és porhintés.

Mégis, gondolta a férfi, kíváncsivá teszi a titokzatosság, ami évszázadok óta körülengi ezt a tudományt.

- Mondja, Aurora, maga még sosem érzett kísértést, hogy megkérje Clarissát, nézze meg a kristálygömbben a jövőjét?

- Clarissának nem kell kristály, és nem szokott jósolni.

David a kezében tartott, átlátszó üvegbe nézett.

- Fura. Az ember azt hinné, ha képes mindarra, amit mondanak róla, akkor már ez is megy neki.

- Nem mondtam, hogy nem megy neki, csak éppen nem teszi.

David ismét felnézett a nőre.

- Ezt most bővebben is fejtse ki!

- Clarissa úgy döntött, nem mond jövődőt. Úgy véli, minden adottság felelősséget is jelent. Fél, hogy helytelenül használná, ezért inkább lemondott erről.

- Lemondott? - ismételte meg a férfi. - Ez azt jelenti, hogy mint látóasszony... dönthet úgy, hogy nem lesz az? Kizárja, a... jobb szó híján mondjuk úgy, az erőt? Egyszerűen kikapcsolja?

A. J. poharat szorító ujjai elzsibbadtak. Átvette a bort a másik kezébe.

- Voltaképpen erről van szó, mert akár nyitott is lehetne ehhez. Az ember egyfajta közvetítő. Rajtuk múlik, mennyit fogadunk be, vagy engedünk át magunkon.

- Úgy látom, sokat tud erről.

Aurorának hirtelen eszébe jutott, milyen okos a vele szemben álló férfi. Nagyon okos.

A. J. szándékosan elmosolyodott, és ismét vállat vont.

- Sokat tudok Clarissáról. Ha sok időt tölt majd vele az elkövetkező hónapokban, maga is jól megismeri.

David a nőhöz lépett. Alaposan szemügyre vette, miközben elvette tőle a boros poharat, és belekortyolt. Az ital időközben felmelegedett, amitől erősebb lett.

- Miért van az az érzésem, hogy feszeng ebben a szobában? Vagy inkább a jelenlétem okozza?

- A megérzései cserbenhagyják. Ha akarja, Clarissa segíthet finomítani rajtuk.

- A tenyere izzad - mondta a férfi kezébe véve a nő kezét, és ujjáival végigsimította a csuklójáig. - A pulzusa gyors. Ehhez nincs szükség megérzésre.

Aurora létfontosságúnak tartotta, hogy megőrizze a nyugalmát. A tekintetük találkozott, a lány pedig nagyon remélte, hogy sikerül derűsen néznie.

- Ennek inkább a pástétom lehet az oka.
- Első találkozásunkkor nagyon különösen viselkedett.

Hát ezt ő se felejtette el. Amiatt volt álmatlan akkor egész éjjel.

- Már megmagyaráztam...

- Csakhogy én nem vettem be - vágott közbe David. - Se akkor, se most. Talán azért, mert azóta egyfolytában maga jár a fejében.

A. J. megtanulta állni a sarat. Kénytelen volt fegyelmezett maradni. Most is tett egy utolsó, kétségbeesett kísérletet, bár a férfi szeméből áradó csendes erőszak, és határozott hang igencsak megnehezítette. Visszavette Davidtól a borospoharát, és kiitta.

- David, ne feledje, hogy nem vagyok az esete - mondta higgadt, enyhén gunyoros hangon, de ha lett volna ideje jobban végiggondolni, rájön, hogy ez rossz taktika.

- Nem is az - felelte a férfi, miközben kezét Aurora tarkójára fonta, azután felcsúsztatta a hajába. - De annyi baj legyen.

Amikor közelebb hajolt, A. J. két kiutat látott. Kitépheti magát, és elszaladhat, vagy teljes közönyösséggel fogadja az érintkezést. Mivel a második lehetőség erősebbnek tűnt, ezt választotta. Ez volt a következő tévedése.

David tudta, hogy hozzon kísértésbe, hogyan csaljon lépre egy nőt. Az ajkaik alig találkoztak, a keze viszont tovább simogatta A. J. haját és nyakát. Aurora erősebben szorította a borospoharát, de nem mozdult se előre, se hátra. David ajka ismét súrolta az övét, és leheletfinoman a nyelvét is érezte. Borzongva engedte ki a visszatartott levegőt.

Miközben Aurora szeme kezdett lecsukódni, a merevsége is lassan engedni kezdett. David az ajkaival a nő szájáról a nyaka felé indult. Egyikük sem vette észre, mikor hullott ki A. J. kezéből a borospohár.

A férfi nem tévedett, amikor úgy vélte, közel kell kerülni A. J.-hez ahhoz, hogy átölelje az illata, amely erőteljes volt, borús és bensőséges. Mintha a pórusaiból árasztaná, és befedné a bőrét. Mikor visszatért A. J. ajkához, rádöbrent, hogy ezt az élményt nem felejtí el egyhamar. Igaz, a lány se.

Aurora ajka ezúttal szétnyílván várta. A férfi mégis lassan mozgott, ezúttal inkább önmaga miatt. David eddig hidegvérű férfifalót látott a nőben, most egy meleg, érzékeny asszonyt talált, aki valami bűbájjal titkon máris megigézte. Davidnek össze kellett szednie magát, hogy gondolkozzon. Hátralépett még mielőtt újra elérte volna a száját, és csak apró, sóhajtásnyi csókot lehelt rá. Mindkettőjüket megrázta, ami történt.

- Talán mégsem volt olyan különös, ami az irodájában történt, Aurora - motyogta a férfi. - Egyikünk számára sem.

A. J. teste tűzben égett. Ömlött róla a víz, teljesen elalélt. De nem engedhette, hogy elveszítse a fejét. Minden megmaradt erejét összeszedve kihúzta magát.

- Ha üzleti kapcsolatba kerülünk...

- Márpedig abba kerülünk...

A nő türelmes sóhajjal nyugtázta a félbeszakítást.

- Akkor meg kell értenie az alapelveket. Nem fekszem le füvel-fával. Sem ügyfelekkel, sem üzletfelekkel.

Ez megnyugtatta a férfit.

- De távolságtartó!

- A munkával jár - felelte a nő. - A magánéletemet teljes egészében elválasztom a munkámtól.

- Nem lehet könnyű ebben a városban, de becsülendő. Na persze - önkéntelenül is játszani kezdett a nő egyik hajtincsével - nem kértem, hogy feküdjön le velem.

A nő megragadta a férfi csuklóját, hogy ellökje. Meglepve, de egyben elégedetten vette észre, hogy David pulzusa semmivel sem lassabb az övéénél.

- Előre szólok, hogy megmeneküljön egy kínos kikoszarazástól.

- Biztos benne - egy ujjal végigsimította a lány arcát -, hogy kosarat kapnék?

- Hagyja abba!

David megrázta a fejét, és megint az arcát tanulmányozta. Határozottan vonzó. Nem szép, és semmiképp sem csillogó. Túl hüvös és túl makacs. De akkor miért is képzelet magára elé máris meztelenül, amint a testéhez simul?

- Mi van köztünk?

- Ellenségesség.

David hirtelen elmosolyodott, amely elbűvölte Aurorát. A legszívesebben megfojtotta volna érte.

- Lehet, de még akkor is túlzásnak tűnik ilyen rövid ismeretség után. Egy pillanattal ezelőtt azon tűnődtem, milyen lenne magával szeretkezni. Hiszi vagy sem, nem gondolok erre minden egyes utamba eső nővel kapcsolatban.

Aurora tenyere ismét nyirkos lett.

- Akkor most érzem magamat megtisztelve?

- Nem. De talán könnyebben boldogulunk, ha megértjük egymást.

A. J. kétségbeesett vágyat érzett, hogy sarkon fordulva elfusson. És mégis a helyén maradt.

- Értse meg, kérem Én Clarissa DeBasse-t képviselem. Az ő érdekeit kell néznom. Az ő javát. Ha bármi kárt próbál okozni neki akár szakmai, akár személyes téren, elevenen megnyúzom. Ezenkívül semmi egyéb okunk nincs aggodalomra.

- Majd kiderül.

Aurora most először lépett hátrább. Ezt most nem érezte megfutamodásnak. A villanykapcsolóhoz sétált.

- Kora reggel értekezletem van. Írjuk alá a szerződést Mr. Brady, hogy aztán mindenki mehessen a maga dolgára.

3.

Az előmunkálatokkal kapcsolatos megbeszélések általában halálosan kikészítették a csapatot. David szinte agyonhajszolta őket. A makacs számok, amiknek meg kellett felelni, vonzották David gyakorlatias oldalát. A számokat világitásra, díszletre és kellékre kellett változtatnia, ami komoly kihívást jelentett a találékonyságának. Élvezte, hogy meg kell találnia az arany középutat a két követelmény között, másképp sose választotta volna ezt a szakmát.

David arról volt híres, hogy tudta, mit akar, és addig gyúrta, formálta, alakította a körülményeket, amíg minden neki nem kedvezett. Ez a hírnév meghatározta szakmai életét, és hatással volt magánéletére is. Kemény főnök volt, bár sok rendező szerint sokszor igazságtalan is. Férfiként nagyvonalúnak ismerték, de sok nő szerint túlságosan merev volt.

David egy bizonyos pontig meghagyta a rendezői alkotói szabadságát. De amikor ezt a szabadságot valamelyik rendező olyan szabadossággként értelmezte, amellyel akár David alapvető elképzeléseit is keresztezheti, akkor a producer közbelépett. Ezzel együtt hajlandó volt megvitatni a dolgokat, meghallgatni a másikat, és időnként engedményeket is tenni. Az okosabb rendezők hamar felismerték, hogy a kedvezmények semmilyen szempontból nem másíthatják meg David eredeti elvárásait.

A kapcsolataiban David könnyed, figyelmes társnak bizonyult. Ha egy nő a rózsát szerette, akkor rózsát kapott. Ha szeretett lovagolni, akkor lovagoltak. Ám ha az illető hölgy megpróbált a bőre alá férközni, a férfi megállította. Ilyenkor is hajlandó volt megvitatni a dolgokat, meghallgatni a másikat, és időnként engedményeket tenni. De minden okosabb nő hamar felismerhette, hogy az engedmények fikarcnyit sem változtattak a férfi lényegén.

A rendezők keménynek tartották, s bár kelleetlenül, de beismerték, hogy újra meg újra szívesen dolgoznak vele. A nők ridegnek tartották, de mindannyiszor elmosolyodtak, ha meghallották a hangját a telefonban.

Egyiket sem szándékosan, számításból tette, csupán óvatosan bánt a legbensőbb gondolataival, és a vágyaival.

Mire túljutottak az előkészületi megbeszéléseken, kitalálták a helyszínt és a kellékeket, David alig várta a részleteket. Az utolsó asszisztensig személyesen válogatta össze a csapatát. Miután személyes érdeklődés támadt benne Clarissa DeBasse iránt, úgy döntött, vele kezdi a forgatást. Biztos volt benne, hogy választásának a világon semmi köze a látóasszony ügynökéhez.

Eredetileg az otthonában szeretett volna beszélgetni Clarissával, de ezt hamarosan meghiúsította A. J. Fields szűkszavú üzenete:

„Miss DeBassnak joga van a zavartalan magánélethez.”

Pont.

David nem akart ilyen apróságon elcsúszni, így hát műtermet bérelt, amit ugyanannak a külvárosi, otthonos hangulatnak megfelelően rendezett be. Úgy döntött, ebben a környezetben beszélget majd a hölgygel a szakma nagy öregjének számító újságíró, Alex Marshall. David hiteles hangot akart, és ezt egy olyan híró ember, mint Marshall biztosíthatta.

David a háttérbe vonult, és hagyta, hogy az emberei vegyék át a helyszínt. A rendezővel voltak már gondjai, de végül mindkét közös munkájuk díjat nyert. David számára pedig csak a végeredmény számított.

- Tegyetek szűrőt arra a lámpára! - adta ki az utasítást a rendező. - Nem szeretném, ha úgy néznénk ki, mintha bútorüzletben lennénk. Hangulatra van szükség. Alex, átfothatnánk a beköszönéseden? Szeretném beállítani a szöveget.

- Rendben.

Alex vonakodva bár, de elnyomta kétdolláros szivarját, és munkába állt. David az órájára nézett. Clarissa késett, de még nem annyit, hogy riadót kellene fűjni. Még vár tíz percet, aztán megkéri az egyik beosztottját, hogy telefonáljon rá. Nézte, ahogy Alex hibátlanul lepróbálja a beköszönést. Aztán megvárta, amíg a rendező elrendezi a világítást. Miután úgy ítélte, hogy pillanatnyilag nincs rá szükség, David elhatározta, hogy személyesen telefonál. A. J. irodáját fogja tárcsázni. Nem árt kicsit lekapni, gondolta, miközben meglökte a műterem ajtaját.

- Bocsásson meg, David!

A férfi megállt, mikor látta, hogy Clarissa siet felé a folyosón. Ma nem olyan, mint mindenki nagynénije, gondolta a filmes, miközben a nő kezéért nyúlt. A haját hatásosan hátrafésülte, amitől tüzesnek, és sok-sok évvel fiatalabbnak látszott. A nyakában ezüstlánc lógott, rajta akkora ametiszt ékkő, mint David hüvelykujja. Az arcát mesterien úgy készítette ki, hogy - akárcsak a sötét ruha - kihangsúlyozza tiszta, kék szemét. Hát ez nem ugyanaz a nő, mint aki azzal a vitatható húspástétommal tömkölte.

- Clarissa, maga egyszerűen varázslatos!

- Köszönöm. Sajnos nem volt sok időm előkészülni. Tudja összekevertem a napokat, és épp a virágoskertemben gyomláltam, amikor Aurora értem jött.

David azon kapta magát, hogy átnéz Clarissa válla fölött a folyosóra.

- Ő is itt van?

- Parkolót keres - Clarissa nagyot sóhajtva nézett maga mögé. - Tudom, nagy gondot jelentek neki. Mindig is így volt.

- Nem tűnik úgy, hogy ő is így érezné.

- Nem. Aurora olyan nagylelkű!

Davidnek erről más volt a véleménye.

- Készen áll, vagy szeretne előbb egy kávét, teát?

- Dehogy, munka közben nem szeretem az ilyesféle izgatószerket. Elhomályosítják a dolgokat. - A kezük még mindig összefonódott, amikor Clarissa a férfi szemébe nézett. - Nyugtalanítja valami, David.

Épp akkor mondta ezt, amikor David észrevette, hogy A. J. lépett a folyosóra.

- Mindig feszült vagyok felvétel előtt - magyarázta David szórakozottan.

Hogyhogy még sosem figyelte meg Aurora járását? Gyors és kecses, mint egy gazella.

- Nem erről van szó - állapította meg Clarissa, és megpaskolta a kezét. - De nem ütöm az orrom a magánügyeibe. Itt is van Aurora. Kezdhetjük?

- Már elkezdtük - mormolta a férfi még mindig Aurorát figyelve.

- Jó reggelt, David! Remélem, nem borítottuk fel az időbeosztását.

Most ugyanolyan jól fésült és távolságtartó, mint első találkozásukkor. De mi lehetett az oka, hogy David most apró részleteket is észrevett? A gallérja magasra emelkedett a nyakán, amiről David már tudta, hogy hosszú, karcsú. Szeretett volna közelebb lépni hozzá, hogy ellenőrizze, ugyanolyan-e az illata. Ehelyett azonban belekarolt Clarissába.

- Szó sincs róla. Gondolom, szeretné nézni.

- Magától értetődik.

- Itt forduljon be, legyen szíves, Clarissa - David kinyitotta az ajtót. - Szeretném bemutatni a rendezőnek, Sam Cauldwell-nek.

Davidet szemmel láthatóan nem zavarta, hogy félbeszakítja a rendezőjét. A. J. azt is észrevette, hogy a férfi megállt, és a rendezőnek kellett odamennie őhozzá. Persze ezért aligha kárhoztatta, hisz ő maga is így szokott eljárni.

Cauldwell szemmel láthatóan uralkodott a türelmetlenségén, miközben kezét rázott az érkezőkkel.

- Nagyon örvendek, Miss DeBasse. Mindkét könyvét elolvastam, hogy ráhangolódjak a sorozat önnel foglalkozó részére.

- Ez nagyon kedves öntől. Remélem, tetszettek.

- Nem biztos, hogy a „tetszés” a jó szó - mondta a rendező a fejét csóválva. - De kétségtelenül elgondolkoztattak.

- Miss DeBasse készen áll, amikor mondod.

- Remek. Legyen szíves üljön ide! Előbb hangpróba, aztán ellenőrizzük a világítást.

Miközben Cauldwell a helyére vezette Clarissát, David észrevette, hogy A. J. szinte sasszemmel követi minden mozdulatát.

- Magácska mindig az ügyfelei nyakán lóg?

- Igen. Ahogy, gondolom maga is folyton a rendezői sarkában van.

- Szakmai ártalom, igaz? Onnan jobban láthat.

- Köszönöm.

Aurora a műterem baloldalára ment Daviddal. Közben figyelte, amint Clarissát bemutatják Alex Marshallnak. Az újságíró magas volt, vékony és finom modorú. A szakmában eltöltött huszonöt év barázdákat szántott ugyan az arcára, de a hajába vegyülő ősz szálak kellemes összhatást alkottak napbarnított bőrével.

- Okos választás - jegyezte meg A. J.

- Egy arc, akiben bízik Amerika.

- Ez is igaz persze. De ráadásul elképzelhetetlen, hogy Marshall eltúrje a szemfényvesztést. Ha behozna neki egy tenyérjóst a cirkusból, forgatókönyv ide vagy oda, hülyét csinálna belőle.

- Így van.

A. J. sötét pillantást lövellt felé.

- Clarissából nem csinál hülyét.

David lassan, egyetértően bólintott.

- Én is ebben bízom. Múlt héten felhívtam az irodáját.

- Tudok róla. - A. J. látta, Clarissa nevet valamin, amit Alex mond. - Nem hívta vissza a titkárnőm?

- Én nem a titkárnőjével akartam beszélni.

- Sok volt a dolgom. Látom, lényegében újraépítette Clarissa nappaliját.

- Ez volt a szándék. Maga kerül engem, A. J.

A férfi elállta a kilátást A. J. elől, aki így kénytelen volt ránézni. Aurorát bosszantotta a férfi, ezért alaposan végigmérte, a cipőjétől a lazán szétgombolt galléron át az arcáig.

- Reméltem, hogy ért belőle.

- Talán úgy is lett volna - David végigsimította az ujjával az A. J. gallérjára tűzött félholdat -, de az ügyfele megnehezíti. - A válla fölött visszanézett Clarissára.

A. J. készült erre. Még el is próbálta a jó válaszokat. De most valahogy mégsem volt olyan könnyű, mint képzelte.

- David, maga nem olyan férfinak tűnik, akit vonz a visszautasítás.

- Nem - a producer az ujjával tovább fogta a kítűzöt. - Maga pedig nem tűnik olyan nőnek, aki érdektelenséget színlel, hogy vonzóbb legyen.

- Nem színlelek semmit - nézett A. J. egyenesen a férfi szemébe, és elhatározta, hogy a legkisebb jellel sem árulja el a saját nyugtalanságát. - Érdektelen vagyok. Maga pedig az utamban áll.

- Ez szép lassan a szokásom lesz - felelte David, de félreállt.

Csaknem újabb negyvenöt percbe telt, amíg mindent megvitattak, beállítottak, és készen álltak a felvételre. A. J. örült, hogy Davidet elszólították a kötelességei, ezért türelmesen várt. Az ő esetében ez azt jelentette, hogy csak fele olyan sűrűn nézegette az óráját. Clarissa kényelmesen ült a heverőn, és vizet ivott. De valahányszor a lányára pillantott, A. J. örült, hogy eljött.

A felvétel egész jól kezdődött. Clarissa Alex mellett ült a heverőn. Az újságíró kérdezett, a nő válaszolt. Beszéltek a látnoki képességekről, megérezésekről, és Clarissa érdeklődéséről a csillagjósok iránt. Clarissa nagyon értett ahhoz, hogy a hosszú, bonyolult kifejezéseket közérthetővé tegye. Többek között azért hívták olyan sűrűn előadásokat tartani, mert a titkokat képes volt lefordítani az átlagember nyelvére. A. J. tudta, hogy ezen a területen Clarissa DeBasse nagyszerűen boldogul. Megnyugodva elővett egy ebédhelyettesítő cukorkát a táskájából.

Forgattak, majd bizonyos részeket újra vettek, változtattak a beállításokon. Múltak az órák, de A. J. még mindig elégedett volt. Minden a minőségről szólt, és nem is kívánt mást Clarissának.

Aztán előhozták a kártyákat.

A. J. majdnem előrébb lépett, ám Clarissa egyetlen apró jellel nyugalomra intette. Aurora mindig is utálta ezt.

- Valami baj van?

A. J. nem vette észre, hogy David mellette termett. Gyilkos szemmel nézett rá, aztán visszafordult a díszletek felé.

- Ilyesmiről nem volt szó.

- A kártyákról? - Davidet meglepte A. J. reagálása, és ő is a díszletek felé pillantott. - Clarissával megbeszéltük.

A. J. összeszorította a fogait.

- Máskor inkább velem beszélje meg!

Mivel ekkor megszólalt Alex erőteljes hangja, David úgy döntött, várhat a szellemes visszavágással.

- Miss DeBasse, ugye bevett módszer kártyákkal tesztelni a természetfeletti érzékelés képességét, az úgynevezett ESP-t?

- Igen, ez elég pontos vizsgálati módszer. Alkalmas még a gondolatátvitel ellenőrzésére is.

- Ugye, ön már több neves egyetemen és intézetben is átesett ilyen próbán?

- Így van.

- Elmagarázná az eljárást?

- Szívesen. A vizsgálatnál használt kártyák többnyire kétszínűek, öt különböző alakzat látható rajtuk. Négyzetek, körök, hullámos vonalak, ilyenek, mint ezek itt. Ezzel a módszerrel meghatározható, mi véletlen, és mi az, ami nem lehet véletlen. Két szín esetében ez az arány ötven-ötven százalék. Ha a vizsgált egyén ötven százalékban eltalálja a színt, akkor az a szerencse dolga. Ha hatvan százalékban, akkor már tíz százalékkal többről van szó, mint pusztá szerencséről.

- Hát ez viszonylag egyszerűen hangzik.

- Amíg a színekről beszélünk, addig igen. De az alakzatok megnehezítik a dolgot. Például huszonöt kártyával egymás után a kérdező a találatok számából eldöntheti, mennyivel haladta meg a vizsgált alany a pusztá szerencse arányszámát. Ha az alany huszonötből tizenötször talál, feltételezhetően nagyon kifinomult az ESP képessége.

- Nagyon jól csinálja - mormolta David.

- Arra mérget vehet.

A. J. összefonta a karjait, és próbálta elhessegetni a bosszúságát. Ez volt Clarissa szakterülete, senki sem ismerte nála jobban.

- El tudná magarázni, az ön esetében ez hogy működik? - kérdezte Alex, miközben összekeverte a kezében tartott kártyapaklit. - Megszállja valamilyen érzés, ha felmutatják a kártyalapot?

- Inkább egy kép - pontosított Clarissa. - Az ember meglát egy képet.

- Azt mondja, megjelenik ön előtt a kártyalap tényleges képe?

- Egy tényleges képet a kezünkbe foghatunk - magarázta Clarissa türelmes mosollyal. - Ön biztos sokat olvas, Mr. Marshall.

- Így van.

- Olvasás közben a szavak, mondatok képeket keltenek életre a fejében. Hát ez is valami ilyesmi.

- Értem - nyilvánvaló volt Marshall kétkedése, David pedig pontosan erre számított. - Ez a képzelőerő.

- A természetfeletti érzékeléséhez úrrá kell lennünk a képzelőerőnkön, és tökéletesen kell összpontosítanunk.

- Bárki képes rá?

- Ezt még mindig kutatják. Vannak, akik úgy vélik, az ESP tanítható. Mások szerint erre születni kell. Én valahol a kettő között gondolom az igazságot.

- Kifejtené ezt egy kicsit részletesebben is?

- Szerintem mindannyiunkban van tehetség, mindenkiben rejlenek képességek. Az, hogy ezek mennyire fejlődnek ki, az már magán az egyénen múlik. Lehet gátolni, lehet elfojtani is ezeket a képességeket. De szerintem a legtöbbször tudomást sem veszünk róluk, így aztán föl sem merül a kérdés.

- Ön többször bizonyította a képességeit. Szeretnénk a közreműködésével egy kis rögtönzött bemutatót tartani.

- Rendben.

- Ez itt közönséges kártyacsomag. Ma reggel vásárolta az egyik kollégánk. Ön nem is látta eddig. Igazam van?

- Igen. Egyébként sem vagyok túl ügyes a játékokban - mosolygott Clarissa félig mentegetőzve, félig mulatva, ami nagyon tetszett a rendezőnek.

- Ha előhúzok egy kártyát, és így tartom - Alex kihúzott egy lapot a pakli közepéből, és a hátával Clarissa felé mutatta -, meg tudja mondani, melyik?

- Nem - a nő mosolya kicsit sem halványult, pedig a rendező már inteni akart, hogy állítsák le a felvételt. - Nézzen a lapra, Mr. Marshall, gondoljon rá, próbálja meg elképzelni a fejében.

Mivel a felvétel mégsem állt le, Alex bólintott és engedelmeskedett.

- Sajnos nem összpontosít eléggé - feddte meg Clarissa -, de az biztos, hogy piros a színe, így már jobb - mondta a nő sugárzó mosollyal. - Káró kilences.

A kamera rögzítette Alex meglepett arckifejezését, mielőtt megfordította a lapot. Káró kilences. Újabb kártyát húzott, és megismételte a próbát. Amikor a harmadikért nyúlt volna, Clarissa összeráncolta a szemöldökét.

- Ön be akar csapni engem. Más kártyára gondol, mint ami a kezében van. Kicsit elhomályosítja a dolgokat, de a treff tízes így is erősebben látszik.

- Lenyűgöző! - mormolta Alex, miközben megfordította a treff tízest. - Tényleg lenyűgöző.

- Sajnos nagyon sokszor ez nem több egyszerű társasjátéknál - helyesbített Clarissa. - Egy ügyes bűvész is képes csaknem ugyanígy megcsinálni... persze más módszerrel.

- Ezek szerint ez trükk?

- Csak azt mondom, hogy lehet akár az is. Én nem nagyon értek ezekhez, úgyhogy nem is próbáltam ki őket, de én is élvezek egy látványos előadást.

- Ön tenyérjólással kezdte a pályafutását - mondta Alex, miközben bizonytalanul letette a kártyákat.

- Hát az már nagyon régen volt. Tulajdonképpen bárki tud tenyérből olvasni, értelmezni a vonalakat - felelte Clarissa, és odanyújtotta a saját tenyerét Alexnek. - A vonalak a vagyoni helyzetet, érzelmeket és az élet hosszát jelentik. Ha kiveszi a megfelelő könyvet a könyvtárból, pontosan megtudja, mit kell keresni, és hogy találhatja meg. Ha valaki érzékeny, akkor igazából nem olvas a tenyérből, hanem inkább magába szívja az érzéseket.

Alexet elbűvölte az asszony, de még messze nem győzte meg. Kinyújtotta a tenyerét.

- Nem igazán értem, hogy képes érzéseket magába szívni azzal, hogy a tenyeremre néz.

- Úgy, hogy maga közvetíti nekem ezeket az érzéseket - felelte Clarissa. - Éppúgy, ahogy minden mást is. A reményeit, a bánatát, az örömét. Egyetlen pillantást vetek a tenyerére, és látom, hogy ön nagyon jól beszél, és biztos anyagi háttérrel rendelkezik, de ez nyilván nem eget rengető felfedezés. De ha nem bánja... - megfogta a férfi kezét - Még egyszer belepillantatok és... - elhallgatott, és pislogva Alexre nézett. - Ó!

A. J. előre lépett, de David megállította.

- Hagyja békén! - súgta. - Ne feledje, ez dokumentumfilm. Nem rendezhetjük meg. Ha nem tetszik neki az adásnak ez a része, kivághatjuk.

- Ha nem tetszik neki, ki fogja vágni!

Alex erősnek és száraznak érezte Clarissa kezét a sajátja alatt, de a tekintete elborult.

- Talán aggódnom kellene? - kérdezte az újságíró, de már nem teljesen viccből.

- Dehogy! - Clarissa nevetve megköszönte a torkát. - Szó sincs róla! Nagyon erősek a rezgése, Mr. Marshall.

- Köszönöm. Azt hiszem...

- Özvegy, immár tizenöt, nem, tizenhat éve. Nagyon jó férj volt - mosolygott Clarissa, és ismét felengedett. - Erre büszke lehet. És jó apa is.

- Nagyra értékelem Miss DeBasse, de ezek megint csak nem jelentenek újdonságot.

A nő úgy beszélt tovább, mintha nem is hallotta volna.

- Minden gyermeke élete sínen van, ami persze megnyugtatja, mint minden jó szülőt. Sosem okoztak sok gondot, bár volt egy időszak a fiánál, a kora húszas éveiben, amikor volt néhány rázós eset. De teher alatt nő a pálma, nem igaz?

Alex már nem mosolygott, hanem ugyanolyan feszülten bámult Clarissára, mint ő Alexre.

- Bizonyára.

- Tökéletességre törekszik a munkájában és a magánéletében is. Ez nehezítette meg a fia helyzetét. Mert nem tudott megfelelni a maga elvárásainak. Nem kellett volna annyit aggódnia, de persze melyik szülő nem aggódik? Most, hogy ő maga is apa lesz, közelebb kerültek egymáshoz. Ugyanakkor emiatt maga többször gondol a jövőre. A saját halandóságára. De nem vagyok benne biztos, hogy bölcs dolog már most a visszavonulásra gondolni. Élete teljében van, és túlságosan hozzászokott már a határidőkhöz és a nyüzsgéshez, semhogy sokáig jól érezhetné magát a horgászhajóján. Viszont... - Clarissa a fejét rázva elhallgatott. - Bocsásson meg! Szeretek fecsegni, ha valami érdekel. Mindig félek, hogy túl személyeskedő vagyok.

- Szó sincs róla! - mondta Alex, és lazán ökölbe szorította a kezét. - Miss DeBasse, ön lenyűgöző.

- Ennyi!

Caldwell legszívesebben térden állva megcsókolta volna Clarissa lábát. Alex Marshall a visszavonulást fontolgatja. Ez nem volt több, mint holmi pletyka a legbelsőbb szakmai körökben.

- Fél órán belül vissza akarom nézni. Alex, köszönöm. Szenzációs indulás! Miss DeBasse... - nem merte megfogni a nő kezét, nehogy túl sok mindent áruljon el magáról. - Elképesztő volt. Alig várom, hogy kezdhessük önnel a következő részt.

A rendező még be sem fejezte a hálálkodást Clarissának, A. J. már mellette termett. Nagyon jól tudta, mi következik most, mert mindig ez lett a vége. Valaki a csapatból mindjárt megkörnyékezi Clarissát, és közli, hogy „valami furcsa dolog történt”. Aztán valaki megkéri, hogy nézze meg a tenyerét. Egyesek megmosolyogják, mások kíváncsiak lesznek, de bárhogy is, tíz perc alatt körülveszik Clarissát.

- Ha kész vagy, hazaviszlek - ajánlkozott A. J.

- Azt hittem, ezt már megbeszéltük - mondta Clarissa, miközben a táskáját kereste, mivel fogalma sem volt, hová tette. - Túl messze van, hogy hazavigyél és visszagyere.

- Ez is a szolgáltatás része - felelte A. J., miközben odaadta a táskát, ami egész felvétel alatt nála volt.

- Köszönöm, drágám. El nem tudtam képzelni, hol hagytam. Majd hívok taxit.

- Rendelkezésre áll egy sofőr! - szólt közbe David, és nem kellett A. J.-re néznie, hogy lássa, majd felrobban a lány. Érezte a feszültséget. - Szó sem lehet róla, hogy taxizzon!

- Nagyon kedves.

- De nem szükséges - ellenkezett A. J.

- Nem hát - lépett közjük Alex, és megfogta Clarissa kezét. - Remélem, Miss DeBasse megengedi, hogy hazavigyem... miután velem vacsorázott.

- Az csodás lenne - mondta Clarissa, mielőtt A. J. beleszólhathott volna. - Remélem nem hoztam zavarba, Mr. Marshall.

- Dehogy! Sőt, lenyűgözött.

- Milyen kedves. Köszönöm, hogy elkísértél, drágám - fordult a lányához, és megsókolta. - Mindig megnyugtat. Jó éjt, David!

- Jó éjt, Clarissa! És neked is, Alex!

David A. J. mellett állt, amikor Clarissa és Alex egymásba karolva távoztak.

- Szép pár!

Még ki sem mondhatta, A. J. szembefordult vele. Ha tud, ott helyben éles karmokat növeszt.

- Maga disznó!

Már majdnem kiviharzott a stúdióból, amikor David megállította.

- Mi a baj?

Ha nem mosolyog, amíg ezt kérdezi, A. J. talán képes uralkodni magán.

- Látni akarom az utolsó tizenöt percet, Brady, és ha nem tetszik, kivesszük!

- Nem emlékszem, hogy a szerződés felhatalmazná önt az anyag megvágására, A. J.

- De az sincs a szerződésben, hogy Clarissának tenyereket kell olvasnia.

- Igaz. Alex rögtönzött, de működött. Mi a baj?

- Maga is látta, a fenébe!

Valamin le kellett vezetnie a feszültségét, ezért meglökte a stúdió ajtaját és kirohant.

- Láttam - ismerte el David, miközben a karjánál elkapva lelassította a nőt. - De úgy tűnik, én nem azt láttam, amit maga.

- Clarissa valamit elhallgat - felelte A. J., és a kezével a hajába túrt. - Rögtön megéreztem valamit, amint megfogta Marshall kezét. Ha visszanézi a felvételt, látni fogja, hogy öt-tíz másodpercig szinte csak bámul.

- Ez titokzatosabbá teszi, így hatásos.

- Francba a maga hatásosságával! - csattant föl a lány, és olyan gyorsan fordult meg, hogy kis híján a falnak döntötte Davidet. - Nem akarom, hogy így lássák. Számomra Clarissa ember, nem pedig árucikk.

- Jól van, hátrább az agarakkal! - védekezett David, és igyekezett lépést tartani Aurorával, aki közben kilépett az épületből. - Semmi baja nem volt Clarissának, amikor elment.

- Akkor sem tetszik - közölte A. J., miközben lesietett a parkolóba vezető lépcsőn. - Először azok a béna kártyák. Utálok, ha így kószolgatják.

- A. J., a kártyák magukat adják. Clarissa számtalanszor, ennél sokkal kiélezettebb helyzetekben, az ország legnagyobb intézményeiben is megcsinálta ugyanezt a próbát.

- Tudom, épp ezért dühít, hogy újból és újból bizonyítania kell. Aztán a tényelolvasás. De valami felzaklatta Clarissát.

A. J. fel-alá járkálni kezdett.

- Történt valami, és még csak nem is beszélhettem vele erről, mert az a langaléta újságíró közbetolakodott.

- Alex? - hiába próbálta visszafojtani, David elnevette magát. - Magát ki kéne találni.

A. J. szeme összeszűkül, az arca sápadt lett a méregtől. Abbahagyta a járkálást.

- Szóval maga szerint ez vicces? Egy kedves, meglepően jóhiszemű asszony elmegy egy vadidegennel, maga pedig csak kacag rajta. Ha történik vele valami...

- Mi történne? - David az égre emelte a szemét. - Te jó ég, Alex Marshall nem valami eszelős ámokfutó! Az újságírószakma nagyra becsült képviselője. Clarissa pedig elég felnőtt már ahhoz, hogy döntsön... és hogy megválogassa, kivel randizik.

- De hát ez nem randi.

- Nekem pedig annak tűnt.

A. J. kinyitotta a száját, de aztán inkább becsukta, megfordult, és ismét a parkoló felé vette az irányt.

- Várjon egy kicsit! Azt mondtam, várjon!

David megragadta a nő mindkét karját, aki csapdába esve vergődött közte és egy parkoló autó között.

- Eszem ágában sincs egész Los Angelesen keresztül a nyomában loholni.

- Menjen vissza, és nézze meg az anyagot! Holnap én is látni akarom.

- Nekem csak ne parancsolgassanak üldözési mániás ügynökök, se mások! Itt és most tisztázzuk a dolgokat! Nem tudom elhinni A. J., hogy ennyire mérges, amiért egy ügyfele vacsorázni megy.

- Ő nem csupán egy ügyfél a sok közül - felelte A. J. - Ő az anyám!

A dühös bejelentéstől egy pillanatra mindkettőjüknek elállt a szava. David továbbra is szorította a nő vállát, aki levegőért küzdött. David rádöbbsent, hogy már rég sejthette volna. Az arcforma, a szem. De főleg a szem.

- A nemjóját!

- A számból vette ki - motyogta Aurora, és hátával a kocsinak dőlt. - Nézze, ez nem nyilvános. Megértette?

- Miért?

- Mert mindketten így akarjuk. A kapcsolatunk magánügy.

- Rendben - David mindig tiszteletben tartotta a magánéletet. - Ez megmagyarázza, miért viseli ennyire a szívén a sorsát, de szerintem akkor is túlzásba viszi.

- Nem érdekel a véleménye!

Lüktetni kezdett A. J. feje, ezért kiegyenesedett.

- Ha megbocsát.

- Nem - állt az útjába David. - Némelyek azt hinnék, azért avatkozik bele ennyire az anyja életébe, mert a sajátja túl üres.

A lány szeme elsötétült.

- Az életem nem tartozik önre, Brady.

- Talán nem, de amíg tart a munka, Clarissa élete igen. Ne telepedjen rá ennyire, A. J.!

Annyira ésszerűen beszélt, hogy A. J.-nek borsózott tőle a háta.

- Maga ezt nem érti.

- Akkor talán magyarázza el!

- Mi van, ha Alex Marshall vacsora közben kicsikar belőle egy interjút? Mi van, ha azért akar kettesben lenni vele, hogy így megoldozza?

- Na és mi van, ha egyszerűen csak ezzel az izgalmas, vonzó nővel akart vacsorázni? Jobban is bízhatna Clarissában.

A. J. összefonta a karját.

- Nem engedem, hogy baja essen.

David tudta, hogy vitatkozhatna, érvelhetne, de úgy vélte, egyik se válna be. Még nem.

- Kocsikázzunk egyet!

- Tessék?

- Kocsikázzunk! Maga meg én - tette hozzá mosolyogva. - Mit ad Isten, épp az én autómnak támaszkodik.

- Elnézést - egyenesedett ki a nő. - Vissza kell mennem az irodámba. Vár a papírmunka, amit ma kicsit elhanyagoltam.

- Az nyugodtan várhat holnapig - mondta David, elővette a kulcsait, és kinyitotta a kocsit. - Jót tenne nekem egy kis kocsikázás a parton.

Nekem is, gondolta Aurora. Nem vitás, túlzásba vitte a dolgot. A levegőtől és a sebességtől majd kitisztul a feje. Lehet, hogy nem bölcs dolog mindezt megosztani Daviddal, de...

- Lehúzza a tetőt?

- Magától értetődik.

Jót tett az autóút, a levegő, a tengerillat, a rádióból szóló zene. David nem fecsegett, nem próbált beszélgetést kezdeményezni. A. J. olyasmit tett, amit ritkán engedett meg magának mások társaságában. Most kiengedett.

Mikor is volt utoljára, amikor az idővel mit sem törődve, csak céltalanul kocsikázott a tengerparton? Biztos nagyon rég, ha nem emlékszik rá. A. J. behunyta a szemét, kiürítette az agyát, és jól érezte magát.

Ki ez a nő?- kérdezte magában David, miközben nézte, ahogy lassan felenged mellette. A kemény, kérlelhetetlen üzletasszony, aki további tíz százalékot harcol ki? Vagy a harcosan védelmező, szemmel láthatóan rajongó lány, aki anyja tehetségére hivatkozva kiharcolja a

magasabb tiszteletdíjat, miközben féltékenyen őrzi, nehogy kihasználják? Képtelen volt kiismerni.

Pedig David jó emberismerő volt. Az ő szakmájában ez elkerülhetetlen. Mégis, amikor megcsókolta Aurorát, nem a kemény, magabiztos üzletasszonyt találta, akire számított, hanem egy izgatott, sebezhető nőt. Valamiért A. J. nem felelt meg önmagának, vagy annak, ami lenni akart. Érdekes lenne megtudni, hogy miért.

- Éhes?

A. J. félálomban kinyitotta a szemét, és a férfire nézett. Miért nem vette észre korábban?- kérdezte magától David. A szeme teljesen Clarissáé. A formája, a színe, a... mélysége, tette hozzá, mert nem jutott eszébe jobb szó. Felmerült benne, hogy talán más szempontból is hasonlít Clarissára. Aztán elvetette.

- Bocsánat - mormolta A. J. -, nem figyeltem.

Mégis le tudná írni a férfi arcát a legapróbb részletig, a szögletes arccsonttól az apró bemélyedésekig. A. J. nagy sóhajjal felült. Egy okos nő uralkodik a gondolatain és az érzelmein.

- Azt kérdeztem, éhes-e?

- Igen - a nő kinyújtóztatta a vállait. - Milyen messze mentünk el?

Nem elég messze. David gondolati zabolátlanul röpködtek.

- Úgy húsz kilométert tehattunk meg. Válasszon!

Lehúzódt az út szélére. Az egyik oldalon étterem állt, a másikon pedig hamburgeres.

- A hamburgerest választom. Akkor le lehet ülni a tengerpartra.

- Szeretem az olcsó randikat.

A. J. kiszállt.

- Ez nem randi.

- Kiment a fejemből. Akkor nem nekem kell fizetnem.

David még sosem hallotta a nőt úgy nevetni, mint most. Felszabadultan, nőiesen, üdén.

- Azért nem adom fel a reményt - mondta a férfi, de nem próbált a nőhöz érni, miközben a hamburgereshez közeledtek. - Mit kér?

- Egy óriás hamburgert, óriás krumplit, és óriás csokiturmixot.

- Felvágós!

Miközben vártak, figyelték az alkonyi habokban pancsoló fürdőzőket. Sirályok lebegtek körülöttük, várták az ételadományokat.

- Hova?

- Arra. Szeretek nézelődni - A. J. elindult a parton, és mit sem törődve a szoknyájával lehuppant a homokba. - Túl ritkán jutok el a tengerpartra.

Lerúgta a cipőjét, és harisnyás lábát a homokba fúrta, amitől a combjái felcsúszott a szoknyája. David alaposan szemügyre vette, mielőtt mellételepedett.

- Én is - állapította meg, miközben arra gondolt, hogy festhetnek ezek a lábak, és a nő egész teste, ha fürdőruha van rajta.

- Azt hiszem, szép kis jelenetet rendeztem.

- Én is azt hiszem.

David kivette a zacskóból Aurora hamburgerét, és odaadta neki.

- Utálok ilyen lenni - vallotta be a nő, miközben harapott egy nagyot. - Nem vagyok nyers, balhész ügynök, bár keménynek ismernek. Csak Clarissával kapcsolatosan veszítem el a józan ítélőképességet.

David a homokba fúrta a papírpoharakat.

- Nehéz kívülállóként szemlélni a dolgokat, ha a szeretteinkről van szó.

- Az anyám nagyon jó. Nemcsak abban, amit csinál, hanem a szíve szerint is. - A. J. elvette a felé nyújtott sült krumplit, és elrágcsált egyet. - Tudja, a jó embereket sokkal könnyebb bántani, mint a többit. Ő pedig mindig nagyon odaadó. Ha odaadna mindent, amit szeretne, nem maradna semmije.

- Ezért aztán itt van maga, hogy megvédje.

- Pontosan.

A. J. kihívóan fordult a férfihoz.

- Nem akarok vitázni - emelte fel a kezét David. - Valamiért mégis szeretném megérteni.

A nő enyhén felnevetett, és a tengerre nézett.

- Ahhoz velünk kellett volna lennie.

- Miért nem meséli el, milyen volt felnőni?

A. J. még soha senkivel nem beszélt erről. Igaz, nem is szokott a tengerparton ülve hamburgerezni az üzletfeleivel. Talán itt az ideje.

- Csodálatos anya volt. A mai napig az. Clarissa szeretetteljes, nagylelkű.

- És az apja?

- Nyolcéves koromban meghalt. Házaló ügynök volt, ezért keveset volt otthon. Tehetséges ügynök volt - tette hozzá A. J. halvány mosollyal. - Szerencsére maradt utána megtakarított pénz és néhány részvény. Csak sajnos a számlákat nem egyenlítették ki. Nem mintha nem telt volna rájuk. De Clarissa elfelejtette befizetni őket. Felveszed a telefont, és süket, mert az anyám valahova elkeverte a számlát, így hát elkezdtem gondoskodni róla.

- Rettentő fiatal volt ehhez.

- Nem zavart - mondta A. J., és a mosolya ezúttal még szélesebb volt. Akárcsak az anyjának, neki is apró gödröcskék jelentek meg az arcán. - Sokkal jobban ment az ügyintézés, mint neki. Miután elkezdett tenyérből olvasni, meg hasonlókat, lett némi jövedelmünk. Az anyám valósággal kivirágzott akkoriban. Szüksége van rá, hogy segítsen az embereknek. Hogy... nem is tudom... biztatást adjon nekik. Reményt. De furcsa idők voltak. Kellemes környéken laktunk, és jöttek-mentek nálunk az emberek. A szomszédok ámultak, és rendszeresen jártak olvastatni a tenyerükből. De a házunkon kívül távolságtartók voltak, mintha valahogy mégsem bíznának Clarissában.

- Kellemetlen lehetett magának.

- Időnként. Anyám azt tette, amit kellett. Voltak, akik elzárkóztak tőlünk, de ő ezt észre sem vette. Mindenesetre híre ment, így végül összebarátkozott Van Campékkel. Azt hiszem, tizenkét-tizenhárom éves lehettem. Amikor a filmszillagok először megjelentek nálunk, leesett az állam. De ez aztán egy éven belül mindennapossá vált. Ismertem színészeket, akik felhívták anyámat, mielőtt elfogadtak egy szerepet. Mindegyiküknek ugyanazt mondta. Hagyatkozzanak a megérzéseikre. Clarissa soha nem fog mások helyett döntéseket hozni. De ennek ellenére csak tovább hívogatták. Aztán, ahogy a Van Camp kisfiút elraborták, a sajtó

tábort vert a kertünkben, és szüntelenül csörgött a telefon. Így hát végül kiköltöztettem Newport Beach-re. Ott viszonylag nyugodt lehet az ember akkor is, ha netán újabb ügy merülne fel.

- Mint a Ridehour gyilkosságok.

A. J. váratlanul felpattant, és közelebb sétált a tengerhez. David is felkelt, és utána ment.

- El sem tudja képzelni - mondta A. J. -, milyen sokat szenvedett amiatt! - Az érzelmektől megremegett a hangja, miközben összefonta a karját. - El sem tudja képzelni, mennyire megvisel egy ilyen dolog olyan valakit, mint Clarissa! Le akartam beszélni, de tudtam, hogy nem lehet.

Amikor a nő lehunyta a szemét, David a vállára tette a kezét.

- Miért akarta lebeszélni, ha segíthetett?

- Gyászolt. Szenvedett. Istenem, már azelőtt átélte az egészet, mielőtt még bevonták volna az ügybe - A. J. ekkor kinyitotta a szemét, és Davidhez fordult. - Meg tudja ezt érteni, hogy még mielőtt felkérték volna, ő már benne volt?

- Nem biztos.

- Hogy is tudná?! - rázta meg A. J. türelmetlenül a fejét, mint aki épp erre számított. - Ahhoz át kell élni. Aztán később felkérték, hogy segítsen. Clarissának ennyi elég. Őt fiatal lány halt meg - megint lehunyta a szemét. - Sosem beszél róla, de tudom, hogy látta mindegyiket. Tudom.

Aztán elhessegette a gondolatot.

- Clarissa adománynak tekinti a képességeit... de el se tudná képzelni, David, hogy ez egyszersmind mekkora átkot is jelent.

- Ezért aztán magácska azt szeretné, ha abbahagná. Ha kikapcsolna. Lehetséges ez?

A. J. megint nevetett, és mindkét kezét szélfűtta hajába fürta.

- Igen, de nem Clarissának. Beletörődtem, szüksége van rá, hogy adhasson. Én pedig gondoskodom róla, nehogy az értékei rossz személyekhez jussanak.

- Na és maga? - David meg mert volna esküdni rá, hogy valami megdermedt A. J.-ben az ártatlan kérdésre. - Azért lett ügynök, hogy megvédhesse az anyját?

A nő felsóhajtott.

- Csak részben. Élvezem a munkámat - a tekintete megint kitisztult. - És jól is csinálom.

- Na és Aurora? - simított végig a nő karján.

Vágyakozás ébredt A. J.-ben a puszta érintéstől. De tudatosan elfojtotta.

- Aurorája csak Clarissának van.

- Miért?

- Mert magamat éppúgy meg tudom védeni, mint őt.

- Mitől?

- Későre jár, David.

- Igen.

David az egyik kezét Aurora nyakára csúsztatta. Puha volt a bőre. Napbarnított, és puha.

- Én is pont erre gondoltam. A múltkor végül nem csókoltam meg rendesen, Aurora.

David keze erős volt. A lány már korábban is észrevette, de csak most nyert jelentőséget.

- Jobb is így.

- Én is kezdem így gondolni. Csak tudnám, miért akarom mégis annyira.

- Adjon magának időt. El fog múlni.

- Miért nem próbáljuk ki? - David felvonta a szemöldökét, miközben lenézett a nőre. -

A nyílt tengerparton vagyunk. A nap még nem ment le. Ha itt megcsókolom, nem mehetünk tovább ennél, és talán rájövünk, miért vagyunk mindketten ilyen bizonytalanok.

Amikor magához húzta a lányt, az megmerevedett.

- Fél? - valamiért ez a lehetőség felizgatta a férfit.

- Nem.

Miután előre készült erre, majdnem el is hitte. Ezúttal nem David fog diktálni, határozta el A. J. Nem engedí. Szándékosan felemelte a karját, és a férfi nyaka köré fonta. Amikor David elbizonytalanodni látszott, A. J. a szájához nyomta az övét.

David meg mert volna esküdni rá, hogy kipergett a homok a lábuk alól. Biztos volt benne, hogy a hullámok zúgása addig erősödött, míg minden külső és belső hangot el nem nyomott. A férfi az egészet kísérletnek szánta. De az ösztönök közbeszóltak, amikor az ajkak találkoztak. A. J.-nek meleg, kimondhatatlanul édes, átható íze volt. Minden elsőpró vágy kerítette hatalmába, hogy kipróbálja az összes érzékszervét. Mielőtt felkészülhettek volna rá, David fejest ugrott ebbe a csókba, és Aurorát is magával rántotta.

Túl gyorsan, villant át Aurora agyán. Túl messze. De a teste nem törődött a figyelmeztetéssel, és a férfi testének feszült. A. J. akarta, és még soha életében nem akart ennyire semmit. Kívánta, és még soha semmit nem kívánt ilyen mélyen. Ahogy feltörték benne az érzések, a férfi hajába markolt. Olyan gyorsan tört fel benne a férfi utáni éhség, hogy nyögnie kellett. Ez nem helyes. Nem lehet az. Mégis, átjárta az érzés, hogy nagyon is helyes, mindig is így kellett volna lennie.

Egy sirály repült el felettük, de már el is tűnt, csupán röpke árnyék, a madár rikoltásának halvány visszhangja maradt utána.

Amikor szétváltak, A. J. hátralepett. Hűvös szellő támadt, és ez jólesett neki az elemésztő tűz után. Szó nélkül sarkon fordult volna, ha David keze ismét meg nem érinti.

- Jöjjön velem!

Aurorának rá kellett néznie. Szenvedély homályosította el a férfi szemét, amit alig tudott kordában tartani. A vágy fojtottá tette a hangját. Őt pedig túl sok érzelem kerítette hatalmába. Ha most elmegy, akkor most túl sokat ad.

- Nem.

A. J. hangja nem volt határozott, de ez volt az utolsó szava.

- Nem akarom, David.

- Ahogy én sem - lépett hátra a férfi. Nem akarta, hogy idáig fajuljanak a dolgok. Nem akart ennyire érezni. - De nem biztos, hogy ez számít.

- Mi irányítjuk az életünket - mondta A. J. Kinézett a tengerre, a szél hátrafújta a haját, felfedve az arcát. - Tudom, mit akarok, és mit nem.

- Változnak az igények.

David nem értette, miért vitázik. Ő szóról szóra ugyanezt gondolta.

- Csak ha hagyjuk őket.

- És ha azt mondanám, én magát akarom?

Felgyorsult a szívverése, annyira, hogy félt, nem tudja kimondani, amit akar.

- Akkor azt felelném, hogy hibát követ el. Igaza volt David, amikor azt mondta, hogy nem vagyok az esete. Hallgasson az első benyomásra. Többnyire az a helyes.

- Ebben az esetben úgy érzem, több adatot kell begyűjtenem.

- Menjen a fenébe! - mondta, nem mintha számított volna. - Vissza kell mennem. Fel akarom hívni Clarissát, hogy tudjam, jól van.

David még egyszer, utoljára megfogta a karját.

- Nem használhatja ki örökké, Aurora.

A nő megállt, és ugyanazzal a bensőséges pillantással nézett rá, amit az anyjától örökölt.

- Én nem használom ki őt - mormolta. - Ez a különbség kettőnk között.

Megfordult, és visszafele indult a homokon keresztül.

4.

Reszket a holdfény. Jácint leheletnyi illata a leheletnyi szellő szárnyán. Valahonnan vízcsobogás hallatszik. A fa padlón árnyékok játszanak. Az ablak előtt magasló tölgyfa árnyéka. A falon egy festmény ragadja meg a tekintetet. Nem egyéb, mint piros pacák, lila vonalak a fehér vásznon, de valahogy mégis erőt, mozgást, feszültséget, és az ezek mögött megbújó nemiséget jeleníti meg. Van egy nagy tükör is, amiben A. J. csaknem teljes magasságban látszik.

Homályosnak, légiesnek, elveszettnek tűnik benne. Az árnyékok gyűrűjében úgy érzi, nem tehet mást, mint hogy belép az üvegbe és semmivé foszlik. A borzongás nem kívülről jön, hanem a belsejéből. Félt valamitől, ami ugyanolyan halvány, mint ő maga. Az ösztönei azt súgják, hogy menjen gyorsan, mielőtt kiderül, mi az. De amint megfordul, valami az útját állja.

David elzárta a menekülés útját. Kezei szorosan fogták A. J. vállát. Amikor felnézett rá, látta, hogy a szeme sötét, türelmetlen. A vágtyól - nem tudni, melyikükétől - fojtogató lett a levegő, lélegezni is nehezebbre esett.

Nem akarom! Kimondta? Vagy csak gondolta? Bár nem volt biztos benne, nagyon is tisztán hallotta a férfi bosszantóan rövid válaszát.

- Nem futhatsz örökké, Aurora. Sem előlem, sem magad elől.

Ezután A. J. csúszni kezdett lefelé egy sötét alagútban, mely egyszer csak lángra kapott.

A. J. levegőért kapkodva, reszketve riadt föl az ágyában. Nyoma sem volt holdfénynek. A hajnali nap első sugarai szűrődtek be a hálósobája ablakán. Az én hálósobám, erősítette meg, miközben félresimította a kócos hajszálakat az arcából. Itt nincs jácint, nincs árnyék, nincs semmiféle nyugtalanító festmény.

Csak álom, ismételte magában. Csupán álom volt. De akkor miért tűnt olyan valóságosnak? Szinte érezte David szorításának helyét a vállán. A testét átjáró, letaglózó érzés még nem múlt el. Egyáltalán, miért álmódott éppen David Bradyról?

Számos ésszerű magyarázatot találhatott volna önmaga megnyugtatóására. Például azt, hogy az elmúlt hetekben sokat gondolt rá. Sokat kellett foglalkoznia Clarissával és a dokumentumfilmmel, és ez a kettő összekapcsolódik. Keményen hajtott, talán túlságosan is keményen. Mikor utoljára igazából pihent, Daviddal volt a tengerparton.

De jobb volt nem gondolni arra, ami történt, vagy majdnem történt, arra, mit mondtak egymásnak, és amit nem mondtak ki. Sokkal jobb, ha az időpontjaira, a munkájára és a kötelezettségeire összpontosít.

Most már nem tud aludni. Bár még csak hat óra volt, A. J. kibújt a takaró alól, és felkelt. Pár csésze üres kávé és egy hideg zuhany majd rendbe hozza. Rendbe kell hoznia magát! Túlságosan sűrű a mai napja ahhoz, hogy egy álom szorongásain töprengjen.

A konyhája tágas és rendezett volt. Nem tűrte a felfordulást, még egy olyan helyen sem, ahol ennyire keveset tartózkodott. A pultok, konyhagépek fehéren csillogtak, részben a házvezetőnője szorgalmából, de főként azért, mert jóformán sosem használta őket. A. J. lement a két lépcsőfokon, ami a nappalit választotta el a konyhától, és elindult az általa legjobban ismert konyhai eszköz, a kávéfőző felé.

A kávéfőző úgy volt beállítva, hogy 7:05-kor kezdje főzni a kávé. A. J. azonban kikapcsolta az időzítőt, és benyomta a START gombot. Amikor úgy tizenöt perc múlva kilépett a zuhany alól, a kávéillat végre visszahozta a mindennapokba. Bár egy órával korábban kelt, Aurora szigorúan betartotta a megszokott menetrendjét. Nem zökkenhetik ki olyan semmiségek, mint egy ostoba álom. Bevett egy marék vitamint, mert szerette ezeket még reggelizés közben letudni, aztán a második csésze kávé magával vitte a szobájába. Miközben a szekrényében a ruhákat válogatta, áttekintette a napi feladatokat.

Villásreggeli egy roppant sikeres, de annál idegesebb ügyféllel, akit felkértek egy tévésorozat főszerepére. Nem árt újra átnézni a próbaadás forgatókönyvét, mielőtt átbeszélük. Azután egy vacsora előtti megbeszélés az irodájában. Aztán kései üzleti vacsora jött Bob Hopwellel, aki most kezdi a szereplőválogatást az új filmjéhez. A. J.-nek volt két ügyfele, akiket a főszerepekre teremtettek. Miután így sorba vette a napi teendőket, A. J. úgy érezte, ma előkelően kell kinéznie.

A nyersselyem, világosbarack kosztümöt választotta. Szokásához híven húsz perc alatt felöltözött a nagy állótükör előtt. Gondolt egyet, és kézbe vette a kis félholdat, amit időnként a gallérrjára tűzött. Miközben feltűzte, visszatért az álom. Az álomban nem látta magát annyira magabiztosnak, távolságtartónak. Ott lágyabb volt, sebezhetőbb.

A. J. felemelte a kezét, hogy megérintse az üveget. Hideg és sima. Csupán tükörkép. Végül is csak egy álom volt, emlékeztette magát egy fejrázással. A valóságban nem engedhette meg magának, hogy puha legyen. A sebezhetőség pedig végképp kizárva. Ebben a városban az ügynököt élve felfalják, ha gyengeséget mutat. Egy nő pedig... egy nő halálos kockázatot vállal, ha engedi, hogy egy férfi kiismerje a gyenge pontjait. A. J. Fields tehát semmit sem bízott a véletlenre.

Még egyszer utoljára szemügyre vette magát, mielőtt a táskájáért nyúlt. Húsz percebe sem telt, és már az irodája ajtaját nyitotta.

Nem volt szokatlan A. J. számára, hogy ő maga nyitotta ki az irodát. Mióta megvásárolta az első egyszobás, lift nélküli irodát, hozzászokott, hogy megelőzi az alkalmazottait. Akkoriban a csapata egyetlen részidős ügyfélfogadó lányból állt, aki modell akart lenni. Most két ügyfélfogadója, egy titkárnője és egy helyettese volt, valamint egy falkányi ügynöke. A. J. felkapcsolta a villanyt, fényárba vonva a réz virágtartókat, és a piros falakat. Nem bánta meg, hogy lakberendezőt fogadott. Az iroda visszafogott előkelőséget, és erőt sugárzott. Tudta, hogy ha egyedül rendezi be, akkor csak a robusztus íróasztalokra és gégecsöves lámpákra szorítkozott volna.

Az órájára pillantva látta, hogy most már nyugodtan hívogathatja a keleti parton élő ügyfeleit. Égve hagyta a fogadó helyiségben a villanyt, és bezárkózott az irodájába. Fél óra

leforgása alatt megígérte, hogy az ideges villásreggelis ügyfele átrepül a keleti partra egy tévésorozat próbafelvételére, és előzetesen tájékozódott egy másik ügyfele szerződésének a megújításáról, aki egy napi sorozatban szerepelt. Végül alaposan borsot tört egy gyártásvezető orra alá azzal, hogy elutasította az ajánlatát egy mini sorozatra.

Szép munka volt, dőlt hátra A. J., miközben visszagondolt a rendező szavaira, aki szűk látókörű, pénzéhes hiénának nevezte. A nő ebből tudta, hogy hamarosan újabb ajánlatot tesz. Hátradőlt, és hagyta a cipőit a földre esni. Az új ajánlatban az ügyfele neve a cím előtt fog szerepelni, és kap érte vagy negyedmillió dollárt. Meg is dolgozik érte, gondolta A. J. nyújtózkodás közben. Elolvasta a forgatókönyvet, amiből kiderült, hogy a szerep fizikailag rendkívül fárasztó, és érzelmileg is megviseli majd. Tudta, mennyi vért és verejtéket fektet egy igazi színész a szerepeibe. Szerinte minden fillérért keményen megdolgoznak. Az ő feladata pedig az, hogy kipróbálja azokat a filléreket a filmkészítőkből.

Elégedetten úgy döntött, beleássa magát a papírmunkába, mielőtt még megszólalna a telefonja. Ám ekkor lépteket hallott.

Először csak ránézett az órájára, és azon merengett, ki jöhet hozzá ilyen korán. Aztán ráébredt, hogy bármilyen elkötelezettek is a munkatársai, egyikük sem olyan buzgómócsing, hogy már fél órával a munkaidő kezdete előtt bejöjjön. A. J. felállt, hogy utánanézzon a dolognak, amikor a lépések elhallgattak. Csak ki kellene kiabálnia, gondolta, de hirtelen eszébe jutott az összes bűnügyi film, amit valaha látott. A gyanútlan hősnőt kihívják, és egy örült markában találja magát. Nagyon nyelve kézbe vett egy fém papírnehezéket.

Ismét felhangzottak a lépések, közeledtek. Egyre csak közeledtek. A. J. igyekezett halkán és egyenletesen lélegezni. Átosont az irodáján, és az ajtó mellé állt. A lépések megálltak a túloldalon. A papírnehezéket magasra emelve A. J. a kilincsre tette a kezét, vett egy nagy levegőt, és feltépte az ajtót. Davidnek sikerült elkapnia a lány csuklóját, mielőtt leütötte volna.

- Mindig így köszönti az ügyfeleket, A. J.?

- A francba! - megkönnyebbülten hagyta a papírnehezéket a földre esni. - Halálra rémisztett, Brady. Mit keres itt ilyenkor?

- Amit maga. Korán keltem.

A. J. térde remegett, ezért gyorsan leült.

- Csakhogy ez az *én* irodám. Én akkor settenkedek itt, amikor csak akarok. Mit akar?

- Mondhatnám, hogy nem bírtam tovább szikrázó személye nélkül.

- Ebből elég!

- Az igazat megvallva New Yorkba kell repülnöm egy külső helyszíni forgatásra. Ott maradok néhány napig, és szeretném, ha átadna egy üzenetet Clarissának.

Nem mondott igazat, de nem bánta, hogy füllent. Még mindig jobb, mint beismerni, hogy újból látni akarta. Azzal a tudattal ébredt reggel, hogy látnia kell Aurorát, mielőtt elmegy. Ha ezt beismerné egy olyan nőnek, mint A. J. Fields, az vagy elmenekülne, vagy kidobná.

- Rendben - mondta A. J. a jegyzetfüzetért nyúlva. - Szívesen átadom az üzenetet. De legközelebb ne feledje, hogy mások le szokták lőni azokat, akik nyitás előtt rossz helyen ólálkodnak.

- Nyitva volt az ajtó - védekezett David. - Nem volt senki az előtérben, úgyhogy körül akartam nézni, van-e itt valaki, mielőtt üzenetet hagyok.

Hát ez hihetően hangzott. Hihető is volt. Mégsem megfelelő indok A. J.-nek ahhoz, hogy már kora reggel halálra rémisszék.

- Mit üzen, Brady?

A férfinak halvány fogalma sem volt. Zsebre dugta a kezét, és körülnézett a kínos rendben tartott, élénk színekben fürdő irodában.

- Szép iroda - mondta, miközben feltűnt neki, hogy még azokat a papírokat is, amikkel szemmel láthatóan A. J. jelenleg foglalkozott, szép rend szerint összerakták. Egy cetli sem lógott ki sehol.

- Látom, szereti a rendet.

- Így van.

A. J. türelmetlenül ütögette a ceruzájával a jegyzettömböt.

- Akkor hát mit üzen Clarissának?

- Tényleg, hogy van?

- Jól.

Hogy húzza az időt, odament az irodában lógó egyetlen festményhez, és megnézte. Tengeri tájkép. Békés, megnyugtató.

- Csak mert emlékeim szerint aggódott az Alexes vacsora miatt.

- Nagyon jól érezte magát - motyogta A. J. - Azt mondta, Alex Marshall tökéletes úriemberként viselkedett, és hogy csodálatos koponya.

- És ez zavarja magát?

- Clarissa nem találkozik férfiakkal, így nem.

A. J. kellemetlenül érezte magát, ezért leejtette a ceruzát és az ablakhoz sétált.

- Miért baj, ha így találkozik férfiakkal?

- Nem, természetesen nem baj. Csak...

- Csak mi, Aurora?

Nem kellene az anyjáról beszélnie, de olyan kevesen tudnak a kapcsolatukról! A. J. megnyílt, még mielőtt észbe kaphatott volna.

- Szaporábban veszi a levegőt, valahányszor szóba kerül. Együtt töltötték a vasárnapot. Alex hajóján. Nem emlékszem, hogy Clarissa valaha is hajóra szállt volna.

- Kipróbál valami újat.

- Épp ettől félek - mondta a nő halkán. - El tudja képzelni, milyen érzés a saját anyját a bimbózó szerelem állapotában látni?

- Nem.

Az jutott David eszébe, milyen harmonikus kapcsolatban éltek a szülei. Anya főzött az örege, és felvarrta a gombjait. Apa kivitte a szemetet, és megbütykölte a kenyérpíritót.

- Nem mondhatnám - erősítette meg David.

- Elhíheti nekem, nem a legkellemesebb érzés. Mit tudok én erről az emberről? Persze nagyon megnyerő - mondta A. J. - De lefogadom, hogy minden második nővel ugyanilyen megnyerő Dél-Kaliforniában.

- Hallja önmagát ilyenkor? - mosolygott David, miközben melléállt. - Úgy beszél, mint egy aggódó anya, aki a tizenéves lányáért izgul. Ha Clarissa átlagos középkorú nő lenne,

akkor sem lenne miért aggódni. De nem gondolja, hogy azáltal aki, előnyben van? Én úgy tapasztaltam, nagyon jó emberismerő.

- Nem érti. Az érzelmek gátolnak dolgokat, főleg a legfontosabb helyzetekben.

- Ha ez igaz, akkor talán a saját érzelmeivel kellene törődnie.

David érezte, hogy A. J. megdermed. Hozzá sem kellett érnie, vagy közelebb mennie, hogy tudja.

- Az anyja iránti szeretete, az aggodása miatt a bolhát is elefántnak látja. Talán máshová kellene irányítania ezt a sok érzelmet.

- Clarissa az egyetlen, aki érzelmeket vált ki belőlem.

- Fura, hogy ezt mondja. Sosem gondol a saját szükségleteire? Érzelmi szükségletekre... - motyogta, azután végigsimított a nő haján. - Testire...

- Ahhoz magának semmi köze.

El akart fordulni, de David még mindig a haját simogatta.

- Sok mindenkit elmarhat - David érezte az ébredező haragot a nő tekintetében, ahogy felnézett rá. Furcsamód élvezte. - Azt hiszem, nagy gyakorlata van a férfiak elrettentésében. De bennem emberére akadt.

- Nem is tudom, miért gondoltam, hogy magával lehet beszélni.

- De megtette. El kéne gondolkoznia ezen.

- Miért erőszakoskodik? - kérdezte A. J., és tűz lobbant a szemeiben.

Nagyon is jól emlékezett még az álmra. Az álmra, a vágyra, a félelmekre.

- Mert kívánom magát.

David közel állt hozzá, elég közel ahhoz, hogy a nő illata körbeölelje. Elég közel, hogy lássa A. J. szemében a kétségeket, a bizalmatlanságot.

- Szeretkezni akarok magával hosszan, nagyon hosszan, egy csendes helyen. Utána talán rájövök, miért nem vagyok képes aludni, mert erről álmodozom.

A. J. toroka fáj, annyira kiszáradt, a keze pedig jéghideg lett.

- Már mondtam, hogy nem fekszem le fűvel-fával.

- Az jó - felelte a férfi. - Annak örülök. Nem hiszem, hogy sok összehasonlítási alapra lenne szükségünk.

David ekkor meghallotta, hogy nyílik az iroda külső ajtaja.

- Úgy hallom, kinyit a bolt. A. J., csak még egy személyes megjegyzés. Hajlandó vagyok tárgyalni a feltételekről, az időpontról, de a lényeg akkor is ugyanaz: többet fogok magával tölteni, mint egyetlen éjszakát. Vegye fontolóra.

A. J. leküzdötte a vágyat, hogy a távolodó férfi után hajítsa a papírnehezéket. Inkább emlékeztette magát, hogy ő most dolgozik, és munkaidő van.

- Brady!

David Brady kilincsre tett kézzel megfordult, és rámosolygott.

- Igen?

- Nem mondta meg, mit üzen Clarissának.

- Tényleg? - A fenébe a színleléssel, gondolta. - Adja át üdvözetemet! A mihamarabbi viszontlátásra!

David azt se tudta, hány óra, amikor kinyitotta a hotelszoba ajtaját. A kétnapos forgatás háromnaposra nyúlt. Most már csak azt kellett kitalálnia, miről mondjon le, hogy végképp ne ússzon el a költségvetés. Utasításának megfelelően a szobalány nem nyúlt hozzá a társalgó asztalán tornyosuló papírhalomhoz. Ugyanúgy volt, ahogy hagyta. Kimutatások, ütemtervek és időbeosztások nagy összevisszaságban.

Tizenkét órai munka után pihenőt vezényelt a csapatnak. Mielőtt leült dolgozni, rendelt a szobaszerviztől egy kancsó kávé. Két órával később sikerült elfogadhatóan alakítani a számokat, ezért úgy döntött, megnézi a két és félnapi forgatás eredményét.

A *Danjason Természetfeletti Jelenségek Intézete* már önmagában is megragadó, és furcsán begyepesedett hely volt. Nehéz volt elhinni, hogy egy szervezet, amely a kanálhajlítás, a gondolatátvitel és hasonló jelenségek vizsgálatának szentelte magát, begyepesedett lehet. A természetfeletti jelenségeket kutató tudósok éppolyan sótlanok és kimértek voltak, mint bármely más tudós. Annyira sótlanok, hogy David el sem tudta dönteni, sikerül-e meggyőzniük a közönséget, mielőtt elaludnának. Alaposan oda kell figyelnie a vágásra.

A próbák elég érdekesek voltak attól, hogy nemcsak „érzékeny” embereket használtak, hanem egyszerű, hétköznapi járókelőket is felkértek. A próbák és az értékelés a legszigorúbb tudományos követelmények szerint zajlott. Hogy is nevezték? A matematikai valószínűségszámítás-elmélet alkalmazása adatgyűjtésre. Ez így sokkal tudományosabban hangzott. David szemében csupán kártyatalálgatás volt.

De ha kifinomult műszereket, és nagy tudású tudósokat mutatsz be, a közönség megérti, hogy komolyan veszik és kutatják a természetfeletti jelenségeket. A sok-sok évtizednyi kísérletezgetések után most kezdik csak felismerni, mint tudományágat.

Azután következett a riport a harminckét éves tőzsdeügynök-parafénoménnel, már ahogy a Wall Streeten a természetfeletti képességekkel bíró embereket hívják. A férfi nem titkolta, hogy a képességeit tőzsdézésre használta, és így többszörös milliomos lett. Azt mondta, ez éppen olyan ismeret, mint az olvasás, írás, számolás. Azt is elmondta, hogy számos világceg vezetője természetfeletti erők bevetésével tett szert az eredményeire. A természetfeletti érzékelést eszköznék nevezte, amely éppen olyan fontos az üzleti világban, mint a számítógép.

Clarissa jutott David eszébe. Ő nem beszélt bonyolult eljárásokról, és nem fűszerezte a beszédét matematikai szakkifejezésekkel. Nem követte a piac változásait, sem a tőzsdei híreket. Ő egyszerűen csak beszélt, mint ember az emberrel. Bármilyen hatalma is van...

David fejét rázva félbeszakította önmagát. Figyelj, mondta magának, miközben kezeivel az arcát dörzsölte. Kezdte maga is elhinni ezt az egészet, pedig nagyon jól tudta, hogy minden tudományos kísérletre egy tucat kártyaolvasó, csengettyűrázó szélhámos jut, akik kicsalják a jóhiszemű emberek pénzét. Ha nem tudja elfogulatlanul folytatni a dokumentumsorozatot, csak valami fogyaszthatatlan katyvalék lesz belőle.

De bármilyen elfogulatlanul is nézte, mindenképp Clarissát látta a középpontjában. Ő mindennek az alapja. David látta maga előtt. A riport a mogorva tekintetű, fehér köpenyes tudósokkal, a komoly berendezéseikkel. Azután jönne Clarissa, aki Alex kérdéseire válaszolva többé-kevésbé ugyanazt mondja el, de a maga közvetlenségével. Ezt követhetné a bejátszás a tőzsdézővel a felhőkarcoló tetején lévő irodájában, majd megint Clarissa jönne az

otthonos heverőn. Utána jöhet a Las Vegas-i bűvész, aki előadja a mutatványát. Azután Clarissa szép nyugodtan felismeri a kártyákat anélkül, hogy rájuk nézne. Ellentétek, nézőpontok, magyarázatok, de minden visszavisz Clarissa DeBasse-hoz. Ő az adu ász. Legyen őszön, megérvés, vagy természetfeletti erő, akkor is ő az adu. David szinte látta maga előtt a kész filmet.

De kell még egy nagy húzás. Egy utolsó poén. Valami megkapó jelenet.

Erről megint csak Clarissa jutott az eszébe. Szüksége van arra az Alice Van Camp riportra, és még egy anyagra valakivel, akinek köze volt a Ridehour üggyhöz. Lehet, hogy A. J. megpróbál az útjába állni. De akkor kénytelen lesz átgázolni rajta.

Vajon hányszor gondolt rá az elmúlt három napban? Túl sokszor. Vajon hányszor kapta magát azon, hogy a gondolatai visszakalandoznak arra a tengerparti néhány percre? Túl sokszor. És mennyire vágyott rá, hogy ismét olyan szorosán magához ölelhesse? Túlságosan is.

Aurora. Tudta, hogy veszélyes a hajnalnak erre a hús-vér istennőjére gondolnia. Arra a lányra, aki lágy és megközelíthető. Arra a nőre, akit szenvedélyesnek, odaadónak ismert, és aki egy kicsit bizonytalan is. Okosabban tenné, ha inkább A. J. Fieldsre gondolna, a kemény, kérlelhetetlen, kiállhatatlan üggyökre. De már későre járt, és a szobája csendes volt. Éjszaka volt már, de ő a hajnalánnyra gondolt. A Hajnal lányát akarta.

Hirtelen ötlettől vezérelve felemelte a telefonkagylót. Gyorsan nyomkodta a gombokat, esélyt sem adott magának, hogy meggondolja magát. Sokáig csengett, mire a nő felvette.

- Fields.

- Jó reggelt!

- David? - A. J. megfogta a törölközőt, mielőtt lecsúszott volna a hajáról.

- Igen. Hogy van?

- Nedvesen - egyik kezéből a másikba rakta a kagylót, miközben magára húzta a köntösét. - Most léptem ki a tusolóból. Valami baj van?

Az a baj, gondolta David, hogy háromezer kilométer választja el kettejüket, ő pedig arra gondol, milyen lehet a lány víztől csillogó bőre.

- Nem, nincs semmi baj. Vagy kéne, hogy baj legyen?

- Máskülönbem nemigen szoktam hívásokat kapni ebben az időben. Mikor ért vissza?

- Semmikor.

- Semmikor? Úgy érti, még mindig New Yorkban van?

David hátradőlt a székében, és lehunyta a szemét. Furcsa, hogy csak most vette észre, mennyire vágyott már a nő hangjára.

- Mikor utoljára kinéztem a szállodai ablakon, még ott voltam.

- Még csak tíz óra van magánál. Miért kelt ilyen korán?

- Még le sem feküdtem.

Aurora ezúttal nem volt elég gyors, a törölköző a csupasz lábán landolt. Nem törődött vele, kezével vizes hajába túrt.

- Értem. Fárasztó az éjszakai élet Manhattanben, ugye?

A férfi kinyitotta a szemét, hogy szemügyre vegye az előtte tornyosuló papírhalmozatot, teli hamutartókat és üres kávésbögréket.

- Igen. Hajnalig táncolok.

- Képzem - savanyú ábrázattal lehajolt a törölközőért. - Biztos foglalkoztatja valami, ha félbehagyta a bulizást, és felhívott. De vajon mi lehet az?

- Beszélni akartam magával.

- Gondoltam - a nő a szükségesnél hevesebben kezdte törölni a haját. - Miről?

- Semmi különösről.

- Brady, maga ivott?

David felnevetett, miközben ismét lehunyta a szemét. Arra sem emlékezett, mikor evett utoljára.

- Nem. Maga nem hisz a baráti beszélgetésekben, A. J.?

- De, csak nem ügynökök és tévések között hajnalban.

- Ideje újítani - felelte David. - Hogy van?

A. J. óvatosan leült az ágyra.

- Jól. És maga?

- Ez jó. Nagyon jó kezdetnek.

A férfi nagyot ásított és rájött, hogy egy ültő helyében el tudna aludni.

- Igazából kissé fáradt vagyok. Egész nap természetfeletti jelenségeket kutató tudósokkal forgattunk, akik bonyolult számítógépeket és matematikai egyenleteket használnak. Beszéltem egy nővel, aki azt állítja, fél tucat testen kívüli élménye volt. *O OBS*.

A. J. akaratlanul is elmosolyodott.

- Ismerem a kifejezést.

- Azt állította, test nélkül járt Európában.

- Legalább spórolt a repülőjegyen.

- Hát az biztos.

A. J. azon kapta magát, hogy együttérzést érez, ugyanakkor kicsit mulat is a férfin.

- Nehéz elválasztani a búzát a pelyvától?

- Így is mondhatjuk. Mindenesetre úgy tűnik, egy darabig még a keleti parton maradunk. Egy tenyérjós vár Maryland hegyei közt, Virginiában pedig egy ház, ahol állítólag egy lány és egy macska kísért. Pennsylvaniában egy delejzővel lesz találkánk.

- Lenyűgöző. Az élete csupa móka és kacagás.

- Gondolom, nincs semmi üzleti ügye, ami ideszólítaná.

- Nincs. Miért?

- Mondjuk úgy, nem bánnám, ha láthatnám.

Ez jólesett a nőnek, de nem akart tudomást venni róla.

- David, ha ilyeneket mond, megremeg a térdem.

- Nem nagyon értek a költői fogalmazáshoz.

A férfi érezte, hogy nem úgy kezelte a dolgot, ahogy akarta. Persze nem adott magának időt tervet kovácsolni. Öreg hiba.

- Ha azt mondanám, hogy eszembe jutott, és szeretnék találkozni magával, valami csúnyát mondana, és a végén egy vitáért fizetnék beszélgetés helyett.

- Márpedig tartania kell a költségvetést.

- Ugye?

Akárhogy is, David élvezte.

- Tegyük egy kísérletet! Egész nap kísérleteket nézegettem, a kisujjamban van.

A. J. lefeküdt az ágyra. Eszébe sem jutott, hogy máris tíz perc elmaradásban van az időbeosztásában.

- Milyen kísérletre gondol?

- Mondjon nekem valami kedveset. Ez egyáltalán nem jellemző magára, úgyhogy kezdetnek tökéletesen megteszi... Rajta - tette hozzá tizenöt másodpercnyi csönd után.

- Próbálok kitalálni valamit.

- Ne ravaszkodjon!

- Jól van, tessék! A kormányban dolgozó nőkről készített dokumentumfilmje tanulságos, és teljesen elfogulatlan volt. Úgy éreztem, meglepően hiányoztak belőle mind a férfi, mind a női túlkapások.

- Ez sem rossz, de próbáljon valami személyesebbet.

- Személyesebbet - mormolta A. J. a plafont bámulva.

Mikor évdődött így utoljára az ágyán feküdvé a telefonon keresztül? Úgy vélte, nem árthat háromezer kilométernyi távolságból, ha szédült tizenhatévesnek érzi magát.

- Ehhez mit szól? Ha valaha eszébe jutna, hogy szerencsét próbál a kamera másik oldalán, sztárt csinállok magából!

- Túl közhelyes - felelte David, de magában mosolygott.

- Micsoda szórszálhasogató! Akkor mit szólna, ha azt mondanám, hogy maga talán, hangsúlyozom: talán, szórakoztató kísérő lehet. Nem rossz magára nézni, és nem is teljesen ostoba.

- Langyos, A. J.

- Ez van, ezt kell szeretni.

- Mi lenne, ha a kísérlet következő lépésére térnénk? Töltsön velem egy estét, hogy kipróbálja az elméletét a gyakorlatban.

- Sajnos nem dobhatok mindent sutba, hogy Pennsylvaniába, vagy hova repüljek kísérletezgetni.

- A jövő hét közepén érek vissza.

A. J. elgondolkozott, megdorgálta magát, de végül úgy döntött, a megérzésére hagyatkozik.

- Jövő hét pénteken lesz a *Kettős trükk* bemutatója. Hastings Reed az ügyfelem. Biztos benne, hogy Oscar-díjat kap érte.

- Üzletről akar beszélgetni, A. J.?

- Ami azt illeti, van két jegyem. Maga veszi a pattogatott kukoricát.

Ez meglepte. David átvette a másik kezébe a kagylót, igyekezett könnyedén beszélni:

- Randi?

- Ne kísértse a szerencsáját, Brady!

- Magáért megyek pénteken.

- Nyolcra - mondta A. J., miközben azon töprengett, hibát követ-e el. - Most menjen aludni! Dolgoznom kell.

- Aurora!

- Tessék?

- Gondoljon rám néha!

- Jó éjt, Brady!

A. J. kinyomta a telefont, és az ölébe tette. Miért csinálta ezt? El akarta ajándékozni a jegyeket, és várni a film megnézésével, amíg elül a felhajtás. Nem szerette a puccos bemutatókat. Ráadásul nagyon jól tudta, könnyelműség együtt tölteni egy estét David Bradyvel. Veszélyes.

Mikor engedte utoljára, hogy egy férfi elbűvölje? Több ezer éve. Felsóhajtott az emléktől. Mi lett a vége? Sírva undorodott önmagától. De már nem gyerek, emlékeztette magát. Sikeres, magabiztos nő, aki tíz David Bradyvel is elbánik a tárgyalóasztal mellett. Csak sajnós egyáltalán nem volt biztos benne, hogy bárhol másutt is el tud bánni vele.

Sóvárogva sóhajtozott, amikor a szeme megakadt az órán. Elfajtott egy káromkodást, miközben kikecmergett az ágyból. A pokolba David Bradyvel és a saját butaságával! El fog késni.

5.

Új ruhát vásárolt. A. J. azzal győzködte magát, hogy mint a főszereplő ügynökének egy nagyszabású mozifilm hollywoodi bemutatóján, ez már szinte a kötelessége is. De tudta, hogy a ruhát valójában nem A. J.-nek, hanem Aurorának vette.

Péntek este, nyolc óra előtt öt perccel a tükör előtt állva a végeredményt szemlélte. Nyoma sem volt az elegáns, üzleti kosztümnek. De talán nem kellett volna ennyire átesni a ló másik oldalára.

Legalább fekete. A fekete kényelmes és mindig divatos. A. J. jobbra, majd balra fordult. Az biztos, hogy nem hivalkodó. De talán akkor sem kellett volna ezt a csőszabású, pánt nélküli, csaknem teljesen nyitott hátú, fekete selyemruhát választania. Előlről kihívó. Oldalról csábító. Miért nem vette észre a próbafülkében, hogy az anyag milyen szorosan tapad? Persze talán észrevette, ismerte be végül. Lehet, hogy csak egy szédült és ostoba pillanat volt az oka, amikor megvásárolta, mert akkor nem érezte benne magát sem ügynöknek, sem üzletasszonynak. Akkor nőnek érezte magát. Olyannak, aki a bajt keresi.

Mindegy, a gondjait részben megoldja a kiskabát. Elégedetten nyúlt egy láncon függő, nehéz ezüst medálért. Miközben felcsatolta, hallotta a csöngőt. Ráérősen belebújt a cipőjébe, ami szép rendben várt az ágy mellett, ellenőrizte a táskáját, és felvette az ágyról a kabátot. Miközben emlékeztette magát, hogy mindez pusztán egy kísérlet, ajtót nyitott Davidnek.

Nem számított rá, hogy virágot hoz. Ki gondolta volna, hogy hajlik az ilyen régimódi, érzelgős gesztusokra? Mivel David ugyanolyan meglepettnek tűnt, egy darabig csak szótlanul nézték egymást.

A lány lenyűgöző volt. David addig nem tartotta szépnek. Vonzónak, és rettentő szexisnek talán igen, de ma este lélegzetelállító volt. A ruhája nem csillogott, nem látszott át, hanem egyszerűen csak követte teste hosszú, finom vonalait. De ez elég volt. Több, mint elég.

David előrelépett. Megköszöri a torkát. A. J. hátralépett.

- Pont időben - mondta, és magára erőltetett egy mosolyt.

- Már bánom, hogy nem jöttem korábban.

A. J. elfogadta a rózsákat, és próbált könnyed maradni, miközben a szirmok fölé hajolt.

- Köszönöm. Gyönyörűek. Kér egy italt, amíg vázába teszem?

- Nem.

Elég gyönyör volt néznie is.

- Egy perc az egész.

Végigfuttatta szemét a távolodó nő testén, a nyakától indulva a lapockáin át a sima, nagylelkű betekintést engedő hátkivágáson keresztül a csípőjéig, ahol újra kezdődött a ruha. Majdnem meggondolta magát az italt illetően.

Hogy elterelje a gondolatait a sima bőrű, magas szőkékről, körülnézett a lakásban. Az ízlése nem egyezett Clarissáéval.

A helyiség ugyanolyan hűvös, és mai ízlésnek megfelelő volt, mint a lakója. De hideg színek ide, aluldíszítettség oda, azon gondolkozott, vajon maga Aurora Fields mennyire illik a helyhez, ahol él. Akárcsak az irodájában, itt is rend volt. Sehol egy érzélgős emléktárgy. Jó minőség, magas stílus, de sehol semmi szenvedély, amit David a lányban már megtapasztalt. Nem lehetett titkokat kilesni, még csak sejteni se. A férfiban csak még jobban megerősödött a vágy, hogy kiderítse az összest.

A. J. határozott léptekkel tért vissza. A rózsákat egy szép, karcsú kristályvázába rendezte, az egyetlen berendezési tárgyba, ami kissé ki is lógott a környezetéből.

- Mivel pontosan érkezett, korábban is érkezhettünk, hogy a filmcsillagokat bámuljuk. Nem ugyanolyan, mint üzleti megbeszélésen találkozni velük, vagy egy forgatást nézni.

- Olyan, mint egy boszorkány - jegyezte meg David. - A bőre fehér, a ruhája fekete. Szinte érzem a kénköszagot.

A. J. már korántsem volt olyan határozott, amikor a kabátjáért nyúlt.

- Az egyik ösömet megégették boszorkányság miatt.

David elvette a kabátot a nőtől, hogy felsegítse, és szomorúan gondolt rá, hogy ha felveszi, túlságosan kevés fog látszani belőle.

- Hát ezen nem csodálkozom.

- Salemben, amikor volt az az örültség... - A. J. próbálta figyelmen kívül hagyni, ahogy a férfi ujjja megérintetik, miközben ráadja a kabátot. - Persze éppúgy nem volt boszorkány, ahogyan Clarissa sem, csak hát... különleges volt. Az újságcikkek és az iratok szerint, amiket Clarissa összegyűjtött, huszonöt éves volt, és nagyon szép. Elkövette azt a hibát, hogy figyelmeztette a szomszédjait egy istállóüzre, ami csak két nappal később következett be.

- Ezért fogták perbe és végezték ki?

- Az emberek többnyire erőszakosan viselkednek, ha valamit nem értenek.

- Beszéltünk egy New York-i tőzsdeügynökkel, aki agyonkeresi magát azzal, hogy előre tudja, mi fog történni.

- Változnak az idők - mondta A. J., miközben kézbe vette a táskáját, majd megállt az ajtóban. - Ez az ösöm magányosan, nincstelenül halt meg. Aurorának hívták.

David nem szólt semmit, A. J. felvonta az egyik szemöldökét.

- Akkor hát mehetünk?

A férfi megfogta a kezét, miközben becsukódott mögöttük az ajtó.

- Az az érzésem, fontos magának, hogy az egyik ösét boszorkányként kivégezték.

A. J. vállat vont, aztán elvette a kezét Davidéből, hogy megnyomja a felvonó hívógombját.

- Nem mindenki dicsekedhet ilyen famíliával.

- És?

- Mondjuk úgy, hogy tudom, mennyire különbözőek lehetnek a vélemények. Az elvakult elutasítástól az elvakult hitig terjedhetnek. De mindkét szélsőség veszélyes.

Miközben beléptek a felvonóba, David megjegyezte:

- Maga pedig keményen küzd azért, hogy megvédje Clarissát mindkét végétől.

- Na és maga? Azzal védi magát, hogy titokban tartja a kapcsolatát Clarissával?

- Az anyámtól nem kell megvédenem magam - A. J. kiviharzott a liftből, mielőtt ideje lett volna elnyomni a hirtelen támadt ingerültséget. - Könnyebb az érdekeit képviselnem, ha kihagyjuk belőle a családi kapcsolatot.

- Ésszerű. Maga mindig rendkívül ésszerű, A. J.

A lány nem volt biztos abban, hogy ezt a férfi bóknak szánta.

- A másik pedig, hogy engem könnyű megtalálni. Semmi kedvem hozzá, hogy megrohanjanak az ügyfeleim, és azzal nyaggassanak, hogy az anyám keresse meg nekik az elveszett gyémántgyűrűiket, meg hasonlók. A parkolóban áll a kocsija?

- Nem, a bejárat előtt. Nem akadékoskodni akartam, Aurora, csak kérdeztem.

Aurora hirtelen támadt ingerültsége gyorsan el is múlt.

- Semmi baj. Rendszerint túl érzékeny vagyok, ha Clarissáról van szó. Nem látok autót - kezdte mondani, és a tekintete szórakozottan túlsuhant egy szürke luxusautón, aztán csodálkozva visszatért hozzá. - Hű... Le vagyok nyugózve.

- Remek - a sofőr közben már nyitotta is az ajtót. - Ez volt a cél.

A. J. beszállt. Számtalanszor utazott már ilyen autóban, ha ügyfeleket kísért a repülőtérre, vagy épp értük kellett menni. De akkor sem volt magától értetődő számára ez a fajta fényezés. Átadta magát az élvezetnek, és figyelte, ahogy David jégbe hűtött italt vesz elő.

- Virág, luxusautó, most pedig pezsgő. Le vagyok nyugózve, Brady, ugyanakkor...

- El fogja rontani - fejezte be a férfi a mondatot, miközben gyakorlott mozdulatokkal eltávolította a dugót. - Ne feledje, az elméletét ellenőrizzük, miszerint jó kísérő lehetek - mondta, és poharat nyújtott a nőnek. - Eddig hogy csinálom?

- Eddig jól - kortyolt bele az italba. Ha értett valamihez, hát ahhoz, hogyan tegye könnyeddé a kapcsolatait. - Tudja, többnyire én kényeztetek másokat, nem mások engem.

- Milyen érzés azon az oldalon lenni?

- Egy kicsit túlságosan is jó - ledobta a cipőjét, és hagyta, hogy a lába belesüppedjen a szőnyegbe. - Órákig tudnék így kocsikázni.

- Nekem megfelel - biztosította David, és egyik ujjával végigsimította a nő nyakát a kabát gallérjáig. - Hagyjuk ki inkább a filmet?

Remegés indult a testében onnét, ahol a férfi megérintette, le egészen a gyomráig. Ráébredt, milyen veszélyes David Bradyvel kísérletezgetnie. Kiitta a poharát, és odatartotta újratölteni.

- Inkább ne. Persze maga biztosan gyakran jár ilyen helyekre.

- Bemutatókra? - Teletöltötte a felé nyújtott poharat. - Nem. Ez nekem túl mesterkéltnak tűnik.

- Ó! - A. J. csillogó szemmel lassan körbenézett a kocsiban. - Értem.

- A ma este kivételesnek tűnt.

A. J.-re emelte a poharát, tetszett neki az a hanyag előkelőség, ahogy útitársa a kocsiban ülésén ült. Oda tartozott. Vele.

- Mint a legnagyobb nevek képviselője, évente bizonyára sok hasonló alkalmon vesz részt.

- Nem - A. J. csücsörítve kortyolt a poharából. - Ki nem állhatom őket.

- Komolyan mondja?

- Halálosan.

- Akkor meg mi a fenét csinálunk?

- Kísérletezünk - emlékeztette a nő, és letette a poharát, mert megálltak. - Csak kísérletezünk.

Hatalmas tömeg gyűlt össze a mozi előtt, ahol a bejáratot kötelekkel zárták le. Fényképezőgépek kattogtak, vakuk villantak. A tömeget láthatóan nem zavarta, hogy a kocsiból kilépő párt nem ismerték. Ez Hollywood. Díszbemutató. Tetőfokára hágott a hangulat. A. J.-t és Davidet tapsorkán és örömmünneplés fogadta. A nőnek pislognia kellett, miután három lesifotós is elé dugta a fényképezőgépét.

- Hát nem csodálatos? - motyogta David, miközben a bejárat felé indultak.

- Az jut róla eszembe, miért lettem ügynök színész helyett. - A lány ösztönösen elfordult a fényképezőgépektől. - Keressünk inkább egy sötét sarkot!

- Igyekszem.

A nőnek nevetnie kellett.

- Maga sose adja fel.

- A. J., A. J. *drágám!*

Mielőtt bármit szólhatott volna, A. J.-t puha, nagy kebléhez szorította valaki.

- Merinda, örülök, hogy látlak!

- Nem is képzeled, mennyire boldoggá tesz, hogy itt vagy! - Merinda MacBride, Hollywood ügyeletes üdvöskéje színpadias mozdulattal félrevonta az ügynököt. - Végre egy barátságos arc. Akkora kupleráj van itt!

Tetőtől talpig csillogott, a fülében szikrázó gyémánttól kezdve a flitteres ruhájáig, amire egy hírneves művész mintákat festett. A mosolyától méterekről megolvadna a csokoládé.

- Csodálatosan nézel ki!

- Köszönöm. Egyedül vagy?

- Dehogy! Braddel jöttem. Brad - ismételte, mint aki úgy véli, a vezetéknevek feleslegesek - italt hoz nekem - ekkor a tekintete Davidre tévedt. - Úgy látom, te is találtál kísérőt.

- Merinda MacBride, David Brady.

- Örvendek - David kezét fogott a nővel, és bár Merinda várakozón felfelé tartotta a csuklóját, ő mégsem emelte a szájához. - Láttam a filmjeit, és nagyra becsülöm őket.

- Köszönöm - felelte Merinda, és néhány pillanat alatt felmérte magában a férfit. - Mindketten A. J. ügyfelei vagyunk?

- David filmproducer - A. J. látta, hogy Merinda szeme összeszűkül. - Dokumentumfilmeket csinál - tette hozzá derűsen. - Láthattad néhány munkáját a köztévében.

- Hát persze - mosolygott a filmszillag, bár soha életében nem nézte a köztévét, és eztán sem állt szándékában. - Szeretem a producereket. Különösen az ilyen jóképűeket.

- Kaptam néhány forgatókönyvet, ami érdekelhet - szólt közbe A. J., hogy elterelje a szót.

- Tényleg? - Merinda azonnal kiesett a szexbomba szerepből. A. J. sosem ajánlott érdektelen forgatókönyveket. - Küldd át őket!

- Hétfő reggel az első dolgom lesz.

- Meg kell keresnem Bradet, mielőtt elfelejt. Viszlát, David!

Jól begyakorolt, tüzes pillantást vetett a férfira. Dokumentumfilm ide vagy oda, akkor is producer. Ráadásul vonzó is.

- Remélem, összefutunk még - tette hozzá a színésznő. - Szia, A. J.! - odanyomta az arcát a lány arcához. - Ebédeljünk együtt!

- Hamarosan.

David jóformán meg sem várta, amíg a színésznő kiér a hallótávolságból.

- Folyton ilyesmiket kell elviselnie?

- Ssh!

- Úgy értem, *folyton?*- folytatta David, miközben figyelte, ahogy Merinda ringó csípővel töri magát előre a tömegben. - Nap mint nap? Hogy nem bolondul bele?

- Lehet, hogy Merinda túlságosan színpadias, de ha látta volna a filmjeit, tudná, milyen tehetséges.

- Hát jó nagy tehetsége van, azt nem lehet nem látni - kezdte, de a vigyorgás az arcára fagyott, amikor meglátta A. J. bosszús tekintetét. - Úgy értem, mint *színésznőnek* - tette hozzá.

- Szerintem egészen káprázatos volt a *Csak egy napban*.

A. J.-nek nem nagyon sikerült elfojtania a mosolyát. Hetekig harcolt, hogy megszerezze Merindának azt a szerepet.

- Tehát tényleg látta a filmjeit!

- Én sem barlangban élek. Az volt az első film, amiben nem a... hogy is mondjam... testfelépítésére helyezte a hangsúlyt.

- Az volt az első, aminél én képviseltem.

- Szerencsésen választott ügynököt.

- Köszönöm, de ez oda-vissza elmondható. Merinda nagyon kelendő.

- Szeretném túlélni az estét, ezért inkább nem vitatkozom.

Még számtalanszor megállították őket, mire bejutottak a nézőtérre. A. J. ügyfelekkel, ismerősökkel, tárgyalópartnerekkel találkozott. Üdvözlés, kölcsönös bókok. Aurora alig győzte visszautasítani a bemutató utáni társasági eseményekre szóló meghívásokat.

- Nagyon jól csinálja - ismerte el David, miközben kinézett két ülést a nézőtér végében, a folyosó mellett.

- A munkám része - ült le A. J.

Semmit nem szeretett úgy, mint egy mozizós estét.

- Megfáradt kicsit?

- Megfáradt?

- Hidegen hagyja a csillogás, a hírességek. Nem jelent izgalmat, hogy a szakma legnagyobb neveivel találkozhat, barátkozhat.

- Ez itt nekem munka - ismételte A. J., mintha ez mindent megmagyarázna. - Ez nem megfáradtság kérdése, hanem érzékenysége. Magának is egyetlen egyszer akadt csak el a szava, amikor három centire került egy 190 magas szőke ruhakivágásával. Csitt! - súgta, mielőtt David válaszolhatott volna. - Kezdődik a film, utálok lemaradni a stáblistáról.

Amint sötét lett, és elnémult a közönség, A. J. belefeledkezett a filmbe. Gyerekkora óta magával ragadta a széles vászon. Ő nem nevezte ezt „menekülésnek”. Nem is szerette ezt a szót. A főszerepet játszó férfi az ügyfele volt. Végigélt vele két válást. Mindhárom gyerekének a születésnapját bejegyezte a naptárába. Hallotta már dühöngeni, végighallgatta a

panaszait, a kétségeit. Ez is a munkájához tartozott. De abban a pillanatban, hogy meglátta a filmben, már nem jelentett neki többet, mint a szerep, amit játszik.

Öt percbe sem tellett, és A. J. már nem egy zsúfolt Los Angeles-i moziban volt, hanem egy rumlis connecticuti házban, ahol épp gyilkosság készült. Amikor minden elsötétedett, és mennydörgött az ég, A. J. megragadta David kezét, és összerezte a székében. A férfi nem az a típus volt, aki kihagyja a kínálkozó lehetőséget, így hát fél karral átölelte.

Mikor is ült utoljára moziban egy lányt átölelve? Úgy vélte, van annak már vagy húsz éve is, és bizony már hiányzott neki. Bár igyekezett a filmre figyelni, zavarta a nő illata. Szokás szerint enyhe volt, alig érezhető, mégis betöltötte a férfi minden érzékszervét. David hiába próbált a mozivászonon zajló drámára összpontosítani. A. J.-nek közben elállt a lélegzete, és egy hajszállal közelebb bújott. De Davidnek a filmbeli feszültség apróságnak tűnt a sajátjához képest. Mikor felgyúltak a fények, borzasztóan sajnálta, hogy már nem szokás egy este két filmet adni egymás után.

- Ugye milyen jó volt? - fordult még mindig az élmény hatása alatt A. J. Davidhez. - Nagyon.

- Nagyon jó - ismerte el a férfi, és a kezével játszani kezdett a nő fülével. - A tapsból ítélve az ügyfele hatalmas sikert aratott.

- Hála Istennek! - A. J. megkönnyebbülten fellelegzett, miközben kibontakozott a fölöttébb nyugtalanító testi közelségből. - Én beszéltem rá a szerepre. Ha megbukik, nekem annyi.

- Na és így, hogy a mennybe megy?

- Azt csakis a tehetségének köszönheti - felelte A. J. vidáman. - És ez így is van rendjén. Nem bánja, ha lelépünk, mielőtt elszabadul a pokol?

- Boldogan.

David felállt, és terelgetni kezdte A. J.-t az emberek között, akik máris kezdték ellepni a folyosót. De alig tettek meg pár métert, amikor valaki háromszor is A. J. nevét kiáltotta.

- Hová mész? Elszaladsz?

Hastings Reeds állta el az utat a maga férfias két méterével. Kipirult az örömtől, hogy látta magát diadalt aratni a filmvászonon, de izgult, hátha rosszul értelmezi a fogadtatást.

- Talán nem tetszett?

- Csodálatos volt! - lelkesedett A. J., és mivel tudta, hogy ügyfele megerősítést vár, lábujjhegyre állt, és megsimogatta az arcát. - Csodálatos voltál. Életed legjobb alakítása!

Reeds csontpogtató öleléssel viszonzta a bókot.

- Meg kell várni a visszajelzéseket.

- Igyekezz szerényen fogadni majd a dics-özönt. Hastings, ő itt David Brady.

- Brady? - Hasting barnára sült homloka ráncba futott, miközben kezét fogott David-del.

- A dokumentumfilmes?

- Pontosan.

- Imádom a filmjeit. - A színész olyan boldog volt, hogy percekig szorongatta David kezét. - *A Bántalmazott Gyermek Jogiért* szervezet tiszteletbeli elnöke vagyok. Sokat segített a dokumentumfilmje, hogy felkeltse az emberek érdeklődését a probléma iránt. Sőt, voltaképp én is csak a film hatására kezdtem foglalkozni az ügygel.

- Örömmel hallom. Azt akartuk, hogy az emberek elgondolkozzanak.

- Nálam bejött. Nekem is vannak gyerekeim. Gondoljon rám, ha folytatást tervez. Ingyen vállalom - ekkor A. J.-re mosolygott. - Az ügynököm ezt meg sem hallotta.

- Mit?

Hastings nevetve ismét magához szorította a nőt.

- Elképesztő ez a nő. Fogalmam sincs, hol lennék nélküle. Nem akartam elfogadni a szerepet, de csak rákényszerített.

- Nem szoktam kényszerít alkalmazni - szerénykedett A. J..

- Gyötörsz, kényszerítesz, fenyegetsz. Hála Istennek! - A színész vigyorogva alaposan végigmérte a nőt. - Szavamra, csodásan nézel ki, egy férfi sem tudna neked ellenállni. Még sosem láttalak így öltözni.

Hogy leplezze zavarát, A. J. megigazította ügyfele nyakkendőjét.

- Ha jól emlékszem, amikor én utoljára láttalak téged, csizma és farmer volt rajtad, és istállószagod volt.

- Könnyen lehet. Jöttök a Chasen's-be?

- Ami azt illeti...

- Jöttök. Figyelj, beszélnem kell néhány újságíróval, de fél óra múlva ott találkozunk.

Lépet kettőt, és eltűnt a tömegben.

- Fölöttébb... lehengető személyiség - jegyezte meg David.

- Enyhén szólva - nézett az órájára A. J. Korán volt még. - Gondolom, illik megjelenem, mivel Hastings számít rá. Mehetnék taxival is, de ma inkább kihagynám.

- Nem hallotta még, hogy ugyanazzal a férfival illik távozni, mint akivel érkezett?

- De hát ez nem valami falusi bál - mutatott rá A. J. miközben keresztülvágtak a tömegben.

- A szabály az szabály. Kibírok egy bulit.

- Rendben, de csak egy kicsit nézünk be.

Az a „kicsi” hajnali háromig tartott.

Pezsgős rekeszek, kaviárhegyek, és csodás, kis heverők. Még egy A. J. fajta gyakorlatias gondolkodású egyén sem tudott ellenállni a nagyszabású ünneplésnek. A zene hangos volt, de ez senkit nem zavart. Nem voltak csendes kis zugok, ahová el lehetett volna bújni. A. J. ügyfélköre és David munkakapcsolatai révén jóformán mindenkit ismertek. Itt is egy kis beszélgetés, ott is, és rohant az idő. A. J. most nem is bánta, sütkérezett az ügyfele sikerében.

A zsúfolt táncparketten még azt is megengedte magának, hogy lazítson egy kicsit David karjaiban.

- Hihetetlen, ugye?

- Semmi sem olyan édes, mint a siker, főleg, ha pezsgővel keverjük.

A nő körbenézett. Nehéz volt ellenállni az arcoknak, neveknek. Ő is közéjük tartozott, ráadásul fontos szerepet játszott.

- Én többnyire kimaradok az ilyesimből.

David hagyta, hogy az ujjai könnyedén feljebb csússzanak táncpartnere hátán.

- Miért?

- Nem is tudom.

A fáradtság, a bor és az öröm megtette együttes hatását. A. J. arca Davidéhez simult.

- Azt hiszem, én inkább háttérember vagyok. De maga illik ide.
- Maga talán nem?
- A-a - rázta meg A. J. a fejét.
- Miért van a férfiaknak olyan csodálatos illatuk? Olyan csodálatosan más? És miért olyan jó érzés a karjukban lenni?
- Maga is a tehetségek közé tartozik. Én csak szürke záradékokkal és számokkal foglalkozom.
- Erre vágyik?
- Teljes mértékben. De akkor is kellemes itt - amikor a férfi keze ismét lefelé szaladt a hátán, a nő nekinyomta a hátát. - Nagyon kellemes.
- Szívesebben lennék kettesben magával - suttogta David. Valahányszor ilyen közel tarthatta magához A. J.-t, úgy érezte, megőrül. - Egy félhomályos szobácskában, ahová csak halkán szűrődik be a zene.
- Így biztonságosabb - felelte a nő, de nem tiltakozott, amikor partnere ajka a halántékát súrolta.
- Kinek kell a biztonság?
- Nekem. Biztonság, rend, józanság.
- Ebben a szakmában senki sem törődik a biztonsággal, renddel és józansággal.
- Akkor én vagyok az egyetlen - A. J. hátrahúzódott, hogy Davidre mosolyogjon. Olyan jó volt kiengedni, sodródni az eseményekkel, önkéntelen lépteivel a férfit követni. - Én csak megkötöm az üzleteket, a kockázatot másokra hagyom.
- Felmarja a tíz százalékát, aztán usgyi?
- Pontosan.
- Néhány héttel ezelőtt talán el is hittem volna. Csak az a baj, hogy láttam Clarissával.
- Az egészen más.
- Na igen. De láttam Hastingsszel is ma este. Nagyon is törődik az ügyfeleivel, A. J.. Saját magát talán meggyőzheti, hogy ők csupán egy-egy aláírást jelentenek, de engem nem csap be. Maga olyan, mint a mályvacukor.
- A. J. összeráncolta a szemöldökét.
- Nevetséges. A mályvacukrot megeszik.
- De rugalmas is. Ezt becsülöm magában. - Ajkát a nő ajkához érintette, mielőtt az bármit tehetett volna. - Kezdek rájönni, hogy sok mindent becsülök magában.
- A. J. elhúzódott volna, de a férfi könnyedén visszatartotta, és tovább ringatóztak.
- Nem keverem az üzletet és a magán érzelmeket.
- Nem mond igazat.
- Talán játszom az igazsággal - mondta A. J. hirtelen támadt méltósággal -, de nem hazudok.
- Madarat lehetett volna fogatni magával, amiért siker lett a film.
- A. J. félresöpörte a haját az arcából. David túl könnyen átlátott a dolgokon. Pedig egy férfinak nem lenne szabad.
- El tudja képzelni, mekkora erő ez a kezemben? A következő filmjére másfél milliót szerzek Hastingsnek.
- Csak Hastingsre gondol - jegyezte meg David. - Elárulják a szavai.

- Olyasmit magyaráz bele, ami nincs is ott.

- Nem, én csak fölcsipegetem, amiket maga elejt. Miért nem tudja elfogadni a tényt, hogy kedvelem?

A. J. ekkor egy rossz lépéstől elvesztette az egyensúlyát, és még szorosabban a férfihoz lapult.

- Azt hiszem, azt jobban tudtam kezelni, amikor egymás idegeire mentünk.

- Higgye el, változatlanul nagy hatással van az idegeimre! - Annyira, hogy szinte forrt tőle a vére, az izmai szoros csomóba álltak, a vágy elviselhetetlenné vált. - Vagy száz ember van ebben a teremben, nekem pedig máson sem jár az eszem, mint hogy fél perc alatt kihámozhatnám ebből a ruhából.

Borzongás futott végig A. J. hátán.

- Tudja, hogy nem így gondoltam. Okosabban tenné, ha a munkán járna az esze.

- Okosabb, biztonságosabb. Mást keresünk, A. J.

- Ezt az egyet aláírom.

- Több mindenben is egyetérthetnénk, ha adnánk magunknak esélyt.

A. J. nem tudta, miért kell mosolyognia. Talán, mert olyan elképzelhetetlenül hangzott. Jólesett látni magukat, hallani magukat, anélkül, hogy igazán hitt volna az egészben.

- David - szólt A. J., és karjait a férfi vállaira tette -, bizonyos szinten maga nagyon kedves ember.

- Azt hiszem, viszonzozhatom ezt a bókot.

- Hadd mondjam el a dolgokat úgy, ahogy gondolom. Egy. Jelenleg munkatársak vagyunk. Ez eleve kizárja, hogy bármi komoly lehessen köztünk. Kettő. Amíg nincs kész a dokumentumműsor, számomra Clarissa érdeke az első és legfontosabb. Három. Nagyon elfoglalt vagyok, és azt a kevés szabadidőt, amim van, szeretem a magam módján tölteni... vagyis egyedül. Négy. Nem vagyok felkészülve a kapcsolatokra. Önző vagyok, túl igényes és közömbös.

- Remekül összegezte - ismerte el David, és baráti puszit nyomott A. J. homlokára. - Mehetünk?

- Igen.

A. J. kicsit meglepetten hagyta el a táncparkettet, hogy felvegye a kabátját. Maguk mögött hagyták a zajt és a tömeget, és kiléptek a hűvös, hajnali levegőre.

- Olykor elfelejtem, hogy a csillogás és a pompa kis adagokban kellemes is lehet.

David besegítette Aurorát a várakozó kocsiba.

- Mindent csak mértékkel.

- Így biztonságosabb az élet. Mivel a sofőrtől és a külvilágtól is vastag füstüveg választotta el, A. J. kényelmesen hátradőlt. De mielőtt elégedetten sóhajthatott volna, David szorosan mellette termett, kezével erősen megragadta A. J. állát.

- David...

- Egy - kezdte a férfi. - Én a dokumentumfilm gyártója vagyok, maga pedig csupán az egyik szereplőnek az ügynöke. Vagyis a szó legtávolabbi értelmében vagyunk csak munkatársak, ami semmiképp nem zár ki semmi komolyat. Máris van valami közöttünk.

A táncparketten még nem égett ilyen tűz a szemében, gondolta A. J. gyorsan.

- David...

- Maga már elmondta a magáét - emlékeztette David. - Kettő. Amíg ezt a dokumentumfilmet készítjük, annyit sürgölődhet Clarissa körül, amennyit akar. Ennek semmi köze kettőnkhez. Három. Mindketten elfoglaltak vagyunk, ezért nincs időnk üres kifogásokra és kitérőkre. Négy. Akár fel van készülve kapcsolatokra, akár nem, most épp egy kapcsolat közepén van. Jobb, ha hozzászokik.

Az ingerültségtől elsötétült Aurora szeme, és fagyos lett a hangja.

- Semmihez sem kell hozzászoknom!

Nem a fenét! Dühödt vágy, kielégítetlen szenvedély, csendes harag. Aurora mindezt átérezte, amikor David szája az övéhez tapadt. Az első reakciója a védekezés volt. Harcolt a férfi ellen, mert tudta, ha nem szabadul ki gyorsan, elveszett. De legbelül tudta, hogy önmaga ellen küzd.

A férfi közelebb vonta magához. A szája mind többet követelt, mígnem félelmei, kétségei, és minden ellenére A. J. megadta magát.

Halk nyögéssel átkarolta a férfit. Kezeit végigsimította a hátán és a hajába fúrta. Addig nőtt benne a még mindig visszafojtott szenvedély, míg elemésztéssel fenyegette. Mindent érzett. A férfi testének keménységét az övé, és az ülés megadó puhaságát maga mögött. A férfi ajka forrón tapadt az övéhez, miközben az autó levegőztető rendszere hűvös szellőt fújt rájuk.

A. J. a pezsgő mellett valami sötétebb, mélyebb ízt is érzékelt - a férfi húsának ízét. Ettől még vadabb, bár alig érezhető lett saját szenvedélyének zamata.

David ajka csak azért hagyta el Auroráét, hogy más célpontot keressen. A nő nyaka és válla, csupasz, kiszolgáltatott bőre lett ez a célpont. A férfi kezei gyöngéden kutatták a testét. Ajka puha és erős volt egyszerre. A nő szíve vad, rendszertelen ritmust vert ennek a vad étvágynak a gondolatától.

A. J. teljesen megadta magát saját szenvedélyének, és kezeivel kutató útra indult. Amikor David légzése éppolyan egyenetlenné vált, mint Auroráé, ajkaik ismét összetapadtak. De a találkozás nemhogy csillapította volna, tovább tüzelte amúgy is felkorbácsolt érzelmeiket. Mivel még ez sem volt elég, A. J. harapni, kínozni kezdte a férfit. David, szitkozódva megfordította a nőt, míg végül hosszában feküdtek a terebélyes ülésen.

A. J. ajkai szétnyíltak, ahogy felnézett Davidre. Láta a fel-felvillanó utcalámpákat, amint elhaladtak alattuk. Árnyék és fény. Árnyék és fény. Megbabonázó. Érzéki. A. J. megérintette David arcát.

A nő selymes és puha volt, ahogy David alatt feküdt. Haja összeborzolta ölelte körbe vágytól kipirult arcát. Az ujjai érintése az arcán olyan enyhe volt, mint a suttyogás, és átviharzott a férfin tőle a vágy.

- Örültség! - motyogta A. J.

- Tudom.

- Nem kéne megtörténnie. - Pedig meg fog, és tudta ezt az első találkozástól kezdve. - Nem történhet meg - helyesbített.

- Miért?

- Ne kérdezd! - suttyogta a nő, és nem bírta ellenállni a vágynak, hogy az ujjával a férfi arcán játsszon, pedig próbált erőt gyűjteni, hogy elutasítsa. - Nem tudom megmagyarázni. De ha tudnám, se értenéd meg.

- Ha van valaki más is, nem érdekel.

- Nem, nincs senki - A. J. behunyta a szemét, majd ismét Davidre nézett. - Nincs senki más.

Mire várt? Ott volt a nő, centiméterekre a teljes megadástól. Elég lett volna tudomást sem venni az Aurora szemében tükröződő, zavarodott könnyörgésről. De még ilyen forrongó vérrel, kízó vággyal sem volt képes rá.

- Lehet, hogy nem itt és most, de meg fog történni, Aurora.

Meg fog történni, így kell lennie. Aurora egyik énje, amelyik tudta ezt, foggal-körömmel küzdött a másik énjével, amelyik tagadni, tiltakozni próbált.

- Engedj el, David!

David saját felkavart érzései, tomboló vágyai ellenére felsegítette a nőt.

- Miféle játékot űzöl velem?

A. J. fázott. Külön-külön érezte, ahogy a borzongásrohamok végigjárják a testét.

- Úgy hívják: túlélés.

- A csudába, Aurora! - Olyan gyönyörű volt! Miért tűnt hirtelen ennyire gyönyörűnek? Miért tűnt hirtelen ennyire törékenynek? - Mi köze a túléléshez annak, ha velem vagy, ha szeretkezel velem?

- Semmi. - A. J. kis híján felnevetett, miközben a kocsit megállt. - Semmi, de jó lenne, ha ennyire egyszerű lenne.

- Minek bonyolítani? Kívánjuk egymást. Felnőttünk vagyunk. Más emberek nap mint nap válnak szeretőkkel anélkül, hogy bajuk esne.

- Azok más emberek - mondta A. J., és borzongva engedte ki a levegőt. - De én nem vagyok ők. Ha ennyire egyszerű lenne, itt helyben, a kocsit hátsó ülésén szeretkeznék veled. Nem mondom, hogy nem szeretnék - tette hozzá, és a férfihez fordult. Érzékeny szemében régmúlt csalódások kísértettek. - Csakhogy nem ilyen egyszerű. Szeretkezni veled könnyű lenne. De beléd szeretni nem az.

Mielőtt David moccanhatott volna, A. J. kinyitotta az ajtót, és már az utcán járt.

- Aurora! - A férfi egy szempillantás alatt a nő mellett termett, megfogta a karját, de A. J. elhúzódt. - Nem várhatod, hogy egy ilyen vallomás után egyszerűen odébbálljak.

- Nem is, mert én állok odébb - helyesbített A. J., és megint lesöpörte magáról a kezét.

- Felkísérlek.

Davidnek minden maradék akaraterejére szükség volt, hogy higgadt maradjon.

- Nem. Menj el!

- Beszélünk kell!

- Nem! - Mindkettőjüket meglepte Aurora kétségbeesett hangja. - Azt szeretném, hogy menj el! Későre jár. Fáradt vagyok. Nem tudok gondolkodni.

- Ha most nem beszéljük végig, később kell majd megtennünk.

- Akkor később. - Aurora bármit megígért volna, csak hogy pillanatnyilag kiszabadulhasson. - Most menj el, kérlek, David! - Amikor a férfi továbbra sem engedte el, a nő hangja megremegett. - Kérlek! Menedd kell! Most nem tudok megbirkózni ezzel.

A. J. dühével szembeszállt volna, de a törékenységével nem tudott.

- Jól van.

Megvárta, amíg a lány eltűnik az épületben, aztán a kocsinak dőlt, és töprengeni kezdett. Akkor később, ígérte magának. Majd beszélnek. Várt egy kicsit, hogy rendbe jöjjön. Beszélni fognak, nyugtatta magát. De jobb megvárni, amíg mindketten lehiggadnak.

Amikor végre visszaszállt a kocsiba, azt remélte, hogy képes annyi időre kiverni a fejéből a nőt, amíg elalszik.

6.

Járkálnia kellett. Fel és alá sétálgatni, időnként a haját húzni, majd tovább járkalni. De A. J. erőt vett magán, és csendben ülve várta, amíg Clarissa teát önt.

- Annyira örülök, hogy eljöttél! Olyan ritkán tudod velem tölteni a délutánt.

- Az irodában minden rendben. Abe helyettesít.

- Milyen kedves ember. Hogy van az unokája?

- El van kényeztetve. Abe megvenné neki akár az egész Vidám Parkot.

- A nagyszülőknek kötelességük kényeztetni őket, éppúgy, ahogy a szülők dolga a fegyelmezés. - Clarissa lesütötte a szemét, hogy eltitkolja izgatottságát. - Milyen a tea?

- Olyan... más - A. J. tudta, hogy egy ilyen lagymatag bók is elégedetté teszi Clarissát, így megmenekül attól, hogy hazudnia kelljen. - Mi ez?

- Csipkebogyó. Szerintem nagyon nyugtató ilyenkor délután. Úgy látom, kell neked egy kis nyugtató, Aurora.

A. J. letette a csészéjét, és a mozgáskényszernek megadva magát felállt. Már amikor szabaddá tette a napját, tudta, hogy Clarissához fog jönni. Azt is tudta, segítségért jött, hiába győzködte magát, hogy nincs szüksége rá.

- Mama - A. J. visszaült a heverőre, Clarissa pedig teát kortyolgatva, türelmesen várt. - Azt hiszem, bajban vagyok.

- Túl sokat vársz magadtól. - Clarissa a lánya kezéért nyúlt. - Mint mindig.

- Mihez kezdjek?

Clarissa hátradőlve tanulmányozta Aurorát. Még sosem hallotta ezt a gyermeke szájából, és most, hogy megtörtént, szeretne volna megadni a helyes választ.

- Te félsz.

- Halálosan - állt fel A. J. ismét. - Kicsúszik a kezemből. Képtelen vagyok irányítani az eseményeket.

- Aurora, nem kell mindig irányítani.

- De nekem igen! - A. J. halvány mosollyal nézett az anyjára. - Meg kell értened.

- Megértem. Ez csak természetes - felelte Clarissa, bár voltaképpen azt szeretne volna, ha a lánya, az egyetlen gyermeke megbékél a sorsával. - Folyton csak védekezel a csalódás ellen, mert egyszer már vesztedél, és úgy döntöttél, többé nem fogsz. Aurora, te szerelmes vagy Davidbe?

Clarissa tudta, hogy ő áll az egész mögött. Magától értetődő volt, hogy tudja, anélkül, hogy bármit beszéltek volna erről. A. J.-t egyáltalán nem lepte meg.

- Talán az lennék, ha nem fognám vissza magam.

- És olyan rémes szeretni valakit?

- David nem akar ki. Túl erős, túl lehegerlő. Amellett pedig... - szünetet tartott, hogy összeszedje magát. - Egyszer már azt hittem, szerelmes vagyok.

- Fiatal voltál. - Clarissa még soha nem állt ennyire közel ahhoz, hogy igazán dühös legyen. Koccant a csésze, ahogy letette. - A rajongás egészen más. Többet követel és kevesebbet viszonz, mint a szerelem.

A. J. a szoba közepén állt. Nem volt hová mennie.

- Lehet, hogy most is csak rajongást érzek. Vagy vágyat.

Clarissa felvonta a szemöldökét, és nyugodtan kortyolt a teából.

- Erre csak te válaszolhatsz. De nem hinném, hogy átszerveznéd a napodat, hogy hozzám jöhess, ha csak némi vágy lenne ez.

A. J. nevetve visszahuppant az anyja mellé.

- Mama, te pótolhatatlan vagy.

- Veled soha semmi nem volt szokványos, ugye?

- Nem. - A. J. Clarissa vállára hajtotta a fejét. - Veled minden sokkal jobb volt. Te mindennél jobb voltál.

- Aurora, az apád nagyon szeretett engem. Szeretett és elfogadott anélkül, hogy ténylegesen megértett volna. El sem tudom mondani, milyen lett volna az életem, ha nem adom fél az irányítást, és nem viszonzom ezzel is a szerelmét.

- Csakhogy az én apám különleges férfi volt - mormolta A. J. - De a legtöbb nem az.

Clarissa egy pillanatra elgondolkozott, aztán megköszöri a torkát.

- Alex is elfogad.

- Alex? - A. J. idegesen felült. Jól látszott, hogy Clarissa elpirult. - Te és Alex... - hogy kérdez ilyesmit valaki az anyjától? - Komoly a dolog Alexszel?

- Megkérte a kezemet.

- Mi? - A döbbenettől tátva maradt A. J. szája. - Házasság? De hisz alig ismered. Elég érett vagy már ahhoz mama, hogy tudd, egy házasságot alaposan végig kell gondolni.

Clarissa sugárzott a boldogságtól.

- Nagyszerű anya lesz belőled! Én sosem tudtalak így kioktatni téged, mint te engem.

- Nem akarlak én oktatni - felelte A. J., és kézbe vette a teáját.

- Épp erről beszélek. Ezt biztosan apád oldaláról örökölted. Az én családom mindig is kissé csapodár volt.

- Mama...

- Emlékszel, amikor Alex és én a tenyérolvasásról beszéltünk a műsorban?

- Persze! - A. J.-t egyre inkább az a kellemetlen érzés kerítette hatalmába, hogy most valami elkerülhetetlen következik. - Éreztél valamit.

- Nagyon erős és tiszta érzés volt. Bevallom, hízelgett a felismerés, hogy ennyi év után egy férfi még vonzódhat hozzám. Egész addig a pillanatig azt sem tudtam, hogy én is képes vagyok még így érezni valaki iránt.

- De időre van szükséged. Te is tudod, hogy nem vonom kétségbe a megérzéseidet vagy a látomásaidat. De...

- Kicsim, ötvenhat éves vagyok. - Clarissa megrázta a fejét, mintha azon tűnődne, hogy is múlt el annyi év olyan gyorsan. - Szerettem egyedül élni. Talán egy ideig egyedül is kellett élnem. De a hátralévő időt meg akarom osztani valakivel. Te huszonnyolc éves vagy, szeretsz

egyedül élni, és boldogulsz is. De akkor sem szabad félned attól, hogy mással is megoszd az életedet.

- Az más.

- Nem! - Clarissa ismét megfogta A. J. kezét. - Szeretet, vonzódás, vágyak. Ezek többé-kevésbé mindenki számára ugyanazok. Ha David neked az igazi férfi, akkor ezt tudni fogod. De ha tudod, akkor ezt el is kell fogadnod!

- Lehet, hogy ő nem fogad el engem - A. J. ujjai szorosan kapaszkodtak anyja kezébe -, hisz még nekem sem könnyű elfogadnom magamat.

- Ez az egyetlen, amiért valaha is aggódnom kellett érted. Aurora, én nem mondhatom meg, mit tegyél. Nem nézhetem meg a jövődet, bármennyire is szeretném.

- Nem is kérem. Soha nem kértem ilyet.

- Tudom, hogy nem. Nézz a szívedbe, Aurora! Hagyd abba a kockázatok mérlegelését, és nézz a szívedbe!

- Félek, olyasmit látok majd, amit nem akarok.

- Előfordulhat. - Clarissa nevetve hátradőlt a heverőn, és átkarolta a lányát. - Nem mondhatom meg, mit tegyél, de azt igen, mit érzek. David Brady jó ember. Persze vannak hibái, de azért jó ember. Nagy örömet okoz, hogy vele dolgozhatom. Boldog voltam, amiért felhívott reggel.

- Felhívott? - ült fel riadtan A. J. - David felhívott? Miért?

- Támadt néhány ötlete a dokumentumfilmről - felelte Clarissa, miközben kis csipkés zsebkendővel bajlódott az ölében. - Ma Rolling Hillsbe megy. Na jó, lehet, hogy nem bele, csak mellé. Emlékszel erre az öreg házra, amiben állítólag senki nem képes hosszú ideig lakni? A tengerparton van.

- Állítólag kísértet jár benne - morogta A. J.

- Erről persze megoszlanak a vélemények. David azonban remekül választott helyszínt a műsorához, legalábbis annak alapján, amit a háttéréről mondott.

- És mi közöd neked ehhez?

- Ehhez? Semmi a világon. Mi csak beszélgettünk arról a házról. David nyilván úgy vélte, érdekelhet.

- Ó! - A. J. megenyhült. - Akkor semmi baj.

- Viszont megbeszéltünk néhány dolgot. Szerdán bemegyek a stúdióba. - közölte Clarissa. - Igen, biztos vagyok benne, hogy a jövő szerdáról beszéltünk. A jelenségekről lesz szó. Ja, és az azt követő héten valamikor elmegyek Van Campékhez. Alice nappalijában forgatunk.

- Van Campékhez? - A. J. érezte, hogy melege lesz. - Szóval rávett.

Clarissa karba tette a kezét.

- Igen. Talán valami rosszat tettem?

- Te nem - felelte A. J., és harciasan felpattant. - Lehetne annyi esze, hogy nem változtat semmit anélkül, hogy előzőleg egyeztetne velem. Senkiben sem bízatsz. Főleg egy producerben nem! - Felkapta a táskáját, és kifelé viharzott. - Nem mész szerdán semmit megvitatni addig, míg rá nem jövök, David mit forral! - Észbe kapva visszafordult megölelni Clarissát. - Ne aggódj, majd én tisztázom a dolgot!

- Számítok rád.

Clarissa figyelte, ahogy a lánya elviharzik a házából, aztán elégedetten hátradőlt. Ő megtett minden tőle telhetőt. Mozgásba hozta a dolgokat. A többi már a végzet dolga.

- Mondd meg neki, hogy időpontváltás van. Ne, még jobb, ha Abe találkozik vele! - kiabálta A. J. a kocsis telefonjába, miközben megelőzött egy nyerges vontatót.

- Abe-hez fél négyre jönnek. Kétlem, hogy négyre be tudja szűrni Montgomeryt.

- A fenébe! - A. J. türelmetlenül markolta meg a kormányt. - Hát akkor ki ér rá négykor?

- Csak Barbara.

Fél szemmel a megfelelő lehajtót keresve A. J. átgondolta ezt az eshetőséget.

- Ez nem neki való. Beszélj meg másik időpontot! Mondd Montgomerynek... hogy vészhelyzet van. Egészségügyi vészhelyzet.

- Rendben. De valójában nincs, ugye?

A. J. mosolyában nyoma sem volt semmi nevetnivalónak.

- Nincs, de még lehet.

- Jól hangzik. Hogy érhetlek el?

- Sehogy. Ha valami fontos, mondd rá a rögzítőre. Majd jelentkezem beszámolóért.

- Megkapod. Sok szerencsét!

- Köszönöm.

A. J. összeszorított foggal tette le a kagylót.

David nem ússza meg, hogy játssza az erőset. A. J. nagyon jól ismerte ezt a játékot, hisz sok szabályt éppen ő maga állított fel. David Brady emberére akadt! A. J. ismét a térképért nyúlt. Először nem ártana megtalálnia a fickót.

Amikor az első esőcsepp leesett, a nő elkáromkodta magát. Miután elvétette a az autópálya-kihajtót, háromszor is rossz helyen fordult be, míg végül egy rozoga kavicsúton találta magát. Ekkor már csak úgy röpködtek belőle a szitkok. És mindegyik közvetlenül David Bradyre irányult.

Elég volt csak egy pillantás az esőverte Rolling Hills-i házra, A. J. már látta, jól választott helyszínt a férfi. Miközben a lány beletaposott a fékbe, úgy vélte, még a vihart is David rendelte a hatás kedvéért. Amikor kipattant a kocsijából, bokáig süppedt egy sártócsába. Hát szó szerint ez volt az utolsó csepp!

David meglátta őt az ablakon át. Ám a meglepetés hamar méreggé változott, amikor arra gondolt, újabb hátráltató tényező merül fel ugyanazon napon, amikor amúgy sem sikerül semmi. Egy hete nem aludt rendesen, a munkája romokban hever, és közben örülden vágyódik A. J. után. Amikor feltépte az ajtót, David ugyanolyan paprikás hangulatban volt, mint a lány.

- Hát te meg mi a fenét keresel itt?!

A. J. haja az arcára tapadt, a szoknyája ronggyá ázott. Épp most tett tönkre egy pár olasz cipőt.

- Beszélni akarok magával, Brady!

- Rendben, hölgyem. Hívja az irodámat, kérjen időpontot! Én itt és most dolgozom!

- De én most rögtön akarok beszélni magával! - mondta határozottan A. J., és megmarkolta a férfi ingét. - Hogy merészel időpontot megbeszélni az ügyfelemmel anélkül,

hogy előtte egyeztetne velem? Ha azt akarja, hogy Clarissa jövő héten a forgatás helyszínén legyen, akkor beszélje meg velem. Értette?

David megfogta a nő vizes kezét, és lefejtve eltávolította az ingéről.

- Clarissa a forgatás végéig szerződésben áll velem. Magával semmi beszélőnivalóm!

- Akkor kérem, hogy olvassa el figyelmesebben, Brady! Az időpontokat az ügynökével, vagyis velem kell egyeztetnie.

- Jó. Akkor majd küldök egy időbeosztást. Most pedig, ha megbocsát...

David kinyitotta az ajtót, hogy visszamenjen a házba, de A. J. előtte lépett be. Az előszobában dolgozó két munkás némán figyelt.

- Még nem végeztem!

- De én igen. Tűnjön el Fields, mielőtt kidobatom!

- Vigyázzon, mit tesz, ha nem akarja, hogy az ügyfelem krónikus gégegyulladást kapjon.

- Ne fenyegetsen, A. J.! - Mindkét kezével megragadta a nő gallérját. - Betelt a pohár! Ha beszélni akar, ám legyen. Holnap, akár az én irodámban, akár a magáéban.

- Mr. Brady, jöjjön fel, legyen szíves!

David még egy kicsit fogva tartotta a nőt. Tekintetük egymásba fűródott. A kölcsönösen tomboló harag szinte szikrákkal húzott át köztük. Istenem, de szerette volna a férfi közelebb húzni a lány, letörölni az arcáról azt az örjítő nézést. A szájához akarta tapasztani a sajátját, hogy ne tudjon beszélni, lélegezni, harcolni. Mindennél jobban akarta, hogy a nő is szenvedjen, ahogy ő. Olyan hirtelen eresztette el, hogy A. J. két lépésnyit hátrahőkölt.

- Tűnjön el! - utasította David, és megfordult, hogy felmenjen a lépcsőn.

Beletelt egy percbe, mire A. J. magához tért. Fogalma sem volt, hogy ilyen mérges is tud lenni. Évek óta nem engedte meg magának, hogy ennyire elragadtassa magát. Érzelmek dúltak benne, amelyek eltakartak előle minden más látványt. Felviharzott a lépcsőn a férfi után.

- Ms. Fields, örülök, hogy újra látom.

Alex a lépcső tetejénél állt egy málladozó fal előtt. Szívélyesen rámosolygott a nőre, és szivarozva várta, hogy visszahívják a kamera elé.

- Magával is beszédem van! - förmedt rá A. J., aztán faképnél hagyta a ledöbbsent riportert, és David után loholt a folyosón.

Keskeny volt és sötét. Pókhálók lógtak a sarkokban, de A. J. észre sem vette. Néhány helyen világosabb volt a fal, ahol egykor képek lógtak. A. J. műszaki munkatársak között haladt előre, mindössze néhány lépéssel lemaradva Daviddal.

Hirtelen történt, mintha falnak ütközött volna. Épp beszívta a levegőt, hogy megint a férfira kiáltson, amikor elállt a szava. Megdermedt. Egy szempillantás alatt a csontjáig hatolt a borzongás.

A szobát bevilágították a felvételhez, de A. J. nem látta sem a kamerákat, sem az állványokat, sem a kábelkötegeket. Krémszínű tapétát látott piros rózsákkal, és ugyanolyan huzattal bevont, baldachinos ágyat. Az ágy mellett kis, mahagóni zsámoly állt, a közepe simára kopott a sok használatból. A. J. érezte a rózsák illatát, melyek frissen, vízcseppekkel pompáztak egy értékes kristályvázában a mahagóni öltözőasztalon, amely méhviasztól és citromtól csillogott. De ennél sokkal többet látott. És hallott.

Elárultál! Elárultál velem, Jessica!

Nem! Nem! Esküszöm! Ne! Az Isten szerelmére, ne csináld ezt! Szeretlek! Én...

Hazugság! Mind hazugság! Soha többé nem hazudsz.

Sikítások. Aztán néma csend, mely százszor rosszabb volt. A. J. kezításkája a padlóra koppant, amikor a fülét betapasztotta a kezével.

- A. J.! - David erősen megragadta a nő vállát, úgy rázta, míg körülöttük mindenki őket bámulta. - Mi ütött magába?

A. J. kinyúlt, hogy megragadja a férfi ingét. Az anyagon keresztül is érezte a húsa hidegét. Felnézett rá, de a nézése valahová máshová révedt.

- Szegény lány! - mormolta Aurora. - Istenem, az a szegény lány!

- A. J.!

David erőt vett magán, hogy nyugodt maradjon a hangja. A nő reszketett, és elsápadt. De a szeme volt a legrosszabb, amint elsötétült, és valahova David mögé meredt. Úgy állt a nő a szoba közepén, mint aki önkívületbe esett. David mindkét kezét az övébe fogta.

- A. J., milyen lány?

- A férfi itt ölte meg. Ott, azon az ágyon. Pusztá kézzel. Nem tudott többet sikoltani, mert a férfi elszorította a torkát. Azután...

- A. J. - David megfogta az állát, és kényszerítette, hogy ránézzen. - Nincs itt semmiféle ágy. Nincs semmi.

- De... - A. J. levegőért kapkodott, aztán mindkét kezét az arcához emelte. Émelyegni kezdett, nagyon is ismerős érzés volt. - Ki kell jutnom innen!

Kitépte magát, és futni kezdett az ajtóban összegyűlt emberek között. Már kint járt az esőben a bejárat előtti lépcsőn, mire David utolérte.

- Hova megy? - kérdezte. Egy villám megvilágította őket, közben pedig zuhogott az eső.

- El kell... - Aurora elhallgatott, és vaksin körbepislogott. - Vissza a városba. Vissza kell mennem!

- Elviszem.

- Nem! - A. J. rémülten vergődött, hogy kiszabaduljon, de a férfi szorosan fogta. - Itt a kocsim.

- Maga nem vezethet így! - David a saját autójához vonszolta. - Maradjon itt! - parancsolta, és a nőre csapta a kocsi ajtaját.

Mivel nem volt ereje ellenkezni, A. J. reszketve összegömbölyödött az ülésen. Csak még egy perc kell neki. Csak egyetlen perc, míg összeszedi magát. Ezt hajtogatta. De bármilyen sokára is jött volna David, a remegés még mindig nem múlt el. A férfi a hátsó ülésre dobta A. J. táskáját, aztán takarót terített a lányra.

- Az egyik munkatársam visszaviszi a kocsiját a városba.

Beindította a motort, és elindult a göröngyös, kátyúkkal teli dűlőúton. Percekig nem szólt egyikük sem, csak az eső dobolt, A. J. pedig összehúzta magát a takaró alatt.

- Miért nem mondtad? - kérdezte végül David.

Aurora jobban érezte magát. Vett egy nagy lélegzetet, hogy lássa, ismét ura önmagának.

- Micsodát?

- Hogy olyan vagy, mint az anyád.

A. J. ismét összegömbölyödött az ülésen, a karjába fúrta a fejét, és sírt.

David nem tudta, mit kéne mondania. Hibáztatta a lányt is és magát is, miközben haladtak a zuhogó esőben. A. J. halálra rémisztette, amikor David megfordulva ott találta a lányt maga mögött, amint falfehéren levegőért kapkod. Soha nem érzett olyan hideget, amilyen hidegek A. J. kezei voltak. Sosem látott semmi olyat, amit ő láthatott.

Hiába kételkedett, hiába kérdőjelezte meg a tudományos vizsgálatokat, az olcsó mutatóványosokat és a jövőlátó igazgatókat, tudta, hogy A. J. látott és érzett valamit, amit egyikük sem.

De most mit csináljon? Mit mondjon?

A. J. sírt. Kiadta magából. Nem volt értelme tartani magát, haragudni azért, ami történt. Régen beletörődött már, hogy bármilyen óvatos is, bármennyire is vigyáz magára, időről időre megbotlik és védtelen marad.

Az eső elállt. Tejszerű napsugarak törtek át a felhőkön. A. J. szorosan magához húzta a takarót, és felült.

- Bocsáss meg!

- Nem bocsánatkérést akarok, hanem magyarázatot.

- Az nincs - felelte a lány, miközben a kezével szárazra törölte az arcát. - Örülnék, ha hazavinnél.

- Beszélgetni fogunk, mégpedig ott, ahonnan nem rúghatsz ki.

A. J. túl gyenge volt, hogy vitázzon, s túl gyenge, hogy érdekelje. Az ablaknak támasztotta fejét, és nem tiltakozott, amikor nem fordultak le a lakása felé vezető útra. Felmentek a hegyekbe, messze a város fölé. Itt friss volt a levegő, bár még mindig köd gomolygott a földön.

David egy cédrusfával burkolt, nagy ablakos ház elé kanyarodott be. Kertjében frissen nyírott gyeppel nőtt, amit tavaszi virágok öveztek.

- Azt hittem, van lakása a városban.

- Volt, de aztán úgy éreztem, levegőre van szükségem.

David elvette A. J. táskáját és a saját tárcáját a hátsó ülésről. A. J. ledobta magáról a takarót, és kilépett a kocsiból. Szó nélkül sétáltak az ajtóhoz.

A berendezés nem volt népies, mint ahogy A. J. várta. A falakon festmények lógtak, a padlón perzsaszőnyegek. A. J. végigsimított a kezével egy fényes korláton, és lelépett a nappaliba vezető néhány lépcsőfokon. David még mindig szótlanul a kandallóhoz ment, és begyújtott.

- Biztosan levennéd az átázott ruhádat - mondta a férfi. - Fent a folyosó végén van egy fürdőszoba. Az ajtó belső felén találsz köntösöt.

- Köszönöm.

A nő magabiztossága, a keménysége, ami eddig hajtotta, most semmivé foszlott. Megnedvesítette ajkát.

- David, nem kell...

- Főzök kávé - mondta a férfi, és magára hagyta vendégét.

A. J. csak állt, és merengve nézte, amint a gyújtós lángjai belekapnak a repedezett tölgyfahasábokba. Kellemes faillat szállt. Soha nem érezte még nyomorultabbul magát. Pontosan ezt az elutasítást várta Daviddól. Már máskor is átélte.

Csak állt, és próbálta leküzdeni a sírás kényszerét. Erős és magabiztos. Nem töri össze a szívét David Brady vagy bárki más miatt. Állát felszegve felment a lépcsőn. Lezuhanyozik, megszáritja a ruháit, felöltözik és hazamegy. A. J. Fields igenis tud vigyázni magára.

Jólesett a víz. Lehűsítette duzzadt szemét, és felmelegítette nyirkos bőrét. A táskájában lévő, vész esetére hordott szépítő-szerekkel sikerült a legnagyobb károkat kijavítani. Igyekezett tudomást sem venni róla, hogy a köntösön ott volt David illata, miközben felvette. Fontosabbnak érezte, hogy meleg, és kellőképp elfedi.

Mikor visszatért a nappaliba, üresen találta. Az újonnan gyűjtött bátorságából erőt merítve A. J. a férfi keresésére indult.

A folyosó a legváratlanabb szögekben tekergőzött erre-arra. Más helyzetben A. J. talán értékelte volna a háznak ezt az egyediségét, most azonban jóformán észre sem vette a hófehér falakkal váltakozó lambériát, vagy a gazdagon mintázott szőnyeget a deszkapadlón. A. J. a folyosón a konyhába jutott. Kávéillat incselkedett az érzékszerveivel. Várt egy pillanatot, hogy összeszedje a bátorságát, aztán belépett a fényes helyiségbe.

David az ablaknál állt. Egy csésze kávé tartott a kezében, de nem ivott. Valami forrt a tűzhelyen. Talán a férfi ottfelejtette. A. J. keresztbetette a karjait maga előtt, és a köntös ujjaihoz dörzsölte a kezét. A meleg érzés elmúlt.

- David?

A férfi azonnal odafordult, amint a nevét hallotta, de csak lassan. Nem igazán tudta, mit mondjon Aurorának. Most olyan törekenynek látszott. A saját érzéseit sem tudta volna szavakba önteni, arról pedig már halvány fogalma sem volt, mit érezhet a lány.

- Meleg a kávé - mondta. - Leülsz?

- Köszönöm.

A. J. erőt vett magán, hogy ugyanolyan hétköznapien viselkedjen, mint David, és lecsüccsent egy székre.

- Gondoltam, ennél is valamit - mondta a házigazda, miközben a tűzhelyhez ment kávé tölteni. - Melegítettem egy kis levest.

Lüktetni kezdett A. J. szeme.

- Nem kellett volna fáradnod. David szó nélkül mert a levestől, aztán a kávéval együtt odavitte A. J.-nek.

- Régi, családi recept. Anyám mindig azt mondta, egy tányér leves mindent meggyógyít.

- Csodásán néz ki. - Sikerült leküzdenie a sírásrohamot, és most azon töprengett, miért is akarta leküzdeni. - David...

- Előbb egyél! - Miután ő maga nem evett, kávéjával a kezében leült a nővel szemben. Ott ült a kávéját kortyolgatva, miközben A. J. csak úgy játszadozott a levestel. - Edd is meg! - szólt rá a férfi. - Ne csak a galuskákat rendezgesd!

- Miért nem kérdezed meg? - tört ki Aurorából. - Jobb lenne, ha megkérdeznéd, és akkor túlesnénk rajta.

Mennyi fájdalom, ismerte fel David. Kíváncsi volt, miben gyökereznek.

- Nem akarlak vallatni.

- Miért nem? - kérdezte a lány, kihívóan felszegve a fejét. - Talán mégis tudni szeretnéd, mi történt velem abban a szobában...

- Hát persze! De nem hiszem, hogy kész vagy beszélni arról, mi is történt. Legalábbis részletesen nem. A. J., mi lenne, ha csak úgy cseverésznénk?

- Nem vagyok kész? - Ezen talán még nevetett is volna, ha nem szorul a gyomra görcsbe. - Erre sosem lehetsz kész. El tudom mondani, hogy nézett ki... fekete haj, kék szem. Gyapjú pongyolát viselt, amit állig begombolt, és Jessicának hívták. Alig töltötte be a tizennyolcat, amikor a férje féltékenységi rohamában megölte. Megfojtotta, utána pedig bánatában öngyilkos lett. Az ágy melletti asztalban tartotta a pisztolyt. Épp ez kell a dokumentumfilmmedbe, ugye?

A részletesség, és a hűvös, nyugodt stílus, amivel A. J. előadta mindezt, megrázta Davidet. Ki ez a nő, aki vele szemben ül, és akire annyira vágyik?

- Ami veled történt, annak semmi köze a munkámhoz. Viszont nagyon is sok köze van ahhoz, ahogy most beszélsz.

- Általában tudok uralkodni magamon. - Félretolta a levest, amitől kissé kilöttyent a tányér szélén. - Volt időm gyakorolni. Ha nem vagyok olyan mérges, olyan önfeledt, amikor besétáltam oda... valószínűleg nem is történik meg.

- Tehát le tudod fojtani.

- Többnyire igen. Legalábbis nagymértékben.

- De miért?

- Te tényleg azt hiszed, ez áldás? - kérdezte A. J., miközben felállt a pultról. - Olyan valakinek, mint Clarissa, talán tényleg az. Ő olyan önzetlen, eredendően jó, és önmagával megbékélt lélek!

- És te? Te milyen vagy?

- Én gyűlölöm ezt! - vallotta be A. J., és miután nem bírt egyhelyben maradni, járkálni kezdett. - El sem tudod képzelni, milyen, amikor az emberek megbámulnak, sugdolóznak a hátad mögött. Ha más vagy, szörnyeteg vagy, én pedig... - a halántékát dörgölte, és elhallgatott. Amikor ismét megszólalt, halkabban beszélt. - Hétköznapi akartam lenni. Kis koromban álmokat láttam - összekulcsolta a kezét és a szájához nyomta. - Hihetetlenül valóságosaknak tündek, de kicsi voltam még, és azt hittem, mindenki így álmodik. Elmondtam az egyik barátnőmnek... A macskáknak kiscicái lesznek. Megkaphatom a fehérét? Azután hetekkel később a macskának tényleg lettek cicái, s köztük egy fehér. Apróság. Valaki elvesztett egy babát, vagy más játékot, én pedig azt mondtam: az anyukád a szekrény legfelső polcára tette. Ott felejtette.

Amikor megnézték, tényleg ott volt. A gyerekek nem nagyon törődtek vele, de a szülők egy részét már nyugtalanította. Úgy vélték, legjobb, ha elkerülnek a gyerekeik.

- Ez pedig bántott - mormolta David.

- Igen, rettentően bántott. Clarissa megértette. Mindig vigasztalt, és csodásan bánt velem, de akkor is bántott. Bár még mindig láttam az álmokat, de már nem beszéltem róluk. Aztán meghalt az apám.

A. J. felállt. Tenyere sarkát a szeméhez nyomva próbált úrrá lenni az érzésein.

- Kérlek ne! - rázta meg a fejét, amikor meghallotta, hogy David megmozdul a széken, mint aki fel akar állni. - Csak adj egy percet! - Egy idő után Aurora leengedte a kezét. - Tudtam, hogy halott. Üzleti úton volt, én pedig felébredtem az éjszaka közepén, és tudtam, hogy meghalt. Felkeltem, és bementem Clarissához. Az ágyában ült, és teljesen ébren volt.

Láttam az arcán, hogy már ő is gyászol. Nem szóltunk semmit egymáshoz, csak bebújtam mellé az ágyba, és ott feküdtünk, amíg meg nem szólalt a telefon.

- Te pedig nyolcéves voltál - mormolta a férfi, aki próbálta követni.

- Nyolcéves. Ezután kezdtem kizárni ezeket a dolgokat az életemből. Valahányszor kezdtem érezni valamit, mindig közbeléptem. Odáig jutottam, hogy hónapok is elteltek, egyszer két teljes év, míg valami megint elő nem hozta. Ha annyira felmérgekedek, hogy elvesztem az önuralmam, akkor kinyitom magam előtte.

David emlékezett, milyen harciasan rontott A. J. abba a házba. Aztán pedig hogyan rohant ki rémülettől elsápadva.

- Én mérgesítettelek fel.

Mióta beszélni kezdett, Aurora most először tekintett föl.

- Úgy tűnik.

David büntudatot látott a nő szemében. Nem tudta, hogyan kezelje ezt, vagy mit tegyen a saját zavaros érzéseivel.

- Bocsánatot kellene kérnem?

- Nem tehetsz róla, hogy az vagy, aki, mint ahogy én sem tudom meghazudtolni önmagam.

- Aurora, azt hiszem, értem, hogy kézben kell tartanod ezt a dolgot, nehogy megzavarja a mindennapjaidat. Csak azt nem tudom, miért akarod teljesen kizárni az életedből, mint valami betegséget.

Ha már eddig elment, gondolta Aurora, miközben visszament az asztalhoz, most már végigcsinálja.

- Húszéves koromban, miközben próbáltam összehozni a vállalkozásomat, találkoztam egy férfival. Volt egy kis üzlete a parton. Szörfdeszkát kölcsönzött, naptejet meg ilyesmiket árult. Izgalmas volt ilyen szabadelvű, könnyed emberrel találkozni, miután napi tíz órát gürcölsz, hogy boldogulj. Előtte nem volt komoly kapcsolat. Egyszerűen nem volt rá időm. De ebbe akkor belezúgtam. Vicces volt, és nem is akart sokat tőlem. De mire észbe kaptam, már ott tartottunk, hogy eljegyezzük egymást. Vett nekem egy kis gyűrűt, de gyémántot és smaragdot ígért, ha egyszer majd meggazdagszunk. Azt hiszem, komolyan is gondolta - mondta nevetve A. J., miközben ismét leült. - Mindenesetre úgy éreztem, ha már egyszer össze fogunk házasodni, nem lehetnek titkaink egymás előtt.

- Nem mondtad el neki?

- Nem - felelte kihívóan, mint aki ellenkezésre számít, de miután nem jött, folytatta. - Bemutattam Clarissának, és azután elmondtam neki, hogy... elmondtam neki - mondta komoran. - Azt hitte, ez valami vicc, és kérte, hogy bizonyítsam be. Annyira biztos voltam benne, hogy mindent megoszthatunk egymással... enyhén szólva bebizonyítottam. Azután... úgy nézett rám, mintha... - A. J. nyelt egy nagyot, és erőnek erejével igyekezett az eltemetett fájdalmat visszatartani.

- Sajnálom.

- Persze gondolhattam volna - folytatta Aurora, és a korábban félretolt kanállal kezdett játszani. - Napokig nem láttam. Amikor elmentem hozzá, valami nagy jelenetet akartam rendezni, visszaadni a gyűrűjét. Visszagondolva már-már vicces, ahogy került a

tekintetemet, ahogy távol tartott magától. Fura - keserű mosollyal nézett fel -, rettentő fura volt.

Még mindig fáj neki. De David nem nyújtotta a karját. Nem tudta, hogyan tegye.

- Rossz férfi volt, rossz időben.

A. J. ingerülten megrázta a fejét.

- Nem ő, én voltam a rossz. Azóta megtanultam, hogy az őszinteség nem mindig a legelőnyösebb út. Van róla fogalmad, milyen hatással lenne a munkámra, ha az ügyfeleim tudnák? Akik nem hagynának faképnél, azzal nyaggatnának, hogy melyik szereplőválogatásra menjenek el. Kérlelnének, hogy utazzam velük Las Vegasba, és súgjam meg, milyen számra tegyenek a rulettasztalon.

- Így hát Clarissával titkoljátok a kapcsolatokat, te pedig elfojtod magadban a képességedet.

- Pontosan. - A. J. felvette a kihűlt kávéját, és felhajtotta. - Persze a ma történetek után ennek vége.

- Azt mondtam Samnek, hogy beszéltem veled a gyilkosságról, és felzaklatott, mikor odajöttél - nyugtatta meg David, miközben a kávé kancsóért ment, hogy frisset töltsön. - Az emberek majd kibeszélik egymás közt, milyen élénk fantáziád van. Kész, ennyi.

A. J. behunyta a szemét. Nem számított érzékenységre Daviddal, még kevésbé megértésre.

- Köszönöm.

- A te titkod, ha ennyire fontos neked, hogy megtartsd, A. J.

- Rendkívül fontos. Milyen érzés volt, amikor rájöttél? - kérdezte a nő. - Kellemetlen? Nyugtalanító? Még most is óvakodsz tőlem.

- Lehet. Talán tényleg nyugtalanít. Még ugyanis soha nem találkoztam ilyennel. Az ember töpreng, lehetnek-e egyáltalán titkai egy olyan nő előtt, aki a veséjéig és azon túl is mindent lát.

- Na persze - A. J. ismét felállt. - Egy férfinak joga van megvédenie magát. Értékelem, amit értem tétél, David. Közben biztosan megszáradtak a ruháim. Átöltözöm, ha hívsz egy taxit.

- Nem.

David felállt, és elállta Aurora útját, mielőtt kimehetett volna a konyhából.

- Ne nehezítsd meg se nekem, se magadnak!

- Nem akarom megnehezíteni - mondta, és közben akaratlanul is a lány után nyúlt. - Nem tehetek róla. Nyugtalanítasz - ismételte. - Amióta csak ismerlek. De akkor is akarlak, Aurora. Ebben a percben csak ez számít.

- Később majd meggondolod magad.

A férfi közelebb húzta magához A. J.-t.

- Kiolvastad a fejemből?

- Ne viccelődj!

- Pedig talán itt az ideje. Ha belenéznel a fejembe, látnád, hogy másra se tudok gondolni, mint hogy felvigyelek az ágyamba.

A. J. szíve a torkában dobogott.

- És holnap?

- A fenébe a holnappal! - Olyan vadul tapasztotta ajkát a nő ajkára, hogy Aurora beleremegett. - A fenébe mindennel! Csak az számít, hogy kívánjuk egymást. Ma este nem mész haza, Aurora.

Aurora megadta magát. Vállalta a kockázatot.

- Jó, nem megyek.

7.

A holdfény szikrázva szűrődött be. A nyitott ablakon át érezte a könnyed, édes jácintillatot. Megnyugtató volt a ház melletti erdőben csobogó patakot hallania. A. J. minden izma megfeszült, amikor belépett David hálósobájába.

Ott lógott a falon a festmény, ahogy számított is rá. Élénk, érzéki vonások. Az első borzongás akkor rázta meg, amikor elfordította a fejét, és meglátta a saját elmosódott tükörképét, de nem egy tükörben, hanem egy magas üvegajtóban.

- Álmodtam erről.

Alig hallatszottak a szavai, amint egyet hátralépett. De vajon az álomba, vagy a valóságba lép vissza? Lehet, hogy a kettő egy és ugyanaz? Rémülten állt. Nincs is választása? - kérdezte magától. Lehet, hogy csak egy előre megszabott utat követ, amely akkor kezdődött, amikor David Brady besétált az irodájába?

- Én nem ezt akarom! - suttogta, és megfordult... hogy megszökjön, hogy kiszabaduljon...

De a férfi ott állt, és elzárta, az utat, magához húzta, ahogy A. J. előre tudta.

Úgy nézett fel a férfira, ahogy tudta, hogy korábban már megtette. David arca árnyékban maradt, éppolyan kivehetetlen volt, mint az előbb a saját képe az üvegen. Vágytól fűtött szavai tisztán csengtek.

- Nem futhatsz örökké, Aurora. Sem előlem, sem magad elől.

Türelmetlenül csengett a hangja, amely még erőteljesebbé vált, amikor szája az övére tapadt. David kívánta, erősebben, mint ahogy akár magának bevallotta volna. Kívánta, jobban, mint amit megengedhetett magának, hogy beismerjen. A nő bizonytalansága, megtorpanása felébresztett benne valami ősi ösztönt. Követelni, elvenni, birtokolni. A gondolatok egyetlen dübörgő vággyá sűrűsödtek. David nem azt a kellemes várakozást érezte, mint más nőkkel, hanem dühöt, égető, majdnem erőszakos dühöt. Amint megérezte a megadás első jelét, majdnem beleőrült.

A szája olyan követelőző, a keze olyan erős! A lány a testén érezte a másik test lebéklyózó szorítását. Úgy tartotta a férfi, mintha az övé volna, akár akarja, akár nem. De A. J. tudta, mindig is tudta, hogy a végső választás az övé. Adhat, vagy megtagadhat. Akár a vízbe dobott kő, a döntése hullámokat kavart az életében. Nem lehet megmondani, a döntés milyen irányba befolyásolja élete áramlását. Adni mindig kockázatos, ezt tudta. Kockáztatni egyszerre izgalmas és félelmetes. Minden múló pillanattal nőtt benne a szenvedély. Végül nagy nyögéssel kezét a férfi arcára tette, és megadta magát.

Ez csak szenvedély, győzködte magát A. J. vonagló, epekedő testtel. A szenvedélynek nincsenek szabályai, előre kitaposott útja. A belsejében növekvő váagnak semmi köze

álmokhoz, reményekhez, óhajokhoz. A nemi vágy az, ami most lebírja. Ma estére, erre az egyetlen estére A. J. úgy döntött, hagyja, hogy a vágy vezesse.

David azonnal megértette, hogy lány most már az övé. Aurora teste nem gyengült el, hanem megkeményedett. A megadás, amit a férfi várt tőle, ugyanolyan birtokló vágyban jelent meg, mint az övé. Nem lesz gyöngéd csábítás egyikük részéről sem, semmi lágy kísértés. A vágy borotvaélen táncol, éppannyi örömet ígér, mint fájdalmat. Mindketten megértették ezt. Mindketten tudták. Mindketten elfogadták. Az ágyra dőltek, és elmerültek a tűzben.

A köntös A. J. testére csavarodott. David türelmetlenül lehántotta a nő válláról, hogy felfedje a csábító lankákat. Ajka Aurora arcát kutatta, kielégítetlenül hagyva a nő epekedő száját, majd végigkövetett egy forró csikot a nyakán. A nő érezte David borostás arcát, és kéjesen felnyögött. A férfi kínozni akart, uralni, de a nő minden egyes mozdulatára ugyanolyan erővel felelt. A. J. érezte a férfi forró nyelvét, és megborzongott a várakozástól. Mivel nem akarta teljesen átengedni neki az irányítást, rángatni kezdte a férfi gombjait, cibálta őket, míg türelmét veszítve valósággal letépte róla az inget.

David izmai megfeszültek Aurora keze alatt, mint felfedezésre vágyó hegygerincek és dombok. Férfias, kemény, erős. Az illata beszívárgott A. J. érzékszerveibe. A. J. dühödött vágyat érzett ebben az illatban, forró feszültséget, aztán saját izgatottsága az égbe szökkent, amikor megérezte a férfi testén átfutó, első remegést. Fájdalmas, sürgető, kétségbeesett vágyak áramoltak Davidból Aurorába. A lány ezt akarta. Ugyanolyan kíméletlen volt, mint a férfi, mindenáron ki akarta zökkenteni őt az irányításból.

Az ágy tüzes, szenvedélyes csatatér. Az ágynemű puhasága, a levegő tavaszi üdesége mit sem jelent most. Meleg hús, kínzó vágy, feszülő izmok, kemény kezek, kemény szívek. Ebből állt most a világuk. A. J. lélegzete ezúttal nem félelemből, vagy tiltakozásból, hanem az izgalomtól akadt el, miközben a férfi lehúzta róla a köntöst. Amikor David lefogta a karját, Aurora a szájával kergette örületbe. Csípőjét kínzón, kísértően, izgatóan nyomta a férfi testéhez. A kutató kezek izgatásától A. J. ereje megduplázódott.

Ebben a felfűtött csatában még nem nyert és nem veszített senki. A tűz végigjárta Aurora bőrét, sebeket hagyva mindenütt, ahol David ajka vagy keze érintette. De erre vágyott, ezt élvezte és még többre vágyott. Mivel nem akarta túl sokáig átengedni a férfinak az irányítást, felülkerekedett, és megindította a saját rohamát.

Davidnek fogalma sem volt, hogy egy nő képes őt ennyire megborzongatni. Fogalma sem volt, hogy egy nő elérheti nála, hogy már a vágytól is szenvedjen. Aurora hosszú, rugalmas volt, és éppolyan éhes, mint ő. Meztelen, de nem kiszolgáltatott. Odaadó, de irányíthatatlan. David látta őt a napfényben. Összekócolt haját, mely az arcára tapadt, és bőrét, mely ragyogott az életörömtől, és a még kielégítetlen vágyaktól. Ujjai puhán kutatták David testét, de mégis oly követelőzőek, oly határozottak voltak, hogy a férfinak elakadt a lélegzete. A kezeket követő ajkak sem csillapítottak semmit. A nő türelmetlen előrehaladásától majd eszét veszítette, aztán mielőtt bármit tehetett volna, A. J. ráfeküdt és a húsát kóstolta.

Őrjítő volt. David mégis örült neki. Kínszenvedés. De könyörögni tudott volna, hogy folytassa. Bár már régen úgy gondolta, hogy a nő lelkének legmélyén szenvedély bujkál, de

erre azért mégsem készült fel. A. J. maga a csábítás, a vágy és a mohóság. David két kezét a nő hajába fúrva az ajkához vonta az ajkát, hogy megízlelhessen mindezt.

Ez nem álom, gondolta A. J. kábán, miközben ajkaik egymásnak feszültek, és a férfi keze ismét átvette az uralmat. Egy álom sem volt még ennyire viharos. Egy valóság sem volt még soha ilyen örült. David birkózva a hátára fordította A. J.-t. A nő még mindig levegőért kapkodott, amikor a férfi olyan erővel hatolt belé, hogy A. J. teste megfeszült az első, fékezhetetlen élvezéstől. Aurora kinyújtotta a karját, megdöbbenve jött rá, milyen nagy szüksége van rá, hogy a férfiba kapaszkodjon. Szorosan összetapadva oltották ki egymás tüzet és éhségét.

Elgyöngülve, kielégülten, kölcsönösen legyőzötten heverték egymás mellett.

Lassacskán visszatért a józanságuk. A. J. ismét látta a holdfényt. David a nő hajába temette arcát, de a légzése egyenletes lett, akárcsak Auroráé, aki még mindig átölelte, testük összefonódott. A. J. győzködte magát, hogy bontakozzon ki, szerezzé vissza a kettejük közti távolságot, de nem vitte rá a szíve.

Ez csak szenvedély, emlékeztette magát A. J.. Csak kívánták egymást. Mindketten kielégültek. Ideje elmenni, szétválni. Mégis arra vágyott, hogy arcát a férfiéhoz dörgölje, valami bolondságot mondjon, és így maradjon, míg fel nem kel a nap. Csukott szemmel harcolt a késztetés ellen, hogy meglágyuljon, és odaadja azt, amit ha ad, elvész.

Nem, David nem gondolta, hogy egy nő képes őt megborzongatni. Nem képzelte, hogy egy nő elgyengítheti. Persze tudta, hogy A. J. lelke mélyén hatalmas szenvedély fortyog, de erre nem számított. Nem lenne szabad ilyen szédültnek éreznie magát. Ennyire szerelmesnek.

Nem készült fel az érzés nagyságára. Nem gondolta, hogy a vágy tovább nő és sokszorozódik még azután is, hogy kielégült. Csak így lehetséges, hogy egy része Auroráé lett. Csak így történhetett.

De amikor a nő megremegett, a férfi közelebb húzta magához.

- Fázol?

- Lehűlt a levegő.

Hihetően hangzott, igaznak hangzott. Hogy magyarázhatná meg Davidnek, hogy a teste még mindig forróságtól lüktet, és így is lesz, amíg ő a közelében van?

- Becsukjam az ablakot?

- Ne! - A. J. megint meghallotta a patakot, érezte a jácintillatot, és nem akarta elveszteni ezeket az érzéseket.

- Akkor hát ez.

David elhúzódott, hogy kiszabadítsa maguk alól a takarót, és A. J.-re terítse. Ekkor vette csak észre a félhomályban a horzsolásokat Aurora karján. A könyökénél fogva közelebről is megnézte.

- Úgy látom, nem voltam elég gyengéd.

A. J. lepillantott. Megbánást hallott ki David hangjából, és kedvességet, aminek nem sokáig állna ellen. Ha nem fél ennyire, minden vágya az lett volna, hogy még többet beszéljen hozzá így, miközben ő a vállára hajtja a fejét. Ehelyett egy vállrándítással felült, és elhúzta a karját.

- Nem maradandó sérülés. - Legalábbis remélte. - Nem lepne meg, ha magadon is találnál néhány kék foltot.

David tőle szokatlanul, nagyon igézően A. J.-re mosolygott.

- Úgy látszik, mindketten keményen játszunk.

Mielőtt észbe kapott volna, Aurora válaszképp előrehajolt, és a férfi könyökébe harapott.

- Panaszkodszt?

A nő ismét meglepte. Lehet, hogy itt a meglepetések ideje. Új időszámítás szerint kettejük életében.

- Ha te nem panaszkodszt, akkor én sem.

Aztán olyan hirtelen mozdulattal, hogy képtelenség volt hárítani, David ismét az ágyra teperte Aurorát, és egyik kezével a feje fölé nyomta a nő karjait.

- Figyelj, David!

- Szívesen harcolok veled fogat-fogért alapon, A. J.

Azzal lehajolt hozzá, hogy addig harapdálja a nő fülcimpáját, amíg vonaglani nem kezd.

- Csak amíg te vagy felül.

A hangja elhalt, az arca kipirult. A férfi megragadta a csípőjét, és érezte A. J. gyorsuló szívverését. Testével érezte maga alatt A. J. összes mélyedését, kanyarulatát, vonalát. Ismét fellobbant, mintha soha el sem múlt volna a vágy.

- Hölgyem, szívesen élnék gyakrabban a lehetőséggel. Mindenesetre ma éjszaka alaposan kiélvezem.

A. J. jobbra-balra tekergett, aztán sziszegve engedte ki a levegőt, mert David egyfolytában csak bámulta. Fizikailag alulmaradni csaknem olyan rossz volt, mint szellemileg.

- Nem maradhatok itt egész éjszakára.

- De hisz már itt maradtál - mutatott rá David, miközben a csípőjétől a melléig végigsimított a nő testén.

- Nem maradhatok.

- Miért?

Azért, mert levezetni a felgyülemlett szenvedélyt és veled tölteni az éjszakát két külön dolog.

- Mert holnap dolgoznom kell - magyarázta sután. - És...

- Reggel kiteszlek a lakásod előtt, hogy átöltözhess. A. J. mellbimbója máris megkeményedett David tenyerében. A férfi körbefuttatta rajta az ujját, és figyelte, ahogy a vágy elhomályosítja Aurora szemét.

- Fél kilencre az irodában kell lennem.

- Korán kelünk - David közelebb hajolt, és leheletnyi csókokkal kényeztette A. J. szája szélét. - Különben sem tervezek sok alvást.

A nő teste tele volt kimerítésre váró idegvégződésekkel. De a kimerítés gyengeséget jelent, emlékeztette magát. A gyengeség pedig kudarc.

- Nem töltöm az éjszakát férfiakkal.

- Csak ezzel az eggyel - ellenkezett David, miközben kezét felcsúsztatta A. J. nyakára.

Ha már vesztenie kell, szembenéz a végzetével.

- Miért?

David adhatott volna halk, meggyőző válaszokat, amik talán igazak, is lennének. Talán éppen ezért választott más utat.

- Még közel sem végeztünk egymással, Aurora.

Igaza volt. A. J. ordítani tudott volna a vágtyól. Ezt el tudta fogadni. Azt viszont nem hagyhatta, hogy lehengereljék, levegyék a lábáról, elcsábítsák. Most én parancsolok, mondta magának A. J. Akkor elégtételt vehet az első behódolásért.

- Engedj el, David!

Állát felszegte, a szemében határozottság villant, a hangja keményen csattant. Ő nem holmi kiszámítható nő. David csodálkozva engedte el a nőt és tétovázott.

A. J. a férfi arcába nézett, a szája lassan mosolyra húzódott. Akár kihívás volt, akár megadás, Davidet nem érdekelte.

- Én egyáltalán nem tervezek alvást ma éjszakára - figyelmeztette Aurora, mielőtt szájához húzta a férfiét.

Még mindig sötét volt, amikor A. J. némi szundítás után felült, hogy magára húzza a takarót. Izmai inkább kellemesen, semmint bántóan sajogtak. Nyújtózkodott, azután az órájára pillantott. Nem volt ott. Az alvástól homályos tudattal megdörgölte a szemét, és megint megnézte.

Persze, hogy nem volt ott az óra. Hiszen ő maga sem volt ott. Az órája, a saját ágya és a saját lakása mind-mind sok kilométer távolságra volt. Amikor megfordult, észrevette, hogy mellette üres az ágy. De hová tűnhetett, töprengett, miközben kikászálódott az ágyból. Vajon hány óra lehet?

A. J. elvesztette az időérzékét. Órák, napok, hetek most nem számítottak. De mivel egyedül volt, eljött az ideje visszatérni a valóságba.

Kifárasztották, kihasználták, és kielégítették egymást. A. J. nem is álmodott ilyen éjszakáról, mint amit együtt töltöttek. Soha semmi nem volt még ilyen izgalmas, vad, ádáz és valóságos. Mert ez nagyon is valóságos volt. A testén ott volt David kezének nyoma, amit önkívületében ejtett rajta. Az íze még mindig ott volt a nyelvén, illata a bőrén. Valódi volt, de valahogy mégis véget ért. Mert itt egy másik valóság is, amikor szembe kell néznie a reggellel.

Amit adott, azt szabad akarattal adta. Nincs hát mit megbánnia. Ha meg is szegte a maga által magának állított szabályt, azt előre eltökélten, tudatosan tette. Lehet, hogy nem higgadtan, de nem is esztelenül. Mint ahogy most sem cselekedhet hebehurgyán. Az éjszakának vége. Valami más kezdődik.

A köntös gallérjához nyomta az orrát, ahol az anyagot átjárta David illata. Azután összekötötte az övet, és kiment a hálósobából, le a lépcsőn.

A nappali sötét volt, de a reggeli nap első sugarai már bevilágítottak a széles ablakokon. David ott állt, bámult kifelé, miközben a kandallóban frissen rakott tűz éledezett. A. J. érezte, hogy csillagászati távolság tátong közöttük. Sokáig tartott, míg emlékeztette magát, hogy erre számított és ezt is akarta. Nem beszélt, inkább lesétált a lépcsőn, és várt.

- Azért építettem keletre néző ablakokkal a házat, hogy nézhessem a napfelkeltét - mondta David. - Akárhányszor látom, mindig más.

A. J. nem gondolta volna, hogy a férfi szereti a napfelkeltét. Nem gondolta volna, hogy egy ilyen félreeső házat választ a hegyekben. A. J. töprengett, vajon mennyit is tud erről az emberről, akivel az éjszakát töltötte.

- Nekem ritkán van időm napfelkeltékre - mondta.

- Ha sikerül a megfelelő időben itt lennem, többnyire sokkal elviselhetőbbnek találom az aznapi megpróbáltatásokat.

- Valami megpróbáltatásra számíthat?

David ekkor megfordult, és végignézett a köntösben álló, mezítlábas, kissé karikás szemű Aurorán. Nem tűnt kicsinek, csak centikkel volt alacsonyabb Davidnél. Mégis, most minden eddiginél nőiesebbnek, megközelíthetőbbnek tűnt... Még sosem látta őt ilyennek. Nem mondhatta meg neki, hogy máris egy nagy megpróbáltatás közepén van. Úgy hívják Aurora J. Fields.

- Tudod - David bedugta a kezét elnyútt farmernadrágja zsebébe, mielőtt közelebb lépett A. J.-hez -, nem sokat csevegtünk az éjjel.

- Nem - A. J. próbálta megacélozni magát. - Valahogy egyikünk sem erre vágyott - ő még most sem érezte úgy, hogy kész beszélgetni. - Felmegyek átöltözni. Korán be kell érnem az irodába.

- Aurora! - David ezúttal nem nyúlt utána, hogy megállítsa, de beszélnie kellett. - Mit éreztél első nap, amikor az irodádban találkoztunk?

Aurora nagy sóhajjal fordult vissza.

- David, már így is többet beszéltem az életemnek erről a részéről, mint akartam.

A férfi tudta, hogy ez igaz. Tépelődött is rajta, hogy vajon miért, de nem talált rá választ. Azt csak Aurora tudta. Ha kell, addig találgat, míg meg nem tud mindent.

- Más emberekkel és eseményekkel kapcsolatban beszéltél róla. De ennek hozzám is köze van.

- Elkések a munkából - mormolta A. J., és elindult a lépcső felé.

- Lassan szokásoddá válik a megfutamodás.

- Nem futamodok meg! - perdült vissza a lány, és mindkét keze ökölbe szorult. - Csak nem látom értelmét ismét előrángatni ezt. Személyes ügy. Mondhatnám azt is, hogy magánügy.

- De engem is érint - felelte David nyugodtan. - Tegnap, amikor beléptél a hálószobámba, azt mondtad, megálmodtad. Vagy nem?

- Nem is... - A. J. le akarta tagadni, de sosem tudott az emberek szemébe hazudni, és ez most felbosszantotta. - Igen. Az álmokat tényleg nem olyan könnyű irányítani, mint a gondolatokat.

- Akkor mondd el, mit álmodtál!

A. J. nem akarta teljesen kiadni magát. Kőrmét a tenyerébe vájta. Átkozott legyen, ha mindent elmond.

- A szobádról álmodtam. Le tudtam volna írni, még mielőtt beléptem volna. Most mi lesz, kivizsgálatsz?

- Az önsajnálát nem vonzó - jegyezte meg David, és a lányhoz lépett. - Tudtad, hogy szeretők leszünk.

A. J. arca hűvös, szinte közönyös lett.

- Igen.

- Abban a pillanatban döbbszél rá erre, amikor az irodában rám támadtál, de a kezünk ugyanúgy összeért, mint most.

David kibontogatta A. J. öklét, és összenyomta a tenyereiket.

A nő háttal a falnak állt, keze David kezében. Unta, kimondhatatlanul unta, hogy folyton sarokba szorítják.

- Mit akarsz bizonyítani, talán egy dokumentumfilmhez szükséges elméletet?

Vajon mit szólna Aurora, ha David megmondaná neki, hogy rájött, csak akkor mutatja ki a foga fehérjét, amikor a legsebezhetőbb?

- Tudtad - ismételte David, és hagyta, hogy kibukjanak belőle a szavak -, és megijesztett. De miért?

- Csak támadt egy erős megérzésem, hogy a szeretője leszek egy olyan férfinak, akit közben rettenetesen utálatosnak tartottam. Ez nem elég ok?

- Elég ok bosszankodni, vagy akár mérgeledni. De nem ok a félelemre. Te azonban féltél aznap éjjel a kocsis hátsó ülésén, és féltél tegnap este is, amikor beléptél a hálószobámba.

A. J. megpróbálta félretolni a férfi kezét.

- Eltúlszod.

- Igazán? - David közelebb lépett, és kezét a nő arcához érintette. - Most is félsz.

- Ez nem igaz! - A. J. szándékosan szétnyitotta a másik kezét. - Csak az bosszantó, ahogyan zaklatsz. Felnevezték vagyunk, akik együtt töltötték az éjszakát. De ez még nem jogosít fel arra, hogy kutakodj a magánéletemben, hogy az érzéseimet firtasd.

Valóban nem. David saját alapelvét szegte meg itt. Valahogy elfelejtette, hogy neki itt nincsenek jogai, és ilyeneket nem is követelhet.

- Rendben, ez igaz. De azt is láttam, hogy milyen állapotba kerültél tegnap, miután besétáltál a hálószobámba.

- Ez már a múlté! - vágta rá A. J., talán túl gyorsan is. - Kár lenne felhánytorgatni. Bár nem győzte meg a lány felelete, David annyiban hagyta.

- És hallottam, amiket tegnap mondtál. Nem akarom, hogy bármi hasonló történjen veled miattam.

- Nem te vagy az oka, hanem én.

Nyugodtabb lett a hangja. Az érzelmek elhomályosítják a dolgokat. Évekbe került a lánynak, míg ezt megtanulta.

- Nem te okozod ezeket, hanem én. Vagy ha úgy jobban tetszik, a körülmények. David, huszonnyolc éves vagyok, és sikerült együtt élnem ezzel a... különlegességgel.

- Ezt értem. De neked is meg kell értened, hogy én harminchat vagyok, és néhány héttel ezelőttig még sosem találkoztam ilyesmivel.

- Értem én - mondta a lány valamivel szárazabban. - Azt is értem, hogy az emberek többnyire aggódva, kíváncsian vagy hitetlenkedve fogadnak. Mint valami cirkuszi zsonglőrt.

- Ne adj szavakat a számba!

David hirtelen támadt dühe mindkettejüket meglepte. Olyannyira, hogy amikor megragadta A. J. vállát, a lány nem is védekezett.

- Nem tehetek arról, hogy mások hogyan viselkednek veled. Ők nem én vagyok. A fenébe! Egész éjszaka szeretkeztem veled, de még azt sem tudom, ki vagy. Félek hozzád érni,

hátha kiváltok belőled valami kellemetlenséget. De nem bírom ki, hogy ne érjek hozzád. Azért jöttem le ma reggel ide, mert ha egy perccel tovább fekszem melletted, alvásod dacára is rád vettem volna magam.

Mielőtt végiggondolhatta volna, mit feleljen, a lány ösztönösen megfogta a férfi karjait.

- Nem tudom, mit akarsz.

- Én sem - felelte David, és észrevette, hogy enyhült a szorítása a nő vállán. - Ez az első. Azt hiszem, szükségem van egy kis időre, hogy rájöjjek.

Idő. Távolság. Ez a legjobb, emlékeztette magát. A lány bólintott, és ismét leengedte a kezét.

- Ez érthető.

- Az viszont korántsem, hogy ezt az időt sem akarom távol tölteni tőled.

Borzongás futott végig a nő hátán. Nem tudta eldönteni, hogy az örömtől, vagy a félelemtől.

- David, én...

- Életemben nem volt még ilyen éjszakám, mint amit veled töltöttem.

A. J. hamar elgyengült, de ugyanolyan gyorsan le is küzdte.

- Nem kell ezt mondanod.

- Tudom, hogy nem - nevetett kényszeredetten David, és megdörgölte a vállat, amit az imént még szorongatott. - Sőt, nagyon nehéz beismerni. De történetesen igaz, ami engem illet. Ül le egy percre! - lehúzta a nőt maga mellé a lépcsőre. - Tegnap éjjel nem volt sok időm gondolkozni, mert túlságosan is le voltam... döbbenve - találta meg a megfelelő szót. A lány még feszült volt, amikor a férfi átkarolta, de már nem húzódott el. - Sok mindenem gondolkoztam az elmúlt egy órában. Benned több van, mint sok más nőben. A „különlegességed” nélkül is. Azt hiszem, arra vágyom, hogy megismerhessem a nőt, akivel a végtelenségig szeretnék szerelmeskedni.

A lány Davidhez fordult. Közel volt az arca, a karja gyöngédebb volt, mint várta. Nem látszott rajta, hogy gyöngédség is lenne benne, csak erőt és magabiztosságot sugárzott.

- Sok mindent magától értetődőnek tartasz.

- Igen.

- Pedig nem kellene.

- Lehet. Akarlak, és te is akarsz. Kezdjük ezzel. Ez legalább egyszerű volt.

- Semmi ígéret.

Davidet megdöbbsentette, milyen gyorsan feltámadt benne a tiltakozás.

- Jó, semmi ígéret - egyezett bele, mert eszébe jutott, hogy ez a második alapelve.

A. J. tudta, hogy nem volna szabad belemenni. Az lett volna okos, ha elvágja a szálakat. Egy éjszaka, egy éjnyi szenvedély, semmi több. De azon kapta magát, hogy David mellett ellazul.

- Teljes mértékben szétválasztjuk az üzletet és a személyes kapcsolatokat.

- Teljes mértékben.

- Ha bármelyikünknek kellemetlenné válna a dolog, szép csendben, harag nélkül szétválunk.

- Rendben. Akarod írásban?

A. J. halványan elmosolyodott, miközben a férfi figyelte.

- Azt kellene. A producerek köztudottan megbízhatatlanok.
- Az ügynökök pedig köztudottan kételkedők.
- Óvatosak - helyesbített A. J., de a kezével megcirógatta a férfi borostás arcát. - Különb is azért fizetnek minket, hogy eljátsszuk a rosszfiút. Erről jut eszembe, nem fejeztük be Clarissa ügyét.
- Még nem kezdődött el a munkaidő - emlékeztette David, aztán maga felé fordította Aurora tenyerét, és belecsókolt.
- Ne beszélj mellé! Mindezt még ma dűlőre kell vinnünk.
- Kilenc és öt között - bólintott David.
- Jó, hívd fel az irodámat és... Te jó ég!
- Mi az?
- Az üzeneteim! - mindkét kezét a hajába túrta és felpattant. - Nem hallgattam le az üzeneteimet!
- Ez aztán az országos vészhelyzet! - tréfálkozott a férfi, miközben felállt.
- Alig voltam két órát az irodában. Át kellett rakatnom az időpontjaimat. Hol a telefon?
- Megérem a rám fordított időt.
- David, én most nem viccelek.
- Én sem - David mosolyogva becsúsztatta a kezét a köntös nyílásába, és széthúzta. A. J. érezte, hogy térdtől lefelé kocsonyássá válnak a lábai.
- David - elfordította a fejét, hogy elkerülje David ajkát, de így nagyobb bajba került, mert védtelenül hagyta a nyakát. - Egy perc az egész!
- Tévedés - felelte a férfi, miközben kibontotta A. J. övét. - Sokkal tovább fog tartani.
- Amennyit tudok, lehet, hogy megbeszélésem van reggel.
- Amennyit tudsz, délig semmi dolgod -A. J. kezei végig csúsztak a férfi hátán az ing alatt. David töprengett, vajon tudatosan csinálja-e. - Viszont mindketten tudjuk, hogy szeretkeznünk kell. Most rögtön.
- Utána - kezdte, de felsóhajtott a férfi csókjától.
- Előtte.

A köntös a padlóra hullott. Az alku megkötöttet.

8.

A. J.-nek elégedettnek kellett volna lennie. Nyugodtnak. A Daviddal való első együttlétüket követő tíz napban zökkenőmentesen alakult a kapcsolatuk. Ha az időbeosztásuk engedte, együtt töltötték az estét. Néha csak egyszerűen sétáltak a parton, megvacsoráztak egy étteremben vagy otthon. A szenvedély, amely összehozta őket, mit sem halványodott. Sőt, inkább kiteljesedett, erősebb lett, kénytelenek voltak újra és újra csillapítani. David teljes egészében, mindenestül akarta A. J.-t, amennyire csak férfi akarhat nőt. Bármilyen sok kétség is gyötörte Aurorát, ebben az egyben biztos volt.

Tehát nyugodtnak kellett volna lennie. És mégis szorongott.

Minden nap újraépítette a védekezését, ami szinte a második bőre lett az évek során. David minden éjjel újból lehántotta róla. A. J. nem engedhette meg magának, hogy az érzelmeit védtelenül hagyja egy, mint fogalmazott, futó kapcsolatban. Addig folytatják a viszonyt, amíg mindketten élvezik, ígéret, elkötelezettségek nélkül. A. J. fel akart készülni arra, amikor David úgy dönt, hogy továbbáll.

Olyan volt, mint várni, hogy leessen a másik cipő is a lábáról. David előbb vagy utóbb úgyis szakít. A túl nagy lángok hamar felemésztik magukat, és nem sok marad utánuk. A férfi vaskos, jelentős regényeket és ismeretterjesztő könyveket olvasott. A. J. a vékony bűnügyi történetekre és érzelgős sikerkönyvekre hajlott. David elvitte a nőt egy feliratoktól és mély jelentésektől csak úgy hemzsegő külföldi filmfesztiválra, miközben ő szívesebben nézett volna egy egyszerűbb filmet a tévében.

Minél jobban megismerték egymást, A. J. annál nagyobbra látta a távolságot. A szenvedély mágnese ugyan még változatlanul vonzotta őket egymáshoz, de a nő nagyon jól tudta, hogy ez azért majd az erejét veszti. A saját túlélése érdekében fel akart készülni arra a pillanatra, amikor ez majd bekövetkezik és kimondatik.

Ugyanakkor szakmai téren is meg kellett birkóznia David Bradyvel, a producerrel. A. J. örült, hogy legalább ezen a területen ismer minden lépést, minden kanyart. Miután meghallgatta David elképzeléseit arról, miként terjesztené ki Clarissa szerepét a dokumentumfilmben, beleegyezett az új forgatásokba. Igaz, megkérte az árát. Nem annyira a pénzt akarta kicsikarni belőle, hanem inkább azt az ígéretet, hogy segít népszerűsíteni Clarissa nyáron megjelenő könyvét.

Ez kétnapos kemény alkudozásba került, miközben ide-oda ütötték egymás térfelére a labdát. Elutasítások, megegyezések, ütések és háritások. Clarissa közvetlen népszerűsítésben részesül a műsorban, és megjelenik egy könyvismertető a közszolgálati televízió hetilapjában. Ennek fejében David megkapja az újabb beszélgetést Clarissával, és Alice Van Camppelel. Mindketten azzal a tudattal hagyták el a tárgyalóasztalt, hogy legyőzték a másikat.

Clarissát mindez hidegen hagyta. Őt lefoglalta a kertje, a virágai, a receptjei és, lányának egyre növekvő rémületére, az esküvői tervei. A népszerűsítés hírére, amibe pedig a lány úgy beleizzadt, csak egy egyszerű „az jó, kicsim”-mel nyugtázta, miközben fennhangon azon tűnődött, hogy saját maga süsse-e az esküvői tortát.

- Anyu, egy könyvismertető a hetilap hasábjain több, mint jó - jegyezte meg a lány, miközben befordult a stúdió parkolójába.

Bosszantotta a negyvenperces autót, ami alatt Clarissa és ő folyamatosan elbeszéltek egymás mellett.

- Biztosan csodálatos lesz. A kiadó azt mondta, küldenek előzetes bemutatópéldányt. Aurora, szerinted kerti esküvőt tartunk? Félek, addigra elhervadnak az azáleáim.

A lány szemöldökét ráncolva rántotta be a keziféket.

- Hány példányt küldenek?

- Nem tudom pontosan. Biztos leírtam valahova. De az is lehet, hogy esni fog. Olyan csalóka az időjárás júniusban.

- Szólj nekik, hogy küldjenek legalább hármat... júniusban? - A lány már félig kinyitotta a kocsiját, mire a hallottak eljutottak a tudatáig. - De hisz az a jövő hónap!

- Igen, épp ezért van annyi dolgom. Rengeteg!

A. J. szinte megdermedve fordult az anyjához.

- Nem valami őszi esküvőről beszéltél?

- Meglehet. Te tudod, hogy a krizantémjaim októberben a legszebbek, de Alex... - Clarissa elpirult és megköszörülte a torkát - egy kicsit türelmetlen. Aurora, tudom, hogy én nem tudok vezetni, de azt hiszem, nem állítottad le a motort.

A. J. morogva húzta ki a kulcsot az indítóból.

- Anyu, te tényleg hozzá, akarsz menni egy olyan emberhez, akit alig két hónapja ismersz?!

- Talán azt hiszed, hogy számít az idő? - kérdezte az anyja kedves mosollyal. - Az érzések sokkal fontosabbak.

- Az érzések változnak... - Davidre és magára gondolt.

- Az életben semmi sem biztos, kicsim. - Clarissa a lány kezére tette a kezét. - Még az olyanok számára sem, mint te meg én.

- Hát éppen ez aggaszt. - Beszélni fog Alex Marshallal, határozta el A. J., amint kilökte a kocsiját.

Az anyja olyan, mint valami tizenéves, aki odáig van egy híres focistáért. Valakinek ésszerűen is kell viselkednie.

- Főleg aggódnod, de tényleg - nyugtatta Clarissa, miközben a járdára lépett. - Hidd el, tudom mit teszek... De attól még nyugodtan beszélhetsz Alexszel.

- Anyu! - A lány nagyot sóhajtva összefonta a karját. - Aggódnom kell. A gondolatolvasás pedig nem ér.

- Nincs is rá szükség, amikor minden az arcodra van írva. Jó a hajam?

A. J. visszafordult, és megcsókolta az anyját.

- Gyönyörű vagy.

- Remélem is. - Clarissa idegesen felnevetett, miközben a stúdió felé tartottak. - Sajnos az utóbbi időben hiú lettem. De Alex olyan jóképű férfi, ugye?

- Igen - ismerte el A. J. vonakodva.

Alex jóképű, jó modorú és csinos. De addig nem nyugszik, amíg meg nem találja a hibáit.

- Clarissa! - alig léptek be, amikor Alex sietett feléjük a folyosón. Olyan volt, mint aki valami elvesztett, nagy becsben tartott kincset talált meg. - Álomszép vagy!

Alex megfogta Clarissa mindkét kezét, és A. J.-nek úgy tűnt, mindjárt felkapja az anyját, és elszalad vele.

- Mr. Marshall.

- Ms. Fields - Alex láthatóan vonakodva engedte el menyasszonya kezét, hogy kezet foghasson A. J.-vel. - El kell ismernem, ön elszántabb, mint az én ügynököm. Azt reméltem, ma én hozhatom el Clarissát.

- A. J. imád sürgölődni - szólt közbe Clarissa, remélve, hogy mindkettejüket megnyerheti. - Én sajnos olyan szétszórt vagyok, hogy az ügynökömnek kell figyelmeztetnie olyan apróságokra, mint a tévéfelvételek.

- Nyugi! - csitította A. J.. - Megnézem, minden kész van-e.

Miközben elindult, az órájára nézett, és épp kinyújtotta a karját, hogy benyomja a stúdió ajtaját, amikor David jött ki.

- Jó reggelt, Ms. Fields! - köszönt a férfi, de a hivataloskodó köszöntés közben egyik ujjával végigsimította A. J. csuklóját. - Ma is végignézi a felvételt?

- Vigyázok az ügyfelemre, Mr. Brady. Ó... - amikor hátranézett a válla fölött, elállt a szava.

Az anyja a folyosó közepén szenvedélyes ölekezésbe bonyolódott. A lánya megdöbbenve nézte, miközben tucatnyi meghatározhatatlan érzés tolult fel benne.

- Úgy látom, az ügyfele jó kezekben van. - jegyezte meg David, és mivel a nő nem válaszolt, magával húzta egy üres szobába. - Le akarsz ülni?

- Nem. Inkább...

- Törődj a magad dolgával!

Az első meglepetést hamarosan düh váltotta fel.

- Ha nem tudnád, ő az anyám.

- Pontosan - helyeselt David, miközben a kávéautomatához sétált, és megtöltött két műanyag poharat. - Nem pedig a nevelt lányod.

- Csak nem nézem ölbe tett kézzel, amíg ő, amíg ő...

- Jól érzi magát? - próbálkozott David, és odaadta a kávé.

- Nem gondolkodik - mondta A. J., és egy hajtásra megitta a kávé felét. - Csak bolond fejjel követi az érzéseit. És ő...

- Ő most szerelmes.

A. J. fölhajtotta a maradék kávé, és a szemetesbe hajította a poharat.

- Utálom, amikor a szavamba vágsz.

- Tudom - felelte David vigyorogva. - De mit szólnál egy csendes estéhez nálad? A nappaliban kezdenénk a szeretkezést, aztán szépen haladnánk a hálósoba felé, majd vissza.

- David, Clarissa az anyám, és én törődöm vele. Jobb lenne, ha...

- ...ha magaddal törődnél! - David átkarolta a lány derekát. - És persze velem - a kezei határozott mozdulattal csúsztak felfelé a nő hátán. - Nagyon is törődhetnél velem.

- Azt akarom, hogy...

- Lassan jobban tudom, mint te, hogy mit akarsz - mutatott rá David, ajkát a lány ajkához érintette, elvette, majd ismét odaérintette. - Tudtad, hogy a hangod remegni kezd, ha ezt csinálom? - A hangját csábosan lehalkította. - Azután a tested is remegni kezd.

A. J. gyengén, sokkal gyengébben, mint jó lett volna, a férfi mellkasára tette a kezét.

- David, megegyeztünk. Most munkaidő van.

- Perelj be! - Megint megcsókolta, évdőve, izgatóan, kezét pedig a kabátja alá dugta. - Mít viselsz ezalatt?

- Semmi különöset - felelte A. J., miközben azon kapta magát, hogy közelebb lép. - David, komolyan mondtam. Megegyeztünk. - A férfi nyelve az alsó ajkát kutatta. - Nem keverjük... ah... nem keverjük a munkát és... oh, francba! - egy csapásra elfelejtkezett munkáról, egyezségekről, felelősségről, és az ajkához húzta David ajkát.

Betöltötték azok a vad, fékezhetetlen vágyak, amiket csak David volt képes kiváltani. Széttépték a vágyak, az óhajok, az álmok, amikről tudta, hogy sosem teljesülhetnek. De egy pillanatra félredobta mindazt, ami lesz, és megragadta azt, amit lehet.

David szája éppolyan követelőző volt, mint legelőször. A szenvedély mit sem halványult. A férfi még mindig ugyanolyan erőteljesen követelte a jussát. Nem számított, hogy a helyiség kicsi volt, hogy kávé- és dohányszagú. Az érzékszerveik csakis egymást tudták befogadni. Erős, édes illatok, átható, egzotikus ízek.

A. J. átkarolta a férfi nyakát. Ujjai a hajába túrtak. A szája mohón falta az övét.

- Jaj, bocsánat!

Clarissa állt az ajtóban lesütött szemmel, és a torkát köszörülte. Tudta, nem tenne jót, ha látszana rajta az elégedettség. Mint ahogy azt sem lenne bölcs megemlíteni, hogy a szobában érezhető kisugárzás megolvasztaná az ólmot is.

- Csak szólni akartam, hogy elkészült a stáb, kezdhetjük.

A. J. igyekezett visszanyerni a méltóságát, ezért megigazította a kabátját.

- Remek. Máris jövök. A. J. megvárta, míg becsukódik az ajtó, aztán dühösen káromkodott.

- Egy-egy! - közölte David könnyedén. - Te rajtakaptad őt, ő rajtakapott téged.

A. J. ölni tudott volna a szemével, amikor találkozott a tekintetük.

- Ez nem vicces!

- Tudod, mire jöttem rá az elmúlt napokban veled kapcsolatban? Arra, hogy túl komolyan veszed magadat.

- Lehet. - Felkapta a heverőről a táskáját, és idegesen babrált a zárjával. - De eszedbe jutott-e már az, mi lett volna, ha valamelyik munkatársad nyit ránk?

- Láttá volna, hogy a főnöke egy roppant vonzó nővel csókolózik.

- Azt látták volna, hogy forgatás közben csókolózunk. Ez nagyon rosszul veszi ki magát. Már az első kávészünet előtt mindenki erről pletykálna a stúdióban.

- És?

- És? - A. J. hitetlenkedve bámult David-re. - David, megállapodtunk, hogy éppen ezt nem akarjuk. Nem akarjuk, hogy a stábod vagy a munkatársaid a kettőnk kapcsolatáról fecsegyenek.

David felvont szemöldökkel, figyelmesen összehúzott szemmel hallgatta ezt.

- Én nem emlékszem ilyen részletekre.

- Pedig így volt. - A. J. a hóna alá csapta a táskáját, és azt kívánta, bár lenne még valami a kezében. - Mindjárt az elején.

- Én csak arra emlékszem, hogy a magánéletünket és a munkakapcsolatunkat szétválasztjuk.

- Pontosan erről beszélek.

- Ebből az én számomra nem derült ki, hogy titokban akarod tartani a viszonyunkat.

- Mindenesetre nem szeretném világgá kürt ölni.

David zsebre dugta a kezét. Nem tudta megmondani miért, de mérges volt.

- Ugye, nem hagyysz középutat?

A. J. kinyitotta a száját, hogy visszavágjon valamivel, de aztán meggondolta magát.

- Nem, nem hagyok. - Nagy sóhajjal lépett egyet előre. - El szeretném kerülni a találgatásokat, és az együtt érző pillantásokat, ha majd egyszer mégis változik a felállás.

Nem kellett gondolatolvasónak lenni, hogy David lássa, A. J. az első perctől kezdve erre a felállásváltozásra, vagyis inkább a kapcsolatuk végére számít. Ez a tudat váratlan, kellemetlen fájdalmat okozott.

- Értem. Rendben. Akkor játsszuk, ahogy te akarod! - A férfi az ajtóhoz sétált és kitérte. - Gyerünk!

Nem, nem tudta megmondani, miért dühös. Sőt, tudta, hogy nem kéne annak lennie. A lány elvei ésszerűek, ráadásul csak megkönnyítik a dolgát. Nem követel tőle semmit, igaz, ő se követelhet semmit. Más kapcsolataiban David maga is ragaszkodni szokott ezekhez. A nő nem engedte, hogy bármelyikük munkáját megzavarják az érzelmek. Azelőtt a férfi is így viselkedett.

A baj csak az, hogy most egészen másképp érez.

A forgatás egy ponton, két kiegészített reflektor miatt leállt. David emlékeztette magát a problémájára. Miután tisztázta maga előtt az érzéseit, hozzáfoghatott a helyzet megoldásához. Az egyik lehetőség, hogy betartja a szabályokat. A másik, hogy megváltoztatja őket.

David figyelte, amint a lány füрге léptekkel, hűvös tekintettel Alexhez lép. A rajta lévő, visszafogott kosztüm épp olyannak mutatta, ami volt: sikeres üzletasszony, aki tudja, mit akar, és azt hogyan érje el. A férfinak eszébe jutott, milyen volt, amikor szeretkeztek: karcsú, izzó, és veszélyes, mint egy fortyogó vulkán.

David visszafojtott idegességgel figyelte tovább a jelenetet. Tudta, hogy tervet kell kovácsolnia a második megoldás megvalósításához.

- Mr. Marshall! - A. J. szilárdan eltökélte, mit mond majd, ezért tűrhető mosollyal szakította félbe Alex beszélgetését az egyik berendezővel. - Beszélhetnék önnel egy percre?

- Örömet! - A riporter számított már erre, így hát a veleszületett udvariassággal karon fogta A.J-t. - Szerintem van időnk kávézni.

Átsétáltak abba a szobába, ahol órákkal azelőtt A. J. és David csókolózott. Ezúttal A. J. töltött kávé. De mielőtt belekezdhetett volna a bepróba monológba, Alex szólalt meg.

- Clarissáról akar beszélni. - Elővett egy szivart, és feltartotta. - Megengedi?

- Csak nyugodtan. Igen Mr. Marshall, nagyon szeretnék beszélni önnel Clarissáról.

- Említette, hogy nem örül a házassági terveinknek. - Ráérősen pöfékelt a szivarjával, míg úgy nem találta, hogy kellően tüzet fogott. - Bevallom, kissé meglepett, de azután elmagyarázta, hogy ön nem csak az ügynöke, hanem a lánya is. Nem ülnénk le?

A. J. gondterhelten a heverőre nézett, azután. Alexre. Ez egyáltalán nem úgy alakult, ahogy várta. Leült a heverő egyik végére, Alex pedig a másikra.

- Örülök, hogy Clarissa megmagyarázta önnek a helyzetet. Ez könnyít a dolgomon. Megérti, miért aggódom. Az anyám rendkívül fontos nekem.

- Akárcsak nekem. - Ahogy Alex hátradőlt, A. J. szemügyre vette az arcát. Nem volt nehéz megérteni, miért szeretett bele az anyja. - Ha valaki, hát maga igazán megértheti, milyen könnyű Clarissát szeretni.

- Igen. - A. J. belekortyolt a kávéjába.

Mit is akart mondani? Aurora mélyet lélegzett, majd visszatért az eredeti tervhez.

- Clarissa nagyon jószívű, különleges ember. De maguk nagyon kevés ideje ismerik egymást.

- Csak öt perc kellett hozzá. - Alex olyan nyílt egyszerűséggel mondta ezt, hogy A. J.-t cserbenhagyták a szavak. - Ms. Fields - folytatta a férfi, aztán elmosolyodott - A. J. - helyesbített. - Úgy érzem, helytelen Ms. Fields-nek hívnom. Elvégre a mostohaapja leszek.

Mostohaapa? Valahogy ez a szempont elkerülte A. J. figyelmét. A kávéscsésze félúton a szájához megállt a levegőben, úgy meredt a riporterre.

- A fiam olyan idős, mint maga - tette hozzá Alex. - A lányom sem sokkal fiatalabb. Ezért azt hiszem, megértem az érzéseit.

- Ennek semmi köze az érzéseimhez.

- Dehogynincs! Maga éppolyan fontos Clarissának, mint a saját gyerekeim nekem. Clarissa meg én összeházasodunk, de a feleségem, a magácska anyja, boldogabb lenne, ha magácska osztozna az örömeinkben.

A. J. a kávéjába bámult, aztán letette.

- Nem tudom, mit mondjak. Azt hittem, tudom. Mr. Marshall, Alex, ön több mint negyedszázada újságíró. Beutazta a világot, csodálatos dolgokat látott. Clarissa, minden különleges tulajdonsága, minden látomása ellenére nagyon-nagyon egyszerű asszony.

- Én úgy mondanám, hogy nagyon kellemes asszony. Főleg olyan férfi számára, aki talán túlságosan is sokáig, mindig is borotvaélen táncolva élte az életét. A visszavonuláson gondolkodom. - Vidáman felnevetett, mert eszébe jutott, mennyire megdöbben, amikor Clarissa kiolvasta ezt a tenyeréből. - Senkinek nem beszéltem erről, még a gyerekeimnek sem. Valami többre, másra vágytam, mint a határidők, és az úgynevezett eget rengető témák. Miután néhány órát Clarissával töltöttem, tudtam, hogy mindig is őt kerestem. Az életem hátralévő részét most már csak vele akarom tölteni.

A. J. némán bámulta a kezét. Mit akarhatna többet egy asszony, töprengett, mint hogy ilyen nyílt rajongással szeressék? Melyik asszony nem tartaná szerencsésnek magát, ha egy férfi elfogadná annak, aki, ami, és azért szeretné, nem pedig annak ellenére?

Enyhült a feszültség, és amikor A. J. felnézett, már tudott mosolyogni.

- Alex, főzött már az anyám vacsorát magának?

- Hát persze! - Bár Alex hangja komoly volt, A. J. örömmel vette észre a csillogást a szemében. - Sőt, többször is. Most is azt mondta, spagettiszószot főz ma estére. Clarissa főztje éppolyan... egyedi, mint ő maga.

A. J. nevetve ismét kezet nyújtott Alex-nek.

- Azt hiszem, anyám megnyerte a főnyereményt.

Alex megfogta a kezét, és A. J. meglepetésére közel hajolva megpuszilta az arcát.

- Köszönöm.

- De ne okozzon neki fájdalmat! - suttogta A. J. Egy pillanatra belekapaszkodott a férfi kezébe, aztán összeszedte magát, és felkelt. - Most már ideje visszamennünk. Nem tudja, hol lehetünk.

- Clarissáról beszélünk. Szerintem pontosan tudja.

- És ez a tudás nem zavarja? - állt meg A. J. az ajtóban, hogy visszanézzen a férfira. - Az, hogy ennyire... érzékeny?

- Miért zavarna? Többek között ez teszi Clarissát azzá, aki.

- Igen. - A. J. igyekezett nem gondolni magára, de a sóhajt nem tudta visszatartani. - Így van.

Amikor visszaértek a stúdióba, Clarissa azonnal odanézett. Csupán egy pillanatig tartott, hogy elmosolyodjon. A. J. régi szokás szerint mindkét arcát megcsókolta.

- Egyvalamihez azért ragaszkodom - mondta a lány minden bevezetés nélkül.

- Mihez?

- Ahhoz, hogy én szervezzem az esküvődöt.

Bár tiltakozott, örömpír jelent meg Clarissa arcán.

- Kicsim, édes tőled, de túl sok vesződséggel jár!

- A menyasszonynak mindenképp. Te válassz ruhát és kelengyét! Más gondod ne legyen, mint hogy csodásan nézz ki! A többit bízd rám! Kérlek! - tette hozzá A. J., és ismét megcsókolta.

- Hát, ha tényleg ezt akarod...

- Tényleg. Add ide a vendéglistát, a többit pedig bízd rám. Ehhez értek a legjobban. Azt hiszem, vissza kell menned. - Újra megölelte Clarissát, aztán visszaküldte a díszletbe. Ő maga a háttérből figyelt.

- Jobban vagy? - súgta oda David, mikor a nő mellé lépett.

- Kicsit. - Nem vallhatta be neki, hogy már a sírás kerülgeti, és teljesen kicsúszott a lába alól a talaj. - Ahogy vége a forgatásnak, nekilátok az esküvő szervezésének.

- Ráér az holnap is - mondta David, majd A. J. csodálkozó arcát látva hozzátette:

- Este le akarlak foglalni.

David betartotta a szavát. A. J. épp hazaért, levette a kabátját, és elővette a rendezvényszervező cégek telefonkönyvét, amikor csöngettek. A könyvvvel a kezében nyitott ajtót.

- David!

A. J. a lapok közé dugta az ujját, hogy ne felejtse el, hol tartott.

- Azt mondtad, van még valami dolgod.

- Elintéztem. Hány óra?
- Negyed hét. Nyolc előtt nem vártalak.
- Akkor régen vége a munkaidőnek.

David játszani kezdett A. J. blúzának legfelső gombjával, majd kigombolta.

A. J. elmosolyodott.

- Régen vége.

- Ha nem veszed fel a telefont, hány csörgés után kapcsol be a rögzítő? Négy?

- Hat. De nem várok hívást. - Közelebb lépett a férfihoz, hogy a mellkasára csúsztathassa a kezét.

- Éhes vagy?

- Igen.

David szándékosan próbára tette magát, vajon mennyi ideig bírja karnyújtásnyi távolságban tartani a nőt. Mint kiderült, csak alig több mint fél percig.

- A konyhában nincs semmi, csak némi fagyasztott hal.

A. J. behunyta a szemét, amint a férfi ajka az állát súrolta.

- Akkor másképp kell kielégíteni az étvágyunkat.

David kikapcsolta Aurora szoknyáját, és amint a földre esett, a nő csípőjére csúsztatta a kezét.

A. J. lerántotta Davidról a pulóverét és félredobta.

- Szerintem megoldjuk.

A férfi izmai megfeszültek, miközben kezei végigjárták a nő feszes, izmos testét. A. J. félig nyitott blúzzal, combig érő harisnyában a férfira tapadt. Azt akarta, hogy a szeretésének már a pusztá gondolatától is tűz eméssze Davidet. Aztán A. J. levegőért kapkodott, az ujjait belevájta a férfi hátába, ahogy a kezével gyorsan, és teljességgel birtokba vette.

A férfi akkor sem engedett, amikor a nő lábai megremegtek és a férfinak dőlt. Eddig órákon át sikerült visszafognia magát. Nézte a nőt a stúdió végében ülni, jegyzetelni. Most viszont az övé volt, csak az övé, tüzes, nedves, és szeretkezéseik során először: gyenge.

Magához szorította és a földre teperte.

A. J.-t felkészületlenül érte az érzéseknek ez a hirtelen rohama. David kétségbeejtő utazásra vitte őt fel oda, ahol ritka a levegő, azután pedig alámerült vele a súlyos sötétségbe. A. J. próbált belecsimpaszkodni, de nem volt hozzá ereje.

A nő reszketve sóvárgott a férfi után. Ez önmagában is elég volt, hogy az örületbe kergesse Davidet. A. J. tehetetlenül suttogetta a férfi nevét. David újra és újra hallani akarta. Tudni, hogy a nő nem gondol semmi másra. Amikor a maradék ruhát is lehámozta mindkettejükről, és olyan vad erővel hatolt belé, ami ellen egyikük sem védekezhetett, a férfi tudta, hogy ő sem képes másra gondolni, csak Aurorára.

A. J. újból és újból megremegett, de David visszatartotta magát a végső elengedéstől. Még az egyesülés közben is folyamatosan simogatta a lány testét, kimondhatatlan gyönyört okozva ezzel minden porcikáján. A szőnyeg puha volt A. J. háta alatt, de még amikor belefúrta az ujjait, akkor is csak a szeretője kemény dőféseit érezte. Hallotta, hogy David az ő nevét mondja, egyszer, majd kétszer, mígnem A. J. szeme kinyílt. A férfi teste az övé fölé tornyosult feszes izmokkal, szenvedélytől izzón. A légzésük is együtt hullámozott. A. J.

hallotta, majd ízlelte is, amikor a férfi szája lecsapott az övére. Azután már nem hallott mást, mint a saját zokogó, ziháló nyögését, miközben mindketten egymásba olvadtak.

- Tetszel meztelenül. - Miután összeszedte magát, David a könyökére támaszkodva alaposan szemügyre vette a lányt. - De el kell ismernem, oda vagyok a harisnyáidért is, amik éppen idáig érnek. - Azzal végighúzta az ujját a nő combján.

A. J. még mindig kábult volt.

- Nagyon praktikusak.

David fojtott nevetéssel a nő nyakához dörgölte az orrát.

- Ez az, ami elkápráztat. A gyakorlatiasságod.

A. J. kinyitotta a szemét, de csak keskeny résre.

- Nem így értettem!

De túl jól érezte magát ahhoz, hogy ügyet csináljon belőle, ezért inkább a férfihoz bújott.

Ez is azon dolgok közé tartozott, amik elbűvölték. David arra gondolt, elhúzódná-e tőle a kedvese, ha megmondaná neki, mennyire gyöngéd, szeretetteljes szokott lenni szerelmeskedés után. Beszéd helyett inkább közel vonta magához, és simogatta, ami mindkettőjüknek jól esett. Amikor azon kapta magát, hogy csaknem elbóbiskol, felültette A. J.-t.

- Gyere, zuhanyozzunk le vacsora előtt!

- Zuhanyozni? - kérdezte A. J., fejét a vállára hajtva. - Miért nem folytatjuk az ágyban?

- Kis mohó - mondta David, és felnyalabolta A. J.-t.

- David, nem vihetsz így!

- Miért nem?

- Csak. Mert hülyeség.

- Mindig is hülyén érzem magam, ha meztelen nőket viszek a karjaimban. Csak a fürdőszobában tette le a lányt.

- Gondolom, már szokásoddá vált - jegyezte meg a nő szárazon, és nagy erővel megnyitotta a zuhany csapjait.

- Már próbáltam leszokni - mosolygott David, és maga mellé húzta őt a zuhany alá, amitől víz ömlött az arcára.

- A hajam! - A. J. azonnal felnyúlt, bár hiába, hogy elállja a vízözön útját. Aztán a férfira nézett.

- Mi van veled?

- Mindegy.

A. J. beletörődően szappanozni kezdte magát, de közben a férfit nézte.

- Nagyon vidámnak tűnsz ma este. Pedig reggel még azt hittem, haragszol.

- Tényleg? - David eljátszott a gondolattal, hogy megfojtja. - Mi okom lett volna rá? - Elvette a szappant, és maga folytatta, amit A. J. elkezdett.

- Amikor beszélgettünk... - a szappan meleg, csúszós volt, David érintése pedig a velejébe hatolt. - Nem számít. Örülök, hogy eljöttél.

Ez több volt, mint amit David remélt.

- Igazán?

A. J. mosolyogva átölelte a férfi nyakát, és megcsókolta a forró vízözön alatt.

- Igazán. Kedvellek, David. Amikor nem vagy producer.

Ez is több volt, mint amit David remélt.

- Én is kedvellek, Aurora. Amikor nem vagy ügynök.

Aurora épp kilépett a zuhanyzóból, és a törölközőjéért nyúlt, amikor megszólalt a csengő.

- A francba!

A melléhez szorította a törölközőt.

- Majd én elintézem - ajánlkozott David, aki törölközőt csavart a derekára, és kiviharzott, mielőtt A. J. tiltakozhatott volna. Ha az irodából jött valaki, érdekes lesz megmagyaráznia, miért nyit ajtót David Brady, a producer egy szál törölközőben az ő lakásán. Úgy döntött, jobb félni, mint megijedni, és nem mozdult.

Azután eszébe jutottak a ruhák. Nagyot nyögve becsukta a szemét, miközben felidézte a nappalija padlóján heverő ruhadarabokat. Összeszedte magát, és elindult a folyosón a nappaliba.

Gyertyafényt látott. Az ablak mellett álló ébenfa asztalon terítő fehérlett, és ezüst tartókban gyertyák égtek. Porcelán villant, kristály csillant, és Aurora megdermedve nézte, amint David aláír valamit, amit egy fekete öltönyös férfi nyújt át neki.

- Remélem, mindent kielégítőnek találnak, Mr. Brady.

- Biztosan.

- Természetesen akkor jövünk az eszközökért, amikor önöknek megfelel.

A férfi meghajolt David, majd A. J. felé, és távozott.

- David... - A. J. úgy lépett közelebb, mintha bizonytalanul állna a lábán. - Mi ez?

David felemelte az ezüst fedőt egy tányérról.

- Kakas borban.

- De hogyan?

- Nyolc órára rendeltem - megnézte az óráját, mielőtt a nadrágjáért indult. - Pontosak voltak.

A teljesen öntudatlan ember könnyedségével hagyta a törölközőt a földre hullani, és felhúzta a nadrágját.

A. J. közelebb ment az asztalhoz.

- Gyönyörű! Ez igazán gyönyörű!

Egyetlen szál rózsza virított a vázában. A. J. kinyúlt, hogy megérintse, de rögtön visszahúzta a kezét, és összekulcsolta a másikkal.

- Nem számítottam ilyesmire. David épp a pulóverét vette magára.

- Egyszer azt mondtad, szeretted, ha kényeztetnek.

A nő döbrentnek tűnt. David aggódott, talán nem volt elég vadregényes? Bizonytalanul ment oda a kedveséhez.

- Azt hiszem, szeretlek néha kényeztetni kicsit.

A. J. ránézett, de a torka elszorult, a szemei könnyel teltek meg.

- Felöltözöm.

- Ne! - A nő már háttal állt, de David megfogta a vállát. - Így is tökéletes vagy.

A. J. küzdött önmagával. Összeszorította a száját, míg úgy nem érezte, megint képes beszélni.

- Csak egy perc!

De a férfi megfordította. Már azelőtt ráncolta a homlokát, mielőtt meglátta volna Aurora arcát.

- Mi ez? - Ujjával megérintette a nő szempilláján rezgő könnycseppet.

- Semmi. Fu... furán érzem magam. Csak adj egy percet!

David újabb könnycseppet törölt le a hüvelykujjával.

- Nem akarok.

David látta már korábban is sírni, de most már rázta a zokogás. Ezekben a könnyekben volt valami lágyság, valami hihetetlenül édes, amit vonzónak talált.

- Mindig elsírod magad, ha egy férfi csöndes vacsorát ajánl?

- Nem, dehogya! Csak... éppen nem számítottam tőled ilyesmire.

David az ajkához emelte Aurora kezét, és mosolyogva megcsókolta.

- Csak mert producer vagyok, még lehet jó stílusom.

- Nem így értettem.

A. J. felnézett a mosolygó férfira, aki még mindig szájánál tartotta a nő kezét. Érezte, hogy elvész. Tudta, hogy a szíve és az akaratereje gyöngül, és egyre többre vágyik.

- Nem így értettem - ismételte suttogva,

és megszorította a férfi ujjait. - David, ne ébressz bennem hiú ábrándokat!

David úgy vélte, ezt megérti. Ha túl sokat akarsz, túlságosan megégetheted magad. Ő is kerülte ezt, talán ugyanebből az okból, egészen addig a délutánig, amit a tengerparton töltött.

- Tényleg azt hiszed, bármelyikünk is képes lenne megállni most már?

A. J. arra gondolt, hányszor utasították már el könnyedén, hűvösen, vagy idegesen. A barátság, vonzalom, szerelem olyan hamar elmúlhat, mint ahogy elzárnak egy csapot. David most akarta őt, emlékeztette magát A. J.. Törődött vele. Be kell érnie ezzel. Megsimogatta az arcát.

- Talán ma este nem is fogunk gondolkozni.

9.

- Tizenötödik pont, B záradék. Itt túl elnagyolt a fogalmazás. Mint arról beszéltünk, az ügyfelem újdonsült anyaként komolyan veszi a jogait és kötelezettségeit. A dadus el fogja kísélni a gyermeket a forgatásra az ügyfelem költségén. De ügyfelemnek rendszeres szünetekre lesz szüksége, hogy megetthesse a babát. A lakókocsiban, melyet rendelkezésére bocsátanak, lennie kell hordozható gyerekágynak és...

A tollbamondás során A. J.-nek harmadszor kalandoztak el a gondolatai.

- Pelenkának? - kérdezte Diane.

- Tessék?

A. J. vissza fordult az ablaktól, és a titkárnőjére nézett.

- Csak segíteni próbálok. Visszaolvassam?

- Igen, légy szíves!

Miközben Diane visszaolvasta a fogalmazványt, A. J. gondterhelten meredt a kezében tartott szerződésre.

- És egy járókanak - fejezte be A. J. a titkárnőjére mosolyogva. - Még nem láttam senkit, aki ennyire belemerült az anyaságba.

- Nem illik a róla kialakult képbe, igaz? Mindig szívtelen szexbombákat játszik.

- Ez a film majd változtat ezen. Jól van, tedd még hozzá, hogy „Amennyiben a fenti változtatásokat elvégzik, a szerződést aláírásra továbbítom az ügyfelemnek.”

- Küldjük el még ma?

- Hogy?

- Még ma, A. J.? - Diane zavart mosollyal figyelte a főnökét. - Küldjük el a levelet most rögtön?

- Igen, igen! A legjobb lesz máris elküldeni - felelte A. J., és az órájára nézett. - Ne haragudj, Diane, észre sem vettem, hogy mindjárt öt óra.

- Semmi baj - felelte Diane, aki becsukta a jegyzetfüzetét és felállt. - Mintha kicsit szórakozott lennél. Van valami nagy terved az ünnepi hétvégére?

- Ünnepe?

- A *Háborús Hősök Emléknapja*, A. J. - Diane a fejét csóválva a füle mögé dugta a ceruzát. - Tudod, három szabadnap. A nyár első hétvégéje. Napsütés, homok, tenger.

- Nem - felelte A. J. és rendezgetni kezdte az iratokat az asztalán. - Nincs semmilyen tervem.

Kicsit próbálta felrázni magát a rossz hangulatból, és felnézett. Szórakozott? Egy rakás szerencsétlenség. Nyakig úszik a munkában, de nem tud összpontosítani. A fejét csóválva ismét Diane-re nézett, és eszébe jutott, hogy mások is vannak a világon.

- Neked biztos van. Várhat az a levél. Hétfőn amúgy sincs posta. Majd kedden egy futárral átküldjük.

- Ami igaz, az igaz, elég izgalmas három napot terveztem. - Diane az órájára nézett. - Egy órán belül értem is jön az izgalom okozója.

- Akkor most menj haza! - mondta A. J. a papírokkal bajlódó lánynak. - És nehogy leéggj!

- A. J... - mondta Diane az ajtóból mosolyogva. - Nem szándékozunk napon tölteni az elkövetkezendő három napot.

Miután becsukódott az ajtó, A. J. levette a szemüvegét, és az ornyergét kezdte dörzsölni. Mi ütött belé? Nem volt képes egyszerre öt percnél tovább figyelni, folyton elkalandoztak a gondolatai valamerre.

Vajon a túl sok munkától van-e, töprengett, miközben a kezében tartott papírokat bámulta. Ez csak kifogás volt. A. J. bírta a hajtást. Nem aludt jól. Egyedül aludt. A. J. nyugtatgatta magát, hogy a kettőnek semmi köze egymáshoz, miközben a papírokat rendezgette újra meg újra. Ő sokkal jobban uralkodik magán ahhoz, semmint hogy itt ábrándozgasson, amiért David Brady producer néhány napra elutazott.

De akkor is hiányzott neki. Felvett egy ceruzát, hogy munkához lásson, de csak játszadozott vele. Nincs abban semmi rossz, ha hiányzik. Ez még nem jelenti azt, hogy függne is tőle. Csak már megszokta a társaságát. Milyen öntelt lenne, ha tudná, hogy Aurora a nap felében folyton rá gondol! A. J. megundorodva önmagától sebesen dolgozni kezdett. Körülbelül két percig tartott.

David hibája, gondolta, miközben ledobta a ceruzát. Az a bensőséges, hangulatos vacsora a lakásán, aztán meg az a lökött kis százszorszépcsokor, amit aznap küldött, amikor elutazott Chicagóba... Nem tudott ellenállni, hogy meg ne cirógassa a virág szirmait. A csokor ugyanis teljesen szokatlan módon ott virított az asztalán. David szédült, érzélgős bolondot akart csinálni belőle. És - valljuk be - sikerrel.

Hát ennek véget kell vetni. A. J. megigazította a szemüvegét, kézbe vette a ceruzát, és ismét munkához látott. Eszébe sem jut többé David Brady. Amikor néhány perc múlva kopogtak az ajtaján, A. J. épp a semmibe bámult. Pislogva, szitkozódva tért vissza a valóságba.

- Bújj be! - kiáltotta.

- Hát te sose mész haza? - kérdezte Abe, mikor bedugta fejét az ajtón.

Hazamenni? Hisz jóformán még egy betűt sem írt le.

- Kicsit elmaradtam a dolgaimmal, Abe. Július elsején esedékes a Forrester szerződés megújítása. Ideje elkezdni ütni a vasat. Az előző szezonhoz képest kétszeresére nőtt a rajongói levelezése, úgyhogy...

- Az első dolgom lesz beindítani a prést. De most mennem kell pácolni.

- Hogy hova?

- Sütögetés lesz nálunk a hétvégén - kacsintott Abe. - Az egyetlen alkalom, amikor az asszony enged sütni-főzni. Tegyek fel majd neked is egy szelet húst sülni?

A. J. hálásan mosolygott, amiért Abe ilyen egyszerű dolgokra terelte a gondolatait. Füst, égett hús szaga és frissen vágott zöldségek és kerti gyep illata.

- Köszönöm, nem. Még mindig túl élénken emlékszem az előzőre.

- Silány húst adott a hentes.

Abe az övébe akasztva kezét arra gondolt, hogy az egész hétvégét fürdőnadrágban tölti.

- Mindenki ezt mondja. Erezd jól magad, Abe! De keddre állj készen a rohamra!

- Nem gond. Akarod, hogy bezárjak utánad?

- Nem kell. Én még maradok pár percet.

- Ha meggondolnád magad a húst illetően, csak nézz be!

- Köszönöm.

Mikor ismét egyedül maradt, A. J. visszafordult a munkájához. Hallotta, ahogy a munkatársai távoznak. Ajtócsapkodás, tompa nevetés.

David az ajtóban állt, és nézte őt. A többiek olyan gyorsan igyekeztek kifelé, ahogy csak tudtak, de A. J. nyugodtan, céltudatosan ült az íróasztala mögött. A fáradtság, amitől David félálomban ülte végig a repülőutat, már elszállt. A nő frizurája rendezett volt, kosztümkabátja előírásos. Hosszú, gyűrűtlen ujjai közt fogta a ceruzát, és gyors mozdulatokkal írt. A százszorszépek, amiket néhány nappal előbb küldött neki, az asztalán voltak egy vázában. Ez volt az első, az egyetlen nem az üzlettel kapcsolatos dolog, amit David az irodában látott. Ettől elmosolyodott, A. J. látványa pedig vágyakat keltett benne.

Látta magát, ahogy elcsábítja a nőt itt, a mindenben oly előírásos irodában. Lehámozná róla az előkelő, méretre szabott kosztümöt, és valami puha, csipkés találna alatta. Zárt ajtók mögött, az ablak alatt rohanó forgalommal addig szeretkezhetne vele, míg a távollét alatt felgyülemlett vágyakat és képzelgéseket mind ki nem elégítik.

A. J. abbahagyta az írást. Valahányszor a figyelme elkalandozni látszott, kényszerítette magát, hogy összpontosítson. Nem helyes, gondolta, hogy minden ok nélkül így felborul az életrendje. A száraz tények és adatok, amiket olvasott, nem hagytak helyet semmiféle képzelgésnek. Megdörzsölte a tarkóját. Bosszantotta, hogy minden ok nélkül egyszer csak feszült lett. Esküdni mert volna, hogy szenvedélyt érez a levegőben. Ami persze nevetséges.

Aztán hirtelen tudta. Olyan biztosan, mintha szólt volna hozzá, mintha megérintette volna. Ceruzát szorító keze izzadni kezdett, amikor lassan felnézett.

Nem látszott csodálkozás a szemében. Davidet zavarta volna a tudat, hogy a nő megérezte a jelenlétét, még mielőtt bármit szólt vagy mozdult volna. De az igazat megvallva ez csak később jutott eszébe. Akkor és ott csak az járt a fejében, milyen higgadtnak és kimértnek tűnik az íróasztal mögött, és hogy máskor meg mennyire vad, zabolátlan volt a karjaiban.

A. J. szeretett volna nevetni. Felpattanni az íróasztaltól, és átszaladni a szobán. Szorosan átölelni Davidet, és körbe-körbe forogni, miközben átjárja az öröm, hogy viszontláthatja. Persze szó sem lehetett róla. Az butaság lenne. Ehelyett A. J. felhúzta a szemöldökét, és letette a ceruzát.

- Hát itt vagy.

- Igen. Éreztem, hogy itt talállak - szeretne volna felhúzni a székből, és magához ölelni. Csak megölelni.

David zsebre dugott kézzel dőlt az ajtófélfának.

- Érezted? - kérdezte A. J. mosolyogva. - Megérezés, vagy gondolatolvasás?

- Következtetés - mosolygott a férfi, és az asztalhoz sétált. - Jól néz ki Ms. Fields. Nagyon jól.

Aurora hátradőlt a székében, és alaposan végigmérte kedvesét.

- Fáradtnak látszol. Nehéz utad volt?

- Inkább csak hosszú - felelte David, majd kiemelt egy szál virágot a vázából, és pörgetni kezdte az ujjai között. - De remélhetőleg ez volt az utolsó.

A férfi megkerülte az íróasztalt, a szélére ült, és betűzte a százszorszépet A. J. hajába.

- Van valami terved ma estére?

Ha lett volna, akkor is lemondja mindet. De azért foga közé dugott nyelvvel megnézte a naptárát.

- Nincs.

- És holnapra?

A. J. lapozott egyet a naptárban.

- Úgy tűnik, ott sincs semmi.

- És mi van vasárnap?

- Még az ügynököknek is kell néha pihenniük.

- Hétfőn?

A. J. megint lapozott.

- Munkaszüneti nap. Arra gondoltam, átolvasok néhány forgatókönyvet, és rendbe rakom a körmömet.

- Ha nem vetted volna észre, vége a munkaidőnek.

A. J. szíve máris hevesebben vert. A vére forrni kezdett. Ilyen hamar.

- Észre sem vettem.

David csöndesen kinyújtotta a kezét. Egy pillanatnyi habozás után A. J. megfogta, és hagyta, hogy a férfi felállítsa a székből.

- Gyere haza!

David már korábban is kérte, A. J. pedig elutasította. De ahogy most a férfira nézett, tudta, hogy a visszautasítás napjai már rég elmúltak. A. J. lenyúlt a kistáskájáért és az aktatáskájáért.

- Ma este ez nem kell - mondta neki David, és az aktatáskát visszatette.

- Szeretném...

- Ma este ne, Aurora! - David újból megfogta A. J. kezét, és az ajkához emelte. - Kérlek!

A. J. megadó bólintással hagyta ott az aktatáskát és az irodát.

Kézen fogva sétáltak végig a folyosón. Még a liftben sem engedték el egymást. A. J. rájött, hogy mindezt már korántsem érzi butaságnak, inkább valami kellemesen édes dolognak. A férfi még meg sem csókolta, át sem ölelte, de a korábban felgyülemlett feszültség egyetlen érintésétől eltűnt.

A lány nem bánta, hogy most a parkolóban marad a kocsija. Úgy gondolta, majd másnap bejönnek a városba, és elrendeznek mindent. Örült, hogy a férfival lehet. Türelmesen megállt David kocsija mellett, amíg ő kinyitotta az ajtókat.

- Még nem is voltál otthon? - kérdezte, amikor észrevette a hátsó ülésre betett bőröndöt.

- Nem.

A. J. boldogan elmosolyodott, amiért a férfi első útja hozzá, vezetett. De miközben beszállt a kocsiba, még egyszer hátranézett.

- Nekem is van egy ugyanilyen bőröndöm.
David beült, és elfordította az indítókulcsot.
- Ez a te bőröndöd.
- Az enyém? - A. J. döbbenten fordult meg, hogy közelebről is szemügyre vegye. -
De... én nem emlékszem, hogy kölcsönkérted volna a bőröndömet.
- Nem is kértem. Az enyém a te csomagtartódban van.
David kihajtott a parkolóból, és elvegyült a hétvégi forgalomban.
- De ha nem kérted kölcsön, akkor mit keres az autóban?
- Útközben megálltam nálad. A házvezetőnőd bepakolt neked.
- Bepakolt? - A. J. a bőröndjére nézett, aztán bosszúsan fordult Davidhez. - Neked aztán van bőr a képeden, Brady! Hogy mersz összerakodni nekem, és feltételezni, hogy...
- A házvezetőnő rakodott össze. Kedves asszony. Gondoltam, jobban érzed magad a hétvégén, ha nálad vannak a saját holmijaid. Megfordult ugyan a fejemben, hogy meztelenül tartalak, de az nem olyan előnyös, ha épp az erdőben sétálunk.
A. J. álla sajogni kezdett, ezért ellazította.
- Gondoltad? Te egyáltalán nem gondolkodtál. Beállítasz az irodámba, és lazán feltételezed, hogy miattad csapot-papot otthagytok. És ha más tervem lett volna?
- Hát az nagy kár lenne - felelte David, miközben lekanyarodott a főútról és elindult fel, a hegyek felé.
- Kinek lenne kár?
- A terveidnek. De nincs szándékomban szem elől téveszteni téged az elkövetkező három napban.
- Nincs szándékomban? - Aurora dühe egyre nőtt, amint a férfi felé fordult az ülésén. - Na és mi van az én szándékaimmal? Lehet, hogy szerinted nagyon férfias, baromi menő dolog szó nélkül fölpakolni egy nőt, és elvinni a hétvégére, de én jobban szeretem, ha előtte azért megkérdeznék. Állj meg!
- Szó sincs róla.
David számított erre a fogadtatásra. Sőt, várta. Napok óta nem érezte magát ilyen jól. Amióta nem volt Aurorával.
Aurora hosszú, halk sziszegéssel fújta ki a levegőt.
- Nem túl vonzó ez a lányszöktetés.
- Eddig azt hittem, hogy nekem sem tetszik - felelte David egy piros lámpa előtt fékezve. - Úgy tűnik, tévedtem.
A. J. összefonta a karját, és hátradőlt az ülésén.
- Ezt még megbánod.
- Én csak azt sajnálom, hogy nem korábban jutott eszembe.
David a könyökét a nyitott ablakban pihentette, és mind feljebb hajtott a hegyekbe, oldalán a méltatlankodó Aurorával. Amint a kocsí megállt a kocsibejárón, A. J. kilökte az ajtót, fogta a kistáskáját, és gyalogolni kezdett vissza, a város irányába. Amikor David megragadta a karját, sarkon perdült, és fegyverként felemelte a paszellszínű táskát.
- Verekedni akarsz?
- Nem adom meg neked ezt az elégtételt - felelte A. J., és kiszabadította magát a szorításból. - Visszasétálok.

- Igen? - David megnézte magának a karcsú szoknyát, vékony harisnyát és a törékeny, magas sarkú cipőt. - Ez az első kilométer után föltöri a lábad.

- Az az én bajom.

David fontolóra vette a helyzetet, aztán felsóhajtott.

- Azt hiszem, igazad van.

Mielőtt A. J. rájött volna, mire készül, David egyik karjával átölelte a derekát, és a vállára dobta.

A. J. a döbbenettől védekezni is elfelejtett, csak kifújta a haját a szeméből.

- Tegyéél le!

- Mindjárt - ígérte David a ház felé indulva.

- Most azonnal! - Püfölni kezdte a hátát a táskájával. - Ez nem vicces.

- Mi nem az? - Amikor David a zárba dugta a kulcsát, A. J. küzdeni kezdett. - Nyugi, A. J., a végén még a fejedre ejtelek.

- Hát azt aztán nem úszod meg! -A. J. próbált rúgni, de rájött, hogy mozdítani sem tudja a lábát, mert a férfi leszorítja. - David, ez olyan megalázó! Nem tudom, mi ütött beléd, de ha hajlandó vagy rendesen viselkedni, én viszonzásul elfelejtem ezt az egészet.

- Nincs alku! - közölte a férfi a lépcsőn fölfelé haladva.

- Majd adok én neked alkut! - nyögte

A. J. összeszorított fogakkal, és próbált megkapaszkodni a korlátban. - Ha most rögtön leteszél, nem öllek meg.

- Most?

- Most rögtön.

- Jól van!

Egy lódítással ledobta A. J.-t. A nő szeme elkerekedett a döbbenettől, miközben a férfi az ágyra huppant vele.

- Mi ütött beléd? - kérdezte A. J., és próbált föltápászkodni.

- Te ütöttél belém! - felelte David olyan egyszerűen, hogy A. J. abbahagyta a hadakozást. - Te - ismételte, és a tenyerébe fogta a nyakát. - Egész idő alatt rád gondoltam, amíg nem voltam itthon. Akartalak Chicagóban. Akartalak a repülőtéren, és még harmincezer méter magasan is akartalak.

- Te... te örült!

- Lehet. Lehet, hogy az vagyok. De hazafelé repülve rájöttem, hogy itt akarlak, éppen itt, hogy kettesben legyünk több napig.

A férfi ujjai nyugtatóan simogatták A. J. nyakát. A nő idegszálai egyre jobban ellazultak.

- Kérhettél is volna - kezdte.

- Ha megkérlek, biztosan találsz valami jó kifogást. Talán egy éjszakára itt is maradtál volna.

Az ujjak most a nő hajához értek.

- De aztán biztosan kiötlöttél volna valami kifogást, hogy miért kell visszamenned.

- Ez nem igaz.

- Nem? Akkor miért nem töltötted még soha velem a hétvégét?

A. J. a kezét tördelte.

- Mert mindig volt valami.

- Ez az. - David Aurora kezére tette az övét. - A legfontosabb valami pedig az, hogy félsz egyszerre néhány óránál többet velem tölteni! - Amikor a lány szólásra nyitotta a száját, David megrázta a fejét. - Te igenis félsz, hogy különben túl közel kerülök hozzád.

- Én nem félek tőled. Ez nevetséges!

- Nem, azt én sem hinném, hogy tőlem félsz. Szerintem te *tőlünk, kettőnktől* félsz - közelebb húzta magához. - Akárcsak én.

- David! - reszketve mondta ki.

Az egész világ remegett körülötte. Csak szenvedély, emlékeztette magát. Ettől kóválygott a feje, ettől kalimpált a szíve. Vágy. A karját felcsúsztatta a férfi hátán. Nem több, csak vágy.

- Inkább ne gondolkozzunk egy ideig!

Megcsókolta a férfit. Egyszerre érzett vágyat és ellenállást.

- Előbb vagy utóbb pedig gondolkodni is kell.

- Nem... - A. J. ismét megcsókolta, nyelvével finoman végigjárta az ajkait. - Nincs sem előbb, sem utóbb. - A lány lehelete meleg, csábító volt. - Csak most van. Szeretkezz velem most és itt, a világosban.

Keze izgatóan csúszott a férfi inge alá, és az ajka lassan, módszeresen igyekezett felizgatni Davidet. A férfi bosszankodva vont magához a lányt, és hagyta, hogy elszabaduljon az örület.

- Egészséges.

- A borjómáj is - mondta A. J. kifulladásra, egy fának támaszkodva. - Mégsem élek vele.

A David háza mögött kezdődő ösvényen indultak el, átkeltek a patakon és kaptattak felfelé. David becslése szerint háromnegyed kilométert tehettek meg. A férfi visszasétált Aurora mellé.

- Nézd! - körbe mutatott a karjával. - Hát nem csodálatos?

A fák lombja buja zöld volt. Madarak repdestek a lombok között, és csicseregtek az éneklés puszta öröméért. Vadvirágok bújtak elő az aljnövényzetből, amiket A. J. még soha nem látott, és a nevüket se tudta. Harcoltak a napfényért. Még egy megrögzötten városi lány számára is gyönyörű látvány volt.

- Ez tényleg csodálatos. A városban az ember megfélemedezik róla, hogy ilyesmi is létezik.

- Én ezért költöztem ki ide. - David átkarolta a lány vállát, és elgondolkozva simogatta a karját. - Már kezdtem elfeledni, hogy nem csak rohanásból áll a világ.

- Munka, fogadások, értekezletek, villásreggelik, ebédek.

- Igen, meg minden ilyesmi. Mindig reménnyel tölt el feljönni ide a heti taposómalom után. Ha egy filmem rossz kritikát kap, a Nap attól még ugyanúgy nyugszik.

A. J. elgondolkozott ezen, és a férfinak dőlt.

- Ha elszúrok egy üzletet, hazamegyek, bezárkózom, felteszem a fülhallgatót, és Rachmanyinovot hallgatok.

- Én is zenével lazítok.

- Bár a legtöbbször előbb jól belerúgok valamibe.
David nevetve megcsókolta a nő feje búbját.

- Jó, hogy nincs se kutyád, se macskád.
Bár sose tudni, mi segít. Várj, amíg meglátod a kilátást a csúcsról.
A. J. lehajolt, hogy megdörzsölje a lábikráját.

- Én inkább megvárlak a házban. Ha akarod, majd lerajzolhatod nekem.
- Kell egy kis mozgás. Szükséged van egy kis levegőre. Észrevetted már, hogy harminchat órája jóformán ki sem dugtuk az orunkat a házból?
- Amiből talán ha tíz órát töltöttünk alvással - tette hozzá A. J., kinyújtóztatva sajgó izmait. - Azt hiszem, mára elég az egészségből és a természetből.

David ránézett a nőre. Most nem A. J. Fieldset látta maga mellett pólóban, farmerben és kopott csizmában. De akkor is tudta, hogy most ugratni kell.

- Nyilván jobb formában vagyok, mint te.
- Egy túró!

A. J. ellökte magát a fától. Mindenáron tartani akarta a lépést. Eltrappolt a férfi mellett, felfelé a kanyargós ösvényen, mignem izzadságpatakok csordogáltak a hátán. A lábizmai sajogva emlékeztették, hogy már vagy egy hónapja elhanyagolja a heti teniszjátékot. Végül lihegve, kimerülten lerogyott egy sziklára.

- Ennyi. Feladom.
- Még száz méter, és lefelé indulunk a másik úton.
- Nem, egy tapodtat sem.
- A. J., rövidebb arra menni, mint visszafordulni.
Rövidebb? A. J. becsukott szemmel átkozta magát, amiért hagyta, hogy végigrángassák az erdőn.

- Én inkább itt alszom éjszaka is. Hozz majd párnát meg szendvicset!
- Ha akarod, szívesen viszlek.
A nő összefonta a karját.
- Azt aztán már nem.
- Na és ha megvesztegetlek?
Aurora előrebígyesztett alsó ajakkal vette fontolóra az ajánlatot.
- Mindig kész vagyok tárgyalni.
- Van egy üveg finom cabernet sauvignon borom, amit a megfelelő pillanatra tartogattam.

A. J. egy koszfoltot dörzsölt a térdén.
- Milyen évjárat?
- Hetvenkilences.
- Kezdetnek megteszi. Ez talán átsegít a következő száz méteren.
- Aztán ott van a marhahús, amit reggel vettem ki a hűtőből, és nyílt lángon akarom megsütni.
- Arról már el is felejtkeztem. - A. J. megnyalta a felső ajkát, szinte érezte a hús ízét. - Ez elegendő a visszaút felére.
- Kemény alkusz vagy.
- Köszönöm.

- És lesz még virág. Rengeteg virág.
A. J. felvonta a szemöldökét.
- Mire visszaérünk, bezár a virágbolt.
- Nyamvadt városi! - sóhajtott David. - Nézz körül!
- Virágot szedsz nekem? - Csodálkozva, bolondos elégedettséggel átkarolta a férfi nyakát. - Azzal egész biztosan eljutok az ajtóig.

Mosolyogva dőlt hátra, amikor David lelépett az ösvényről, hogy virágokat szedjen.

- A kék tetszik! - kiáltott utána A. J., és kacagott, amikor a férfi visszamorgott valamit.

A. J. nem gondolta, hogy a hétvége ilyen nyugalmas, kellemes lesz. Nem hitte, hogy ilyen hosszú időn át jól érezheti magát ugyanazzal az emberrel. Itt nem voltak határidők, találkozók, nehéz alkudozások. Csak reggelek, délutánok, esték. Föld, levegő, víz és kozmosz. Elemek. Elemi érzésekkel.

Hihetetlennek tűnt, hogy valami olyan hétköznapi dolog, mint egy reggeli elkészítése, ennyi örömet is okozhat. Azt is felfedezte, hogy sokkal jobb ízű az étel, ha nyugodtan fogyasztják, mint rohanás közben. Nem kellett forgatókönyvekkel és levelekkel bajlódnia, és be kellett vallania, hogy mindez nem is hiányzik neki. A legnagyobb szellemi munkát, amit a hétvégén végzett, egy keresztrejtvény megfejtése jelentette. De még ezt is félbeszakította valami, emlékezett vissza örömmel.

Most pedig David virágot szed neki. Kis, tarka vadvirágokat. Majd az ablak elé teszi őket egy vázában, ahol szépen, otthonosan mutatnak. És halálosan!

Egy pillanatra elállt A. J. szívverése. A madarak elnémultak, a levegő megfagyott. Úgy látta Davidet, mintha valami nagy látószögű lencsén keresztül nézné. Ahogy nézte, a fények elsűrültek. Éles, hirtelen fájdalmat érzett, amikor a csuklója az érdes sziklához dörzsölődött.

- Ne!

Azt hitte, kiáltott, de suttogva jöttek elő belőle a szavak. Majdnem lecsúszott a szikláról, mielőtt sikerült visszanyernie az egyensúlyát, és a férfi felé botladozott. Kétszer próbálta elfúlva a nevét kiáltani, mire végre sikerült kimondani:

- David! Ne, állj!

David felállt, de épp csak egy lépést tehetett A. J. felé, a nő már a karjaiba vetette magát. Egyszer már látta ezt a rémületet a szemében, amikor egy üres szobában álltak, és Aurora látott valamit, amit senki más.

- Mi a baj, Aurora? - magához szorította a reszkető nőt, de fogalma sem volt, hogyan nyugtathatná meg. - Mi történt?

- Ne szedj többet, David! - Ujjait a férfi hátába mélyesztette.

- Jó, nem szedek. - A férfi erős karjával eltolta magától a nőt, hogy az arcába nézhessen.
- De miért?

- Valami baj van velük!

A félelem nem csökkent, Aurora a keze sarkát a férfi mellkasának szorította.

- Valami baj van velük! - ismételte.

- Ezek csak virágok - mutatta a férfi a kezében gyűjtött szálakat.

- Nem azokkal. Hanem ott. Amiből az előbb akartál tépni.

David követte A. J. tekintetét egy nagy, napfényes sziklára, ami körül virágok nőttek. Emlékezett, hogy épp arra fordult, amikor a nő kiáltása megállította.

- Tényleg onnan akartam. Nézzük meg!
- Ne! - A. J. megragadta őt. - Ne nyúlj hozzájuk.
- Nyugodj meg! - felelte a férfi, bár az ő idegei is táncolni kezdtek.

Lehajolt, és felvett egy botot. A kezébe gyűjtött virágokat hagyta a földre hullni. Megfogta A. J. kezét, a bot végét pedig végighúzta a szikla szélén a harangvirágok között. Sziszegő hangot hallott, és érezte a bot rezdülését, ahogy a kígyó belekapott. A. J. keze erőtlenné lett az övében. David a botra támaszkodva visszavezette A. J.-t az ösvényre. A férfi vastag csizmát viselt, ami elegendő védelem a hegyen élő kígyók ellen. De nem volt rajta semmi, ami virágszedés közben megvédte volna a kezét.

- Forduljunk vissza! - súgta a lány.

Örült, hogy a férfi nem kérdezősködik, és nem próbálja nyugtatgatni. Nem tudta, miféle ostoba válaszokat adna. A. J. sokkal többet fedezett fel abban az egy időtlen pillanatban, mint a közvetlen veszély, ami Davidet fenyegeti. Felfedezte, hogy szereti őt. Az elvek, az önfegyelmezés, az óvatosság nem ért semmit. A férfi most már bánthatja, ő pedig talán soha nem heveri ki.

Így hát meg sem szólalt. Mivel David is hallgatott, a lány azt hitte, ez már az elutasítás első, apró jele. A konyhaajtón át mentek be a házba. David brandyt és két poharat vett elő a szekrényből. Töltött, az egyik italt A. J.-nek adta, azután egyetlen hajtásra kiitta a sajátját.

- A. J. egyre-másra nyelte a kortyokat, és valamivel nyugodtabbnak érezte magát.

- Haza akarsz vinni?

David hozzátöltött a brandyjéhez az üvegből.

- Megbolondultál?

- A. J. a kezébe kulcsolta a poharat, és igyekezett nyugodtan beszélni.

- A legtöbb ember kínosan érzi magát egy... egy esemény után. Vagy távol akarnak kerülni tőle, vagy szeretnék kivesézni. - Mivel a férfi nem szólt semmit, csak bámulta, a lány letette a poharát. - Hamar összepakolok.

- Még egy lépés - mondta David halálosan nyugodt hangon -, és nem tudom mit csinállok. Ül le, Aurora!

- David, nem akarok vallatást.

David a mosogatóba vágta a poharát. A. J. összerezett ettől a hirtelen erőszakos megnyilvánulástól.

- Azt hittem, ennél azért jobban ismerjük egymást!

David kiabált. A. J. nem tudhatta, hogy nem vele, hanem önmagával.

- Hát nem vagyunk képesek másfajta beszélgetésre, más érintkezésre, mint a szex és a tárgyalás?

- Megegyeztünk...

David valami tőle szokatlanul csúnyát mondott a megegyezésekre, A. J. pedig megdermedt.

- Nagy valószínűséggel megmentetted az életemet! - David a kezét nézte, nagyon is el tudta képzelni, mi történhetett volna. - Mit kellene most mondanom? Talán azt, hogy köszönöm?

- A. J. azon kapta magát, hogy dadog. Nagyot nyelt, és távolabb húzódott.

- Jobban örülnék, ha nem mondanál semmit.

David odament hozzá, de nem érintette meg.

- Nem is tudok. Értsd meg, engem is megrázott, ami történt. Ez nem azt jelenti, hogy furcsán néznék rád. - David látta A. J. szemében az egymást váltó érzelmeket, mielőtt kinyújtotta a kezét, hogy megérintse az arcát. - Hálás vagyok. Csak nem egészen tudom, hogyan kezeljem.

- Semmi baj! - A. J. érezte, hogy kezd elbizonytalanodni. - Nem várom...

- De várd! - David a másik kezét is a nő arcához tette. - Várd! Mondd meg, mit szeretnél. Mondd meg, mire van szükséged.

A. J. nem akarta. Akkor még jobban elvesztené a talajt. De a férfi keze olyan gyöngéd volt, mint még soha, a szeme pedig odaadó.

- Ölelj meg! - A. J. lehunyta a szemét, ahogy ezt mondta. - Csak ölelj meg egy pillanatra!

A férfi átkarolta, és magához húzta. Nem volt szenvedély, tűz, csak biztonság. De most ez kellett. David érezte, hogy a nő a hátát simogatja, mígnem mindketten le nem nyugodtak.

- Akarsz beszélni róla?

- Csak egy villanás volt. Ott ültem, arra gondoltam, milyen jó ez a semmittevés. A virágokra gondoltam. Elképzelttem őket az ablakban. Hirtelen feketék lettek, csúnyák, a szirmok pedig mint a borotvapengék. Láttam, hogy a harangvirágok fölé hajolsz, és hirtelen elszürkültek.

- Még nem hajoltam föléjük.

- De akartál.

- Igen. - Közelebb húzta egy pillanatra. - Akartam. Úgy látszik, az egyezés utolsó részével adós maradtam. Nem tudok virágot adni.

- Nem számít. - A. J. megcsókolta a nyakát.

- Jóváteszem - David hátrahúzódva megfogta a nő mindkét kezét. - Aurora... - fel akarta emelni az egyik kezét, de ekkor meglátta az alvadt vért a csuklóján. - Mi a csuda történt veled?

A. J. meglepve nézett oda.

- Nem tudom. Fáj - mondta, miközben behajlította a kezét.

- Gyere!

David a mosogató csapja alá tartotta kedvese kezét, és hideg vízzel kezdte letisztítani az alvadt vért.

- Au! - A. J. elkapta volna a kezét, ha David nem fogja olyan erősen.

- Sosem voltam túl óvatos kezű - mormolta az önjelölt ápoló.

A. J. a mosogatónak támasztotta a csípőjét.

- Azt vettem észre.

Davidet zavarta a seb látványa, ezért törölgetni kezdte egy törölközővel.

- Menjünk fel. Van sebfertőtlenítőm.

- Az csíp.

- Ne gyerekeskedj!

- Nem is - ellenkezett A. J., de Davidnek mégis úgy kellett vonszolnia. - Csak egy karcolás!

- A karcolások pedig elfertőződnek.

- Már tisztára mostad. Nem maradhattak rajta bacilusok.

David benyomta őt a fürdőszobába.

- Biztosra megyünk.

Mielőtt a nő megakadályozhatta volna, David elővett egy üveget, és a tartalmát a sebre öntötte. Ami addig tompa sajgás volt csak, az most égető kinná változott.

- A francba!

- Tessék! - David megint megfogta a nő kezét, és fűjni kezdte a sebet. - Csak várj egy percet!

- Sokat érek vele - motyogta A. J., de a fájdalom valóban csökkent.

- Csinálunk vacsorát. Az majd eltereli a figyelmedet.

- A vacsorakészítés a te dolgod! - emlékeztette A. J.

- Igazad van. - David homlokon csókolta a nőt. - El kell szaladnom egy percre. Ha visszaértem, elkezdem sütni a húst.

- Nehogy azt hidd, hogy én majd addig összevágom a zöldséget! Inkább lefürdök.

- Rendben. Ha nem hül ki a víz, mire visszaérek, én is csatlakozom hozzád.

A. J. nem kérdezte, hová megy. Szerette volna, de voltak bizonyos szabályok. Ehelyett a hálósobába ment, és az ablakból nézte, ahogy a férfi elhajt. Kimerülten roskadt az ágyra, és lehúzta a csizmáját. A délután testileg és lelkileg egyaránt kimerítette. Nem akart gondolkozni. Nem akart érezni.

Megadóan nyúlt végig az ágyon. Pihen egy percet. Csak egy percet.

David egy csokorra való őszirózsával tért vissza, amit egy szomszédja kertjéből kért. Arra gondolt, hogy ha a kádban ázó A. J.-re szórja őket, talán sikerül visszacsalni a szemébe a nevetést. Még soha nem hallotta ilyen sokat, ilyen szívből jövően kacagni őt, és nem akarta elveszíteni. Mint ahogy rájött, hogy őt magát sem akarja elveszíteni.

Halkan ment fel a lépcsőn, aztán megállt a hálósoba ajtajában, amikor észrevette Aurorát. Csak a csizmáját vette le. Egy párna gyűrődött a karja alá, ahogy keresztbefeledt az ágyon. Amikor David belépett a szobába, eszébe jutott, hogy még sosem látta aludni a kedvesét. Még sosem adott rá egymásnak lehetőséget.

Az arca olyan puhának, törékenynek tűnt. A haja fakón tapadt az arcára. Festetlen ajka enyhén szétnyílt. Miért nem vette észre eddig, milyen finomak a vonásai? Hogy milyen karcsú és törékeny a csuklója és milyen nemesen nőies a nyaka íve?

Talán mert nem is nézte, ismerte be David, miközben az ágyhoz lépett. Most azonban alaposan szemügyre vette.

A. J. olyan volt az ágyban, mint a tűzvész, a villámcsapás. Metsző és kemény. Volt egy adottsága, egy átka, egy képessége, ami ellen minden pillanatban küzdött, és amit David még épp csak mostanában kezdett megérteni. Csak most kezdte felismerni, hogy ez teszi védekezővé és egyben oly védtelenné is Aurorát.

Csak ritkán ütköztek ki a gyengeségei, és akkor is olyan halványan, hogy David hajlamos volt átsiklani felettük. De most, amikor a lány itt aludt gyanútlanul, olyan volt, akit boldogan oltalmaz és kényeztet, ha kell.

Az első érzés nem szenvedély, vagy vágy volt, hanem valami szelíd szeretet. Nem is tudta, hogy ilyesmit is érezhet Aurora iránt. Nem gondolta, hogy lehet Aurora iránt szelíd

dolgokat érezni. Nem bírta ki, hogy ki ne simítsa az egyik tincset a nő arcából és ne érezze meleg, sima bőrét.

A. J. megmozdult. David ezt akarta. A lány álmos szemmel fordult felé.

- David? - még a hangja is lágy, nőies volt.

- Ajándékot hoztam.

Mellé ült az ágyra, és letette a virágokat.

- Ó! - sóhajtotta A. J.

David rájött, hogy ezt is látta már. Ezt a meglepődést, ezt a pillanatnyi zavart, valahányszor valami bolondosat, vagy kedveset tett.

- Nem kellett volna.

- Szerintem pedig kellett - mormolta David félig-meddig önmagának.

Szinte mintha csak kísérletezni szeretne, A. J. ajkához hajolt, és finoman megcsókolta. Annyira gyöngéden, hogy A. J. azt hitte, még mindig alszik. David érezte, hogy átjárja testét a vágy. Édes, mint egy álom.

- David? - ismételte Aurora a férfi nevét, szemei elhomályosodtak.

- Csitt! - ezúttal nem túrt a nő hajába fékevesztett lázzal, hanem csak simogatta, ismerkedett vele. Látta külön-külön az egyes szálakat. - Gyönyörű - mondta, és ismét Aurora szemébe nézett. - Mondtam már neked valaha, milyen gyönyörű vagy?

A. J. azt a szenvedélyt kereste, amit értett.

- Nem szükséges.

A férfi ismét megcsókolta, de az ajka most nem kért, hanem rabolt. Furcsa volt ez a hangulat Aurorának. A szíve megtelt tőle bizonytalansággal és vággyal.

- Szeretkezz velem! - suttogta a nő, és megpróbálta magához vonni a férfit.

- Azt teszem - felelte gyöngéden kutató ajkaival. - Talán most először.

- Nem értem - kezdte a nő, de David felkelt, hogy a karjaiba zárhassa kedvesét.

- Én se.

Így hát David lassan, gyöngéden vizsgálni kezdte mindkettőjüket. A lány ajka sokkal többet ajánlott, de a férfi évdőve várt. Az ajka türelmesen mozgott Auroráén. Nem érintette meg, még nem, bár elgondolkozott, milyen lenne hozzáérni az alkonyodó fényben. Úgy kényeztetni, mintha mindez első és új élmény lenne. Érezte, ahogy a feszültség fokozatosan felenged kedvese testében. Olyat érzett a lányban, amit azelőtt még soha. Irányíthatóságot, megadást, melegséget.

A. J. súlytalannak érezte magát. Mindene csodálatosan könnyű és szabad. Érezte, ahogy a gyönyör szétárad benne, de édesen, folyékonyán, mint a jóféle bor. David maga volt ez a bor. Fejbekólintó, erős, megrészeget az íze. A férfi érezte, hogy A. J. mohó karja elernyed. Túl sok mindent kellett befogadnia: a férfi ajkának ízét, amint az övéen időzik; a bőrének szövetét, ahogy az arcuk összeér; a félig férfi, félig erdő illatot; a homályos, kíváncsi pillantást a szemében, ahogy őt nézi.

Olyan, mintha elaludt volna, gondolta David. Törékeny, izgatóan törékeny. Végre megérintette Aurorát. De csak az ujjai hegyével simította végig a meleg bőrét. Hallotta A. J.-t a nevét sóhajtani úgy, ahogy még soha. Még mindig a karjaiban tartva David egyre mélyebbre vitte mindkettejüket a gyöngédség birodalmába.

A. J.-nek nem volt ereje sem követelni, sem irányítani. A teste most először volt teljesen az övé, akárcsak az érzései. David megérintette, ő pedig engedelmeskedett. A férfi kért, ő pedig adott. Ősi igazság, ősi törvény szerint. Amikor David felemelte, A. J. úgy érezte, mintha repülne. Talán repült is. Örömfelhők burkolták puha élvezetbe. Amikor David vetkőztetni kezdte, a lány megint kinyitotta a szemét, mert a szemével is be akarta szívni magába a kedvesét.

A lenyugvó nap rózsaszínre színezte az égboltot. Ettől ragyogott úgy A. J. teste is, amint David lehúzta róla a blúzt. Le sem bírta venni róla a szemét, nem tudta megállni, hogy megérintse, pedig nem akart sietni. Amikor A. J. előrenyúlt, David felemelte a karját, hogy segítsen neki lehúzni a saját ingét. Azután a nő sérült kezét az ajkához emelte. Megcsókolta az ujjait, majd a tenyerét, míg meg nem érezte, hogy Aurora remeg. Előrehajolva ajkát újra a lányéhoz dörzsölte. Megint hallani akarta, hogy a nevét suttogja. Aztán csak bámulta őt, amíg Aurora ismét rá nem nézett, akkor tovább vetkőztette.

Lassan. Fájdalmasan lassan húzta le a farmert A. J. lábáról, és időnként megállt, hogy megízlelje az újonnan felfedett bőrfelületeket. A térdhajlatában lüktetett a pulzusa. David hosszasan időzve igyekezett felfedezni ezt a részt. A bokája ugyanolyan karcsú és törékeny volt, mint a csuklója. A nyelvével követte a vonalait, mígnem kedvese sóhajtozni kezdett. Akkor David várt, amíg A. J. megint megnyugszik, és közben levette a saját nadrágját. Azután hozzábújt, test a testen.

Még soha semmi nem volt ilyen. Semmi nem lehet ilyen. Kavarogtak a gondolatok A. J. fejében, miközben a férfi újra elképesztően finoman indult felé. A testét közletről kellett élvezni, nem messziről imádni. David most mégis ezt tette, és ez arra csábította a nőt, hogy ő is ugyanezt tegye a férfi testével.

Olyan erős! Aurora ismerte David erejét, de ez más volt. Az ujjai nem markolnak. A keze nem szorít. Csak csúszik, cirógat, elpuhít. De azt rendkívüli mértékben. Már máskor is átéltek örömet együtt, de ilyen gyöngédet még soha.

A. J. hallotta a férfit, amint a nevét mondja. Aurora. Olyan volt, mint egy álom, amiről sose mert álmodni. David ígéreteket suttogott a fülébe, és ő elhitte őket. Bármit is hozzon a holnap, most mindent elhitt. A. J. érezte az ágyon heverő virágok illatát, és ízlelte az izgalmat, amely teljesen más volt, mint azelőtt.

David úgy hatolt belé, mintha soha el sem vált volna a testük, könnyed, türelmes, odaadó ritmusban.

David önmagát visszatartva nézte, ahogy Aurorát egyre magasabbra emeli a kéz. Rájött, hogy ezt akarta, odaadni neki mindent, amit adhat. Amikor a nő megfeszült és megremegett, megrázta Davidet az ereje. Megzabolázott erő. David száját A. J. szájára tapasztotta, és magába szívta az édességet. Hogy lehet valami, ami édes, ennyire felkavaró?

Lüktetett a homloka, a füle, de lassan továbbmozgott Aurorával együtt. A határon egyensúlyozva David még egyszer, utoljára kimondta a nevét.

- Aurora, nézz rám! - Amikor a nő szeme kinyílt, sötét, de éber tekintettel találkozott. - Látni akarlak közben.

Bár irányítani hamarosan lehetetlenné vált, a gyöngédség visszhangjai még sokáig megmaradtak.

10.

Alice Robbins a hatvanas években robbant be a filmvászonra, mint ifjú, afféle csiszolatlan gyémánt. Ahogy előtte és utána is oly sokan, a kisvárosi élet unalma elől szökött Hollywoodba. Sok más emberhez hasonlóan ő is álmokkal, reményekkel és vágyakkal érkezett. Egy csillagjós azt mondta volna, Alice szerencsés csillagzat alatt született. Amikor berobbant, nagyot szólt.

Volt egy korai, viharos házassága, amely ugyanolyan korán és ugyanolyan viharos válásban végződött. A válás körüli hercehurca éppoly különleges volt, mint a szerepei. Mint elvált asszony, akinek megindult a karrierje, kiélvezte mindazt az előnyt, amit egy szép nő kaphat abban a városban, ahol a szépséget előbb megkövetelték, majd tisztelték. A szerelmi ügyeit taglaló cikkek ellepték az újságokat. A bírálatok minden filmjével csak egyre jobbak lettek. Aztán a húszas éveinek végén talált valamit, amely olyan elégtételt adott neki, amit a sikertől és a kritikáktól sose kapott meg. Megismerkedett Peter Van Campel.

A férfi csaknem húsz évvel volt nála idősebb. Makacs, vagyonos milliomos. Kéthetes, a pletykaoldalakat igen csak érdeklő, viharos udvarlás után össze is házasodtak. A pénzért? A hatalomért? A rangért? A legegyszerűbb okból, amire senki sem gondolt: szerelemből!

Még hozzá példátlanul mély szerelemből. Alice a szakmában és a magánéletben egyaránt felvette a férje nevét. Alig egy évre rá életet adott egy fiúnak, és habozás nélkül szögre akasztotta a pályafutását az anyaság mindennél boldogabb szerepéért. Csaknem egy teljes évtizedig a családjának szentelte magát ugyanolyan céltudatossággal, mint ahogyan előtte színészkedett.

Mikor híre ment, hogy Alice Van Campet visszacsábították a filmvászonra, óriási felbolydulás támadt. Több millió dolláros szerződésről beszéltek, és az évszázad filmjéről.

Csakhogy négy héttel a filmbemutató előtt Alice fiát, Matthew-t elrabolták.

David ismerte a hátteret, Alice Van Camp élete nyitott könyv volt, a neve legenda. Bár ritkán vállalt filmszerepet, népszerűsége mit sem halványult. A fia eltűnésének és megkerülésének részleteit azonban igen felületesen ismerte a közvélemény. Talán a körülmények miatt, de a rendőrség soha nem beszélt nyíltan az ügyről, Clarissa DeBasse pedig mindig kitért a kérdések elől. Alice és Peter van Camp addig a napig soha nem beszélt nyilvánosság előtt az esetről. David tudta, hogy még a beleegyezésük és együttműködésük ellenére is óvatosságnak kell lennie.

Csökkentett létszámú, válogatott stábot használt. A „filmcsillag” elnevezést eléggé elkoptatták, de David tudta, hogy ez az asszony, akivel találkozni fognak, teljes mértékben megérdemelte a címet és a vele járó titokzatosságot.

Beverly Hills-i házát elektromos kapuk, és három méter magas falak védték. Odabent egyenruhás őrök ellenőrizték a belépők személyazonosságát. Miután bejutottak, még vagy fél kilométert kellett autózniuk, hogy elérjék a házat.

A fehér épületet erkélyek, dór oszlopok és pompázatos rózsalugasok díszítették. A mendemonda szerint a férje építette tisztelete jeléül Alice-nek az utolsó szerepért, amire a gyermekük születése előtt még igent mondott. David számtalanszor látta azt a filmet, és úgy élt az emlékében a színésznő, mint valami háború előtti díva, akihez képest Scarlett O'Hara apácának tűnt.

Japán cseresznyefák hosszú sora szegélyezte a kocsibejárót. Cseresznye-, narancs-és citromillat lengte be a levegőt. Amikor David megállt a felszerelést szállító kisteherautó mögött, észrevett egy pávát.

Bárcsak A. J. is láthatná!

Váratlanul jött a gondolat, mielőtt még bármit tehetett volna. Nem először jutott eszébe A. J. az elmúlt napokban. Mivel még nem tudta eldönteni, mit érez ezzel kapcsolatban, David nem tett ellene semmit.

És mit érez a lánnyal kapcsolatban? Ebben sem volt egészen biztos. Most, hogy eltelhetett vele, csak még jobban vágyott rá, mint valaha. Barátság. Furcsa mód legalább annyira tartotta magukat barátoknak, mint szeretőknek. Megértés. Ezzel kapcsolatban már nem volt olyan biztos. A. J.-nek megvolt az a nyugtalanító tulajdonsága, hogy visszavetítette rá a saját gondolatait. De akkor is megértette, hogy a magabiztos, lendületes külső mögött melegszívű, sebezhető nő rejtőzik.

Szenvedélyes volt. Visszafogott. Értelmes, törekeny. Ráadásul csábító rejtély, amit David szeretett volna lépésről lépésre megfejteni.

Talán ezért habarodott így bele. A legtöbb, általa eddig ismert nő éppen az volt, akinek látszott. Kifinomult. Törtető. Előkelő. Davidet az ízlése mindig is csak bizonyos nőtípushoz vonzotta. A. J. ebbe illett. Aurora nem. Ha volt valami, amit mégis megértett a lánnyal kapcsolatban, hát az az volt, hogy mindkét személyiség egyben ő is.

David tudta, hogy ügynökként A. J.-t teljes mértékben kielégíti a megállapodás, amit kiharcolt az ügyfelének, akár a Van Camp ügyben is. De az ügyfél lányaként ettől még nyugtalaníthatták az esetleges utóhatások.

Az üzletet azonban megkötötték, emlékeztette magát David, miközben felfelé lépkedett a Van Camp ház széles, lekerekített lépcsőfokain. Producerként örült a forgatás előrehaladásának. Férfiként azonban szeretne volna, ha megnyugtathatja A. J.-t. A nő izgatta és nyugtalanította. És aggódott is érte, mint még soha senkiért sem. Számtalanszor tépelődött, hogy vajon ezt a különleges egyveleget nevezik-e szerelemnek, és ha igen, akkor mit kezdjen vele.

- Meggondoltad magad? - kérdezte Alex, amikor David megtorpant az ajtóban.

David önmagára mérgesen megvonta a vállát, és csöngetett.

- Miért, kéne?

- Clarissának nincsenek ellenérzései emiatt.

David azon kapta magát, hogy nyugtalanul fészkelődik.

- Neked ez elég?

- Elég - felelte Alex. - Clarissa tudja, mit csinál.

Ez a megfogalmazás elgondolkodtatta Davidet.

- Alex...

Bár David nem tudta pontosan, mit is akar mondani, de az ajtó kinyílt, és elveszett a lehetőség. Egy egyenruhás, francia kiejtéssel beszélő szobalány a nevüket kérte, mielőtt az előtérből egy oldalszobába vezette őket. A stáb látott már egyet s mást életében, most mégis lenyűgözve pusmogtak egymás között.

Hamisítatlanul hollywoodi volt az egész. Nagy, vaskos bútorok, élénk színek. A helyiség közepén egy zongorán ezüst karos gyertyatartó csillogott. David felismerte, hogy az *Éjjeli zene* egyik kelléke volt.

- Nem semmi - jegyezte meg Alex.

- Nem. - David még egyszer körbenézett a szobában. Mindenfelé káprázatos színű brokátok és selymek. A bútorok tükörfényesen csillognak. - Alice van Camp azon kevesek közé tartozik a szakmában, akik megérdemlik, amijük van.

- Köszönöm.

Alice Van Camp állt az ajtóban királynőien, mosolygósan, és éppoly lenyűgözően, mint a filmjeiben. Olyan nő, akinek a vérében van az a tudás, mikor hogy kell fellépnie. Mint mindenki, aki csak a filmjeiből ismerte őt, David is arra gondolt először, milyen alacsony a valóságban. De mikor közelebb lépett, már a pusztá jelenléte is eloszlattott minden benyomást.

- Üdvözlöm, Mr. Marshall - Alice kinyújtott kézzel közeledett Alexhez.

Ébenfekete haja körbeölelte arcát, mely olyan világos, és sima volt, mint egy gyermeké. Ha nem ismeri, David megesküdött volna, hogy nincs harminc se.

- Örülök, hogy megismerhetem - bűgta a filmcsillag a riporternek. - Szeretem az újságírókat, kivéve, ha pontatlanul idéznek.

- Mrs. Van Camp - Alex nagy kezébe zárta a színésznő kacsóját. - Kimondjam, ami ügyis nyilvánvaló?

- Attól függ.

- Ön élőben éppoly gyönyörű, mint a mozivásznon.

Alice nevetett. Ettől a bársonyos, buja trillától vesztették el a fejüket a férfiak több mint két évtizeddel ezelőtt.

- Ilyen „nyilvánvalóságokat” nyugodtan mondhat. Ön pedig David Brady - David érezte, hogy az asszony felméri, mint férfit. - Számos alkotását láttam. A férjem jobban szereti a dokumentumfilmeket és az életrajzi munkákat, mint a játékfilmeket, így aztán fogalmam sincs, miért vett el.

- Nekem van - fogta meg David a kezét. - Alázatos hódolója vagyok.

- Csak azt ne mondja, hogy már gyerekként is imádta a filmjeimet! - Megint vidámság csillant a nő szemében, amikor körbenézett. - Ha bemutat a forgatócsoportnak is, tőlem máris kezddhetjük.

David évek óta a csodálója volt. Miután tíz percet töltött a társaságában, ez a csodálata csak fokozódott. Alice Van Camp a rendezőtől a segédvilágosítóig mindenkivel váltott pár szót. Amikor befejezte, Samhez fordult, és várta az utasításokat.

A rendező javaslatára kimentek a teraszra. A színésznő türelmesen megvárta, amíg felállítják a lámpákat, a derítőket és fényszűrőket, hogy a legtöbbet hozzák ki a rendelkezésre álló fényből. A szobalány a kamera látószögén kívül felállított egy asztalt hideg üdítővel,

különféle csemegékkel. Bár a színésznő maga nem nyúlt semmihez, a többieket biztatta, hogy csak vegyenek. Alice könnyedén végigülte a hangpróbát és a mozgáspróbát. Amikor Sam elégedett volt, a színésznő Alexhez fordult, és elindult a felvétel.

- Mrs. Van Camp, önt húsz éve az ország egyik legtehetségesebb, legkedveltebb színésznőjeként ismeri az ország.

- Köszönöm, Alex. A színészi pálya mindig is életem egyik legfontosabb része volt.

- Az egyik. Mi azonban most azért vagyunk itt, hogy a másik részéről beszéljünk. A családjáról, azon belül is a fiáról. Egy évtizeddel ezelőtt csaknem tragédia történt.

- Így van. - Alice összekulcsolta a kezét. Bár a nap az arcába sütött, egyszer sem pislogott. - Olyan tragédia történt, amit valószínűleg nem hevertem volna ki soha.

- Először nyilatkozik erről a témáról. Megkérdezhetem, hogy most miért egyezett bele? Alice elmosolyodott, és hátradőlt a székben.

- Az én szakmában létfontosságú az időzítés. A fiam elrablása után évekig egyszerűen képtelen voltam beszélni róla. Egy idő után pedig fölöslegesnek tűnt újból felemlengetni. De manapság, ha a hírekben vagy az üzletek kirakataiban eltűnt gyerekeket látok, majd megszakad a szívem a szülőkért.

- Akkor hát úgy gondolja, ez a beszélgetés segíthet nekik?

- A gyerekeiket megtalálni? Nem. - Rövid időre valódi érzelmek csillantak a szemében.

- De talán segíthet eloszlatni a homályt. Sosem akartam elmondani az érzéseimet a saját élményeimről. Kétlem, hogy most igent mondtam volna, ha nem Clarissa DeBasse-ról van szó.

- Clarissa DeBasse kérte meg, hogy nyilatkozzon?

Alice nevetve megrázta a fejét.

- Clarissa sose kér semmit. De miután beszéltem vele, és megértettem, hogy bízik ebben a dokumentumfilmes szándékban, beleegyeztem.

- Nagyon bízik benne.

- Visszaadta a fiamat.

Olyan egyszerűen, olyan komolyan mondta ezt, hogy Alex kicsit a levegőben hagyta. Valahol a színésznő háta mögött, a ligetben feldalolt egy madár.

- Erről szeretnénk beszélni. Elmondaná nekünk, hogy ismerte meg Clarissa DeBasse-t?

A kamerák, az emberek mögött David zsebre dugott kézzel állt, és hallgatta a történetet. Eszébe jutott, amikor A. J. egyszer elmesélte, hogy került apránként kapcsolatba az anyja a hírességekkel. Alice Van Camp csupán pillanatnyi szeszélyből látogatta meg a barátnőjével. Egy órával később azonban már úgy távozott, hogy megfogta őt Clarissa finom stílusa és őszinte, nyílt egyénisége. Egy gondolattól vezérelve megkérte Clarissát, hogy készítse el a férje horoszkópját a házassági évfordulójukra. Mikor ez elkészült, még a keményfejű, üzletközpontú Peter Van Camp is kíváncsi lett.

- Rólam mondott mindenfélét - folytatta Alice. - Nem a jövőről, érti, hanem az érzéseimről, a háttéréről. Csupa olyasmit, ami befolyásolt, vagy aggasztott. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy mindig tetszett, amit mondott. Vannak dolgok, amiket nem szívesen ismerünk be magunkról. De mégis visszajártam hozzá, mert érdekes volt, és szép lassan össze is barátkoztunk.

- Hitt ön a látnoki képességekben? Alice összevonta a szemöldökét, miközben fontolóra vette ezt.

- Azt mondanám, először csak a móka kedvéért jártam. Változatosságot jelentett. A fiam születése után a családjába visszavonult anya életét választottam, de ez nem jelentette azt, hogy nem vágytam volna némi fényre, valami egyedire. - A homlokráncolás mosollyá szelídült. - Clarissa pedig vitathatatlanul egyedi.

- Tehát szórakozásból járt hozzá.

- Igen, eleinte kimondottan ez ösztönzött. Tudja, először azt hittem, hogy egyszerűen csak nagyon bölcs. De ahogy fokozatosan megismertem, rájöttem, hogy nemcsak bölcs, hanem különleges is. Ez korántsem jelenti azt, hogy minden egyes tenyérjóst elfogadnék a Sunset Boulevardről. Nem mondhatnám, hogy értem a kutatásokat és próbákat, amiket a témában végeznek. De hiszem, hogy vannak köztünk, akik érzékenyebbek, vagy az érzéseik finomabban hangoltak.

- Elmondaná, mi történt, amikor elrabolták a fiát?

- Június 22-én történt. Csaknem tíz éve - mondta Alice, és egy pillanatra lehunyta a szemét. - Mintha csak tegnap lett volna. Magának vannak gyerekei, Mr. Marshall?

- Igen.

- Gondolom, szereti őket.

- Nagyon is.

- Akkor van valami halvány elképzelése arról, milyen lenne elveszíteni őket, ha csak kis időre is. Az ember rémületet és büntudatot érez. A büntudat majdnem ugyanolyan fájdalmas, mint a félelem. Tudja, nem voltam vele, amikor elrabolták. Jenny volt Matthew dadusa. Öt éve dolgozott nálunk, és nagyon szerette a fiamat. Fiatal volt, megbízható, és harcosan védte a gyereket. Amikor úgy döntöttem, hogy visszatérek a filmiparba, nagy mértékben Jennyre támaszkodtunk. A férjemmel nem akartuk, hogy Matthew sérüljön, ha újra munkába állok.

- A fia csaknem tíz éves volt, amikor ön elvállalta, hogy ismét feltűnik egy filmben.

- Igen, akkor már nagyon önálló volt. Peter és én is ezt szerettük volna. Forgatás közben Jenny gyakran elhozta a stúdióba. De miután véget ért a forgatás, Jenny továbbra is eljárt sétálni a fiunkkal a parkba. Ha tudtam volna, hogy bizonyos szokások milyen veszélyessé válhatnak, megtiltom neki. A férjem és én ügyeltünk rá, hogy Matthew-t távol tartsuk a rivaldafénytől. Nem mintha a testi épségét féltettük volna, de úgy véltük, az a legjobb, ha a lehető legszokványosabb körülmények között nevelődik. Persze felismerték, és időnként le is kapta őt valami élelmesebb fényképész.

- Zavarta önt az ilyesmi?

- Nem - amikor Alice mosolygott, ismét érződött a buja csillogás. - Azt hiszem, én már hozzászoktam az ilyesmihez. Péterrel nem akartunk túlzásokba esni a magánéletünk védelme miatt. Gyakran gondolok arra, ha netán szigorúbb vagyok, vajon másképp alakulnak-e a dolgok? Nem hiszem. - Alice sóhajtott, mintha ez a kérdés még eldöntésre várna. - Mint később megtudtuk, Matthew sétáit valaki megfigyelte a parkban.

- A rendőrség egy ideig arra gyanakodott, hogy Jennifer Waite, a gyermek dadája is együtműködött a rablókkal.

- Ez természetesen ostobaság volt. Soha, egyetlen pillanatra sem kételkedtem Jenny Matthew iránti hűségében és elkötelezettségében. Miután az ügy megoldódott, Jenny neve tisztázódott. - A színésznő hangjában dac csengett. - A mai napig is nálam van alkalmazásban.

- A nyomozók megalapozatlannak vélték a dada történetét.

- A rablás napján Jenny hisztérikus állapotban jött haza. Szinte a családja voltunk, és magát hibáztatta. Matthew más gyerekekkel focizott. Aztán egy fiatal nő megkérte Jennyt, hogy igazítsa útba. Azt mondta, hogy lekéste a buszt, és még új a városban. Csak néhány percre foglalta le Jennyt, de ennyi is elegendő volt. Mikor visszanézett, Jenny látta, hogy Matthew-t a park sarkánál egy kocsiba tuszkolják. Rohant a kocsi után, de az elhúzott. Tíz perccel azután, hogy hazaért a gyerek nélkül, megérkezett az első váltságdíj-követelés. Alice a szájához emelte remegő kezét.

- Bocsánat. Megállhatnánk egy percre?

- Ennyi. Öt perc - utasította Sam a stábot.

Sam még be sem fejezte a mondatot, David már a színésznő széke mellett termett.

- Szeretne valamit, Mrs. Van Camp? Egy italt?

- Nem. - Alice megrázta a fejét, és David mellett a távolba nézett. - Nem is olyan könnyű, mint gondoltam. Tíz év telt el, de még mindig nehéz.

- Idehívathatom a férjét.

- Mondtam Peternek, hogy menjen el, mert nem szereti a kamerákat. De már bánom.

- Ha akarja, mára befejezhetjük.

- Dehogy! - Vett egy mély levegőt, és összeszedte magát. - Szeretem befejezni, amit elkezdtem. Matthew másodéves egyetemista - mondta Alice, és Davidre mosolygott. - Szereti a boldog befejezéseket?

David megfogta a kezét. Egy pillanatra csak egy asszony volt a számára.

- Imádom őket.

- Okos, jóképű és szerelmes. Emlékeztetnem kellett magamat erre. Lehetett volna... - A nő megint összekulcsolta a kezeit. Az ujján viselt rubinkő vér színben tündökölt. - Lehetett volna egészen másképp. Ugye ismeri Clarissa lányát?

David a váratlan témaváltástól kissé egyensúlyát veszítve felelt:

- Igen.

Alice észrevette az óvatos választ.

- Komolyan mondtam, hogy Clarissával barátok vagyunk. Az anyák aggódnak a gyerekeikért. Van egy cigarettája?

David szó nélkül elővett egyet, és meggyújtotta a színésznőnek.

Alice kifújta a füstöt, és hagyta csökkenni a feszültséget.

- Pokolian jó ügynök. Tudta-e, hogy fel akartam fogadni, de ő nem vállalta?

A döbbenet hatása alatt David teljesen elfelejtkezett a saját cigarettájáról.

Alice megint felnevetett, és kiengedett. Szüksége volt egy percre, hogy emlékeztesse magát, az élet megy tovább.

- Néhány hónappal a rablás után történt. A. J. azt hitte, Clarissa iránti hálából megyek hozzá. És talán úgy is volt. De akárhogy is volt, kerek-perc elutasított, pedig még egy tisztességes irodát is alig bírt összehozni. Becsültem a megvesztegethetetlenségét. Olyannyira, hogy néhány éve ismét megkörnyékeztem. - Alice mosolyogva nyugtázta, hogy David

figyelmesen hallgatja. Clarissa emberismerete most is a helyén volt, gondolta. - Már befutott, elismert ügynöknek számított. De megint elutasított.

Melyik józan eszű ügynök utasít el egy ilyen nagy nevet, aki ráadásul kizárólag a tehetségével érdemelte ki a „filmszillag” elnevezést?

- A. J. kissé kiszámíthatatlan - mormolta David.

- Clarissa lánya olyan nő, aki ragaszkodik hozzá, hogy önmagáért fogadják el, de nem mindig tudja megítélni, hogy így van-e. - Alice egy második gyors szívás után elnyomta a cigaretta. - Köszönöm. Most már szeretném folytatni.

Néhány perccel később Alice már ismét elmerült a saját történetében. Teljesen megfeledkezett róla, hogy forog a kamera. A napsütésben ülve, a rózsák erős, édes illatától körülengve mesélt a rémült órákról.

- Bármennyit kifizettünk volna. Bármennyit. Peterrel elkeseredetten harcoltunk a rendőrség bevonása ellen. A gyerekrablók nagyon határozottak voltak. Nem beszélhetünk senkivel. De Peter úgy érezte, és igaza volt, hogy segítség kell. Óránként érkeztek a váltságdíj-követelések. Megígértük, hogy fizetünk, mégis folyton változtatták a követeléseiket. Ugráltattak minket. Ez volt a legnagyobb kegyetlenség. Miközben vártunk, a rendőrség keresni kezdte a kocsit, amit Jenny látott, és a nőt, aki útbaigazítást kért. De mintha a föld nyelte volna el őket. Negyvennyolc óra telt el, és semmivel sem kerültünk közelebb hozzá, hogy megtaláljuk Matthew-t.

- Ezért döntött úgy, hogy felhívja Clarissa DeBasse-t?

- Azt nem tudom, hogy ez a lehetőség mikor jutott eszembe, de végül is Clarissa segítségét kértem. Azt tudom, hogy képtelen voltam aludni, képtelen enni. Csak folyton arra vártam, hogy csörögjön a telefon. Fogalmam sincs miért, de eszembe jutott, hogy Clarissa egyszer megmondta, hová tűnt egy gyémánt broszom, amit elvesztettem. Több volt, mint sima ékszer, mert Matthew születésekor Peteről kaptam. Egy gyerek más, mint egy brosz, de arra gondoltam, hátha. Hátha. Kellott valami remény.

- A rendőrségnek nem tetszett az ötlet. Szerintem Peternek se, de tudta, hogy szükségem van valamire. Felhívtam Clarissát, és elmondtam neki, hogy elvitték Matthew-t - idézte fel Alice könnyes szemekkel. Nem próbálta letörölni őket. - Megkérdeztem, tud-e segíteni, és azt felelte, igyekszik.

- Összeomlottan ücsörögtem, amikor megérkezett. Egy darabig ült mellettem, mint barát a baráttal, mint anya az anyával. Beszéltem Jennyvel, bár semmivel nem lehetett megvigasztalni szegény lányt. A rendőrség nagyon szükséztlenül bánt Clarissával, de azt hiszem, ő ezt elfogadta. Közölte velük, hogy rossz helyen keresnek. - Ekkor öntudatlanul letörölte a könnyeket az arcáról. -,Elhihetik, ez nem nagyon tetszett azoknak a rendőrségi embereknek, akik egész nap keményen dolgoztak az ügyön. Clarissa azt mondta, Matthew-t nem vitték el a városból, nincs északon, mint azt a rendőrség gondolta. Kért tőlem valamit, ami a gyereké, amit viselni szokott. Lehoztam neki a pizsamát, ami előző este rajta volt. Kék volt, kis autókkal. Clarissa csak ült, kezében a pizsamával. Emlékszem, a legszívesebben sikoltoztam volna vele, könyörögni akartam, hogy mondjon már valamit. Aztán nagyon halkán beszélni kezdett.

- Azt mondta, Matthew csak néhány kilométerre van. Nem vitték San Franciscóba, bár a rendőrség kiderítette, hogy az egyik váltságdíjkérő hívás onnan jött. De Clarissa közölte, hogy

a fiam nem hagyta el Los Angeleset. Leírta az utcát, utána a házat. Fehér ház kék ablaktáblákkal, egy sarkon. Sosem felejttem el, ahogy Clarissa leírta a szobát, amelyben fogva tartják a gyereket. Sötét volt, és Matthew, bár próbált bátran viselkedni, még mindig félt a sötétől. Miss DeBasse elmondta, hogy csak ketten vannak a házban, egy férfi, és az a nő, aki Jennyvel beszélt. Úgy vélte, a beállón egy kocsit parkol, zöld, vagy szürke. Azt is mondta, hogy nem esett bántódása. A fiú fél ugyan... - Alice hangja megremegett, majd ismét erős lett -, de nem bántották.

- A rendőrség követte a nyomot?

- Természetesen nem nagyon hittek benne, de kiküldtek néhány autót, hogy keressék a leírásban szereplő házat. Nem tudom, ki döbbsent meg jobban, amikor meg is találták, Peter és én, vagy a rendőrség. Gond nélkül kimenekítették Matthew-t, mert a két rabló nem számított bajra. A harmadik társuk San Franciscóból telefonálgatott. A rendőrség később azt az autót is megtalálta, amiben elrabolták.

- Clarissa megvárta, míg Matthew-t hazahozzák, amíg biztonságba kerül. Később a fiam elmesélte, milyen volt a szoba, ahol raboskodott. Szórol szóra olyan, amilyennek Clarissa leírta.

- Mrs. Van Camp. Sokan gondolták úgy, hogy a fia elrablása és látványos megmenekülése csak reklámfogás volt, hogy felkeltse az érdeklődést az első film iránt, amit a gyermek születése óta forgatott.

- Ez engem nem érdekelt. - A pusztá hangja, a pillantása elég volt, hogy kifejezze a megvetését. - Azt mondanak és hisznek, amit akarnak. Visszakaptam a fiamat.

- És úgy gondolja, ez Clarissa DeBasse érdeme?

- Tudom, hogy igen.

- Ennyi! - Sam beszélt valamit az operatőrrel, aztán Alice-hez sétált. - Mrs. Van Camp, felvennék még néhány vágóképet, és kész is vagyunk.

Most már mehet. David tudta, a továbbiakhoz már nincs szükség rá. A forgatás lényegében véget ért, és megkapott mindent, amit csak kívánt. Bár Alice Van Camp csodálatos színésznő, egyetlen néző sem fogja azt gondolni, hogy itt is valamiféle szerepet játszott. Anya volt, aki elmesélte egy olyan élményét, amitől minden anya reszket. A mondandójával pedig ismét visszahozta Clarissát a dokumentumfilm középpontjába.

Úgy érezte, talán érti, miért voltak A. J.-nek vegyes érzései a beszélgetés miatt. Alice Van Campnek fájdalmat okozott elmondani mindezt. Ha az érzései nem csálnak, Clarissának is fájna. Úgy látta, hogy Miss DeBasse képességeiben fontos szerep jutott az együttérzésnek.

Bárhogy is volt, David megvárta, amíg minden felvétel elkészül. Hiába látszott kimerültnek, Alice személyesen kísérte ki a forgatócsoportot.

- Figyelemreméltó asszony - mondta Alex, miközben lementek a lépcsőn a kocsióthoz.

- Az nem kifejezés. De neked is van egy ilyened.

- Az már igaz. - Alex előhúzta a szivart, amire több mint három órája várt türelmesen. - Lehet, hogy tévedek, de azt hiszem, neked is.

David a szemöldökét ráncolva állt meg az autója mellett.

- A. J. nem az enyém.

Feltűnt neki, hogy először gondolt rá ilyen értelemben.

- Clarissa szerint a tiéd.

David megfordult, és az autójának dőlt.

- És helyesli?

- Nem kéne?

David nyugtalansága nőttön-nőtt.

- Fogalmam sincs.

- Mielőtt bementünk, kérdezni akartál valamit. Nem akarsz most feltenni azt a kérdést? Fúrta David oldalát. Nem tudta, hogy ha kimondja, könnyebb lesz-e.

- Clarissa nem hétköznapi asszony. Nem zavar ez téged?

Alex elégedetten szippantott a szivarjából.

- Természetesen nagyon kíváncsivá tesz, és hazudnék, ha nem ismerném be, hogy volt néhány kínos pillanat. De az, amit iránta érzek, lényegtelenné teszi a tényt, hogy nekem őt érzésem van, neki pedig, mondhatjuk úgy, hat. Vannak kínos pillanatok. - Alex elmosolyodott, amikor David nem szólt semmit. - Clarissa nem hisz a titkolózásban. Beszéltünk a lányáról.

- Nem biztos, hogy A. J. örülne neki.

- Lehet, hogy nem. De sokkal nagyobb az a kérdés, hogy te minek örülsz. Tudod mi a baj a te korodbeli férfiakkal, David? Túl idősnek tartod magad, hogy esztelen kockázatot vállalj, de túl fiatalnak, hogy hallgass a megérzésedre. Hála Istennek, hogy elmúltam már harminc.

Alex mosolyogva ment Sam autójához, hogy elvitesse magát.

Túl öreg, hogy esztelen kockázatot vállaljon, gondolta magában David, miközben kinyitotta a kocsit. Viszont aki a megérzéseire hallgat, az többnyire nagyot esik. De látni akarta A. J.-t. Látni akarta most azonnal.

A. J. aktatáskája nehéz volt, amikor kiemelte az első ülésről. A késői csúcsforgalom a lakása előtt tülekedett. Ha többet végzett volna munkaidőben, emlékeztette magát a nehéz táskát cipelve, nem kellene most az egész estét papírmunkával töltenie. Többre jutott volna, ha nem gondol aggódva mindig a Van Camp beszélgetésre.

Mostanra véget ért, gondolta A. J., miközben elfordította az autózárban a kulcsot. A dokumentumfilm forgatása a végéhez közeledett. Várta a többi ügyfele, a többi munka, a többi szerződés. Épp ideje, hogy velük foglalkozzon. Felemelte az aktatáskát, hogy szabaddá tegye az egyik kezét. Megfordulva Davidbe ütközött.

- Szeretek összefutni veled - mondta a férfi, miközben átölelte a lányt.

David halálra rémítette. Legalábbis A. J. ezt mondta magának, miközben levegőért kapkodva a férfinak dőlt. Attól még, hogy egy férfi és nő között bensőséges lesz a viszony, szeretőkkel válnak, nem áll el a lélegzetük, és nem lesznek mámorosak, ha látják egymást. A. J. mégis azon kapta magát, hogy szeretné nevetve átkarolni a férfi nyakát.

- Eltörhetted volna a bordádat - mondta A. J., és rámosolygott. - Nem számítottam rád ma este.

- Baj, hogy itt vagyok?

- Nem! - A. J. elhessegette a gondolatot. - Azt hiszem, be tudlak venni a programomba.
De hogy sikerült a forgatás?

David kihallotta az enyhe idegességet a kérdésből. Ma este nem, mondta magának. Ma este nem lesz idegeskedés.

- Kész. Szeretem az illatodat, amikor közel vagy - mondta David, és ajkaival a nő nyakát súrolta. - Nagyon közel.

- David, a parkolóban állunk.

David a nő fülét kóstolgatta, mire a lány tetőtől-talpig beleremegett.

- David! - A lány a fejével el akarta nyomni a férfi száját, de hirtelen egy hosszú csókolózásban találta magát.

- Folyton te jársz a fejemben - suttogta a férfi, majd ismét megcsókolta, erősen, míg a levegő reszketve áramlott a nő szájából az övébe. - Néha arra gondolok, hogy talán elvárászoltál. A szellemed legyőzi a testemet.

- Ne beszélj! Menjünk be!

- Nem beszélünk eleget. - David megfogta A. J. arcát, és elhúzta magától, de aztán ismét megadta magát, és eltemetkezett kedvesében. - Előbb vagy utóbb beszélünk kell.

A. J. épp ettől tartott. Ha beszélni fognak, nyíltan és őszintén, akkor biztosan a végéről lesz szó.

- Akkor később. Kérlek - az arcát a férfiéhez nyomta -, most csak élvezzük egymást.

David érezte magában, hogy ingerültsége vágyának első hullámaival küzd.

- Ez minden, amit akarsz?

Nem, nem, többet akart. Mindent, bármit. Ha megpróbálná akár egyetlen vágyát kimondani, rögtön egy tucat új is kitorne belőle.

- Elég! - mondta A. J. csaknem kétségbeesve. - Miért jöttél ide ma este?

- Mert akartalak. Mert képtelen vagyok távol lenni tőled.

- Nekem pedig erre van szükségem. - Melyiküket akarta meggyőzni? Egyikük sem tudta. - Gyere be, és megmutatom!

David kívánta a lányt, és ő maga sem volt biztos a kívánalmaiban, ezért kézen fogva bement vele.

11.

- Biztos vagy benne, hogy akarsz? - A. J. úgy érezte, kell még egy esélyt adnia Davidnek, hogy visszakozhasson.

- Biztos.

- Rámeleg az estéd.

- Le akarsz rázni?

- Nem - felelte Aurora mosolyogva, de még mindig habozott. - Csináltál már ilyet?

David az ujjai közé fogta A. J. gallérját, és dörzsölgetni kezdte. A gyakorlatias A. J. gyengéje a selyem.

- Veled lesz az első.

- Akkor tedd pontosan azt, amit mondok.

A férfi végigsimította ujjával a nő nyakát.

- Nem bízol bennem?

A. J. felszegte a fejét, és metsző pillantást küldött felé.

- Még nem döntöttem el. De tekintettel a körülményekre, teszek egy próbát. Húzz ide egy széket! - mutatott a háta mögött álló asztalra. Szépen rendezett papírok és iratkötegek tornyosultak rajta. A. J. frissen hegyezett ceruzát vett elő, és Davidnek adta. - Az első teendő az, hogy pipáld ki azokat a neveket, amiket felolvasok. Ők azok, akik elfogadták a meghívást. Felolvasom a nevet, és a név alatti számot. A hét végére meg kell adnom a rendezvényszervezőnek a vendégek számát.

- Könnyűnek hangzik.

- Ebből is látszik, hogy még soha nem volt dolgod rendezvényszervezőkkel - motyogta A. J., és magának is kerített egy széket.

- Hát ez meg mi? - kérdezte David, és egy másik papír halom felé nyúlt, de A. J. elhessegette a kezét.

- Azok, akik már ajándékot is küldtek. Ne keverd össze! Ha kész vagyunk ezzel, jöhetnek azok a vendégek, akik a városon kívülről érkeznek. Holnap foglalok nekik szállást.

David tanulmányozta az előttük heverő rengeteg papírt.

- Úgy tudtam, egyszerű, kis esküvő lesz. A.

J. ártatlan pillantást vetett rá.

- Olyan nincs, hogy egyszerű, kis esküvő. Két délelőttöm ment már rá a virágosokra és több mint egy hétig alkudoztam a rendezvényszervezőkkel.

- És mit tanultál belőle?

- Azt, hogy a lányszöktetés a legegyszerűbb megoldás. Na most...

- Te hajlandó lennél?

- Mire?

- Elszökni.

A. J. nevetve vette kézbe az első papíradagot.

- Ha valaha is megfeledekzem magamról, és mégis férjhez megyek, akkor, azt hiszem, elrepülök Las Vegasba, bemegyek az első kápolnába, és gyorsan túlesek rajta.

David összeráncolt szemöldökkel hallgatta Aurorát, mintha próbálna belátni a szavai mögé.

- Hát ez nem túl vadregényes.

- Mint ahogy én sem.

- Még hogy te nem vagy vadregényes? - David a lány kezére tette a kezét, amivel meglepte. Volt a mozdulatban valami birtokló, valami teljesen természetes.

- Nem - felelte a lány, de az ujjai rákucsolódtak a férfiéra. - Az üzletben nincs helye a szépelgésnek.

- És másutt?

- Másutt a vadregényes képzelgések miatt olyasmit látsz, ami nincs is ott. A színpadon és a filmvásznon még szeretem az illúziókat. Az életben nem tudom elfogadni.

- Mit akarsz te az élettől, Aurora? Még sosem mondtad el.

Aurora nem értette, miért ilyen ideges. Ostobaság, de a férfi olyan közéről figyeli őt. Olyanokat kérdez, mint még soha. Most már a válaszok sem olyan egyszerűek, mint régebben lehettek volna.

- Sikert - felelte. Hiszen ez mindig igaz, vagy nem?

David bólintott, de a hüvelykujjával finoman simogatta, dörzsölte a lány kezét.

- Sikeres ügynökséged van. Mi kell még?

David várt egy szóra, egy jelre. Ő kell-e A. J.-nek? Életében most először arra vágyott, hogy kelljen valakinek. Kelljen neki.

- Én... - A. J. kereste a szavakat.

Úgy tűnt, David az egyetlen, akinek sikerül elbizonytalanítania. Mit akar tőle? Milyen válasz elégítené ki?

- Azt hiszem, tudni szeretném, hogy csak magamnak köszönhetem, amit elértem.

- Ezért utasítottad vissza Alice Van Campet?

- Ezt ő mondta neked? - Eddig nem érintették a Van Camp beszélgetést. A. J. szándékosan kerülte napok óta a témát.

- Említette.

A. J. elhúzta a kezét. David elgondolkozott, mi lehet az oka, hogy valahányszor fontos dolgokról beszélnek, Aurora mintha visszavonulna, mintha eltávolodna tőle.

- Kedves volt tőle, hogy megkeresett a pályám elején, amikor minden... nehéz volt. - Vállat vont, és játszani kezdett a ceruzával. - De erre csak az anyám iránti hála készítette. Nem vállalhattam az első komoly ügyfeletem hálaból.

- De te később is visszautasítottad.

- Túl személyes volt. - A. J. küzdött a készítés ellen, hogy felálljon és eltávolodjon az asztaltól, el Davidtól.

- Mert te aztán nem kevered az üzletet meg a magánéletet...

- Pontosan. Kérsz kávé, mielőtt nekifogunk?

- De az én esetemben mégis összekeverted.

A. J. ujjai összeszorultak a ceruzán. David is látta.

- Igen.

- Miért?

Bár nem volt könnyű, A. J. nem vette le a szemét a férfiról. Tudta, hogy David csupaszra vetkezteti, ha akarja. Ha megmondaná neki, hogy szerelmes belé, jóformán az első percben elesne, nem maradna semmi védelme. A férfi teljesen, véglegesen az irányítása alá vonná. Akkor pedig megszegné élete legfontosabb egyezségét. Ha nem mondhatja meg neki az igazat, mond olyat, amit a férfi megért. Az ő érzéseinek a tükörképét.

- Mert kívántalak - felelte nyugodtan. - Vonzódtam hozzád, és akár okosan, akár nem, de engedtem ennek a vonzalomnak.

David érezte a teljesítetlen vágy fájdalmát.

- És ez elég is neked?

Hát nem megmondta A. J., hogy a férfi bánthatja? Most is bántotta minden egyes szóval.

- Miért ne lenne elég?

A. J. könnyedén elmosolyodott, és várta, hogy elmúljon a fájdalom.

- Miért ne lenne elég... - mormolta David, és próbálta elfogadni ezt a választ.

- Azt hiszem, jó, ha tudod, hogy a Ridehour esetről is forgatunk - David látta A. J. szemében a feszültséget. - Clarissa hajlandó beszélni róla.

- Mondta. Ezzel véget is ér a forgatás?

- Igen.

A. J. visszahúzódott. Bár csak egy asztal volt kettejük között, most az is valóságos szakadéknak tűnt.

- Neked nem tetszik.

- Nem. De igyekszem megtanulni, hogy Clarissának egyedül kell döntenie.

- Clarissa kicsit sem aggódik miatta.

- Te ezt nem érted.

- Akkor magyarázd meg!

- Mielőtt meggyőztem anyámat, hogy költözzön el, és a címét tartsa titokban, ellepték a levelek. - A. J. a poharával próbálta kidörzsölni a homlokban érzett enyhe fájdalmat. - Minden egyes levélíró segítséget kért tőle. Volt, aki csak egy elkallódott gyűrűt akart megkeresíteni vele, mások viszont olyan szívszorító gondokkal küzdöttek, hogy mindezzel hosszú, álmatlan éjszakákat okoztak.

- Nem segíthetett mindenkinek.

- Én is ezt hajtogattam neki. Amikor kiköltözött Newport Beach-re, csökkent ez a nyomás. Aztán jött egy hívás San Franciscóból.

- A Ridehour gyilkosságok.

- Igen. - A fájdalom nőtt. - Kizárt volt, hogy Clarissa hallgasson rám. Szerintem egyetlen ellenérvemet sem hallotta. Amikor láttam, hogy nem tarthatom vissza, vele mentem.

- Nagy erőfeszítés árán sikerült egyenletesen lélegeznie, a kezei csak azért maradtak nyugodtak, mert szorosán összezárta őket. - Élete egyik legfájdalmasabb élménye volt. Látta.

- A. J. becsukta a szemét, és elmondta neki, amit soha, senkinek. - És én is láttam.

Amikor David megfogta A. J. kezét, megérezte, hogy hideg. Nem kellett a szemébe néznie, hogy tudja, félelmet látna benne. Hogy nyújtson neki vigasztalást, megértést?

- Miért nem mondtad el eddig?

A. J. kinyitotta a szemét. Megint ott volt az erő, de némileg megingott.

- Nem akarok emlékezni rá. Sem előtte, sem utána nem éreztem soha semmit ennyire tisztán. Ilyen borzalmasan tisztán.

- Kihagyjuk.

A. J. bambán, zavartan nézett rá.

- Mi?

- Akkor kihagyjuk ezt a részletet.

- Miért?

David lassan szétnyitogatta a lány ujjait. Szerette volna elmagyarázni úgy, hogy ő is megértse. Bárcsak talált volna rá szavakat!

- Mert bánt téged. És ennyi elég.

A. J. lenézett a kezükre. David keze olyan erősnek, megbízhatónak tűnt az övéén. Az anyján kívül még soha senki semmit nem tett érte önzetlenül. De úgy tűnt, David önzetlenül cselekszik.

- Nem is tudom, mit mondjak.

- Akkor ne mondj semmit!

- Nem.

A. J. várt egy kicsit. Maga se tudta miért, megint felengedett. A feszültség még mindig ott volt, de a csomó a gyomrában enyhült.

- Ha Clarissa beleegyezett, biztos úgy érzi, meg kell csinálni.

- Most nem Clarissáról van szó, hanem rólad. Aurora, egyszer már mondtam, nem akarom, hogy miattam ilyesmi történjen veled. Komolyan gondoltam.

- Elhiszem. - Nagyon is sokat számított. - Most már tényleg nagyon különlegesnek érzem magam, amiért hajlandó lennél miattam kihagyni valamit a műsorodból.

- Talán már rég meg kellett volna mondanom, milyen különleges vagy.

Ismét felébredtek a remények. A. J., ha csak egy percig is, de hagyta, hogy átjárják a szívét.

- Nem kell mondanod semmit. Haragudnék magamra, ha miattam kihagynád ezt a részt a műsorból. Régen történt, David. Talán eljött az ideje, hogy megtanuljak jobban megbirkózni a valósággal.

- Lehet, hogy túlságosan is jól megbirkózol velem.

- Lehet. - A. J. elmosolyodott. - Mindenesetre szerintem meg kell csinálnod azt a felvételt. De csináld jól!

- Ha erre buzdítasz, akkor leforgatom. Szeretnél ott lenni?

- Nem. - A nő a papírhalomra nézett. - Ott lesz neki Alex.

David kétkedés helyett belenyugvást hallott A. J. hangjában.

- Alex megőrül érte.

- Tudom - felelte A. J., majd vidámabban megint kézbe vette a ceruzáját. - Olyan esküvőt szervezek nekik, hogy holtukig emlékeznek rá.

David elvigyorodott. Többek között Aurora lendületessége volt az, ami annyira megfogta.

- Jobb, ha hozzálátunk.

Csaknem két órán át dolgoztak kettesben. Ebből legalább egy óra arra kellett, hogy csökkenjen a feszültség. Listákat egyeztettek, újakat készítettek. Kiszámolták, hány rekesz pezsgőre lesz szükség, és összevitakoztak azon, hogy lazacpástétomot, vagy inkább rákot szolgáljanak fel.

A. J. nem várta el, hogy David részt vegyen az anyja esküvőjének a szervezésében. A végére mégis annyira elfogadta ezt, hogy megkérte, segítsen kijelölni az ültetési rendet is.

- Élmény veled dolgozni, A. J.

- Hogy mondd? - A lány épp a városon kívülről érkező vendégeket összesítette.

- Ha valaha ügynökre lenne szükségem, te leszel az első jelölt.

A. J. felnézett, de túl óvatos volt ahhoz, hogy mosolyogjon.

- Ezt vegyem bóknak?

- Nem egészen.

Most elmosolyodott. Amikor levette a szemüveget, az arca hirtelen nagyon törékenynek tűnt.

- Gondoltam. Még át kell adnom ezeket a számokat a rendezvényszervezőnek, és azzal kész. A meghívottak kezét csókolhatnak nekem, amiért nem kell Clarissa svéd húsgolyócskáira fanyalodniuk. Veled is jó dolgozni. - A. J. félretette a listát. - Hálás vagyok ezért a sok segítségért.

- Kedvelem Clarissát.

- Tudom. Ezért is hálás vagyok. Azt hiszem, jutalmat érdemelsz - A. J. közelebb hajolt, és a nyelvét a fogához szorította. - Valami kívánság?

Rengeteg kívánsága támadt, valahányszor a lányra nézett.

- Kezdetnek jó lesz kávé.

- Máris hozom! - Felkelt, és megszokásból az órájára nézett. - Jaj, nekem!

David cigarettáért nyúlt.

- Valami baj van?

- Már megy a *Birodalom*.

- Hát ez aztán tényleg nagy baj.

- Meg kell néznom!

Miközben a nő a tévéhez rohant, David a fejét csóválta.

- Ennyi idő után kell megtudnom, hogy tévéfüggő vagy. A. J., vannak gyógyintézetek, ahol segíthetnek neked leküzdeni ezt a problémát.

- Csitt! - A. J. leült a heverőre, és megkönnyebbülten látta, hogy csak a főcímről maradt le. - Van benne egy ügyfelem...

- Az más.

- Nagy lehetőségek rejlenek benne - folytatta A. J. - De ez az első igazi kitörési lehetőség, amit kaptunk. Csak négy részre írt alá, de ha beválik, visszahozhatják a szerepét a következő évadra is.

David beletörődve huppant a lány mellé a heverőre.

- Azt hittem, ezek ismétlések.

- Ez most nem. Ez afféle kedvcsináló a nyári ismétlés előtt.

- Nyári ismétlés? - David a dohányzóasztalon heverő tévéújságra tette a lábát. - Nincs elég szex és nyomorúság a tévében?

- Szappanopera. Az átlagembereknek fontos látniuk, hogy a gazdagok is ezerféle személyes gonddal küzdenek. Látod? - A. J. kinyújtózva a kezét egy tál cukrozott mandulába fúrta. - Ő Dereck, a családfő. Hajózással gyűjtötte a vagyonát, és csempészéssel. Mindenáron azt akarja, hogy a gyerekei az ő szabályai szerint folytassák az üzletet. Az Angelica.

- A pezsgőfürdőben?

- Igen, ő Dereck második felesége. A pénzéért és hatalmáért ment hozzá, és minden percet kiélvez belőlük. De utálja a pasas gyerekeit.

- Ők pedig viszontutálják.

- Pontosan - A. J. elégedetten megpaskolta David lábát. - A lényeg, hogy fel fog tűnni Angelica törvénytelen lánya, aki egy réges-régi kapcsolatból született. Ő az ügyfelem.

- Az anyja lánya?

- Még szép. Igazi boszorkát alakít. A neve Lavender.

- Mi más lenne?

- Tudod, Angelica sosem mondta Derecknek, hogy van lánya, így mikor Lavender feltűnik, szép kis kalamajkát okoz. Közben Beau... ő Dereck idősebbik fia...

- Elég a nevekből! - David sóhajtva átvette a karját a heverő támláján. - Inkább csak nézem a fényt és csillogást.

- Csak mert te szívesebben néznéd a pelikánok vonulását... Itt van!

A. J. az ajkába harapott. Feszülten végigizgulta ügyfele minden egyes mondatát, mozdulatát, arckifejezését. David mosolyogva gondolt arra, A. J. leharapná a fejét, ha megemlítené neki, hogy érzelmileg kötődik a munkájához. Ez az a „csak üzlet”-kategória? Dehogy! A. J.-t teljesen magával ragadja a színésznő alakítása, és ehhez semmi köze nincs annak a bizonyos tíz százalék jutaléknak.

- Jól csinálja - mondta A. J. fellelegezve a reklámszünetben. - Nagyon jól. Egy, vagy esetleg két évad ebből a sorozatból, és válogathatunk a filmajánlatokból.

- Nagyszerűen időzít. - Ha magát a sorozatot utálta is, David értékelte a tehetséget. - Hol tanult?

- Sehol. - A. J. önelégülten dőlt hátra. - Kansas Cityben buszra szállt, és megjelent az előszobámban egy házi készítésű bemutatkozó anyaggal, mindössze néhány iskolai előadással a háta mögött.

David megadta magát, és megkóstolta a cukrozott mandulát.

- Gyakran szerzel így ügyfeleket?

- Többnyire megkérem Abe-t, vagy a csapatom valamely anyáskodóbb tagját, hogy lássa el jó tanácsokkal és veregesse vállon.

- Tapintatos megoldás. És vele mi történt?

- Ő más volt. Amikor két nap elmúltával is még mindig ott szobrozott az irodámban, úgy döntöttem, beszélek vele. Az első pillanatban tudtam. Nem úgy... - mondta A. J. David kimondatlan kérdésére. - Elvből nem veszem figyelembe egy új ügyfélnél, milyen érzések jönnek át vele kapcsolatban. Szép külső, csodálatos hang. De ami még fontosabb, volt benne kitartás. Nem is tudom, hány meghallgatásra küldtem el az első hetekben. De gondoltam, ha

azokat túléli, talán jutunk valamire. - A. J. nézte ahogy a *Birodalom* folytatódik. - És, mint látod, jutunk is.

- Ahhoz aztán kell bátorság, hogy valaki letáborozzon Hollywood egyik legmenőbb ügynökségénél!

- Bátorság nélkül ebben a városban hamar kiképzítenek.

- Téged is ez tart a csúcson, A. J.?

- Részben. - A lány rájött, a férfi vállán tökéletes helyen nyugszik a feje. - Nem mondhatod, hogy te csak a szerencsédnek köszönhetően lettél az, aki.

- Nem. Rengeteget gondolkozol, hajtasz, aztán rájössz, hogy kockáztatni kell, kicsit a véredet is adod. Aztán, ha minden összejön, a film elkészül, és sikeres, kezdesz mindent előlről, hogy újra és megint bizonyíts.

- Nehéz kenyér. - A. J. hozzábújt.

- Az.

- Akkor miért csinálod?

A. J. megfélekedett a sorozatról, az ügyfeléről, és a férfihez fordult.

- Mert szeretek szenvedni.

- De tényleg, miért?!

- Mert valahányszor meglátok a képernyőn valamit, amit csináltam, nekem az mindig örömnapp. És ezzel megkapok minden ajándékot, amit csak kívántam.

- Tudom. - David nem is mondhatta volna találójában. - Néhány éve elmentem az Oscar átadásra, és két ügyfelem is nyert. Ketten! - Aurora behunyt szemmel Davidnek dőlt. - A közönség között ültem, és életemben nem örültem még úgy! Tudom, vannak, akik szerint megalkuvás beérni a mások sikerével, de nekem ennyi is elég. Sőt, több mint elég tudni, hogy részese lehetsz valami nagyszerűnek. Lehet, hogy a neved nem válik fogalommal, de akkor is tőled indult minden.

- Nem akar mindenki fogalommal válni.

- Pedig te azzá is lehetnél - mondta A. J. felülve. - Nem csak azért mondom mert... - *mert szeretlek.*

Majdnem kiszaladt a száján, mielőtt észbe kapott. Mikor David kíváncsian felnézett a hirtelen csöndre, A. J. gyorsan folytatta:

- Mert együtt vagyunk. Megfelelő anyaggal és csapattal a szakma tíz legjobbjá között lehetnél.

- Köszönöm. - A nő szeme olyan mohó, olyan átható volt. Csak tudná, miért! - Azt hiszem, nem szoktál meggondolatlanul bókolni.

- Nem. Láttam a munkáidat, és ahogy dolgozol. Elég rég foglalkozom ezzel, hogy tudjam.

- Semmi kedvem, legalábbis most még, elkötelezni magamat valamelyik nagy filmgyártóval. A mozivászon a képzelgés világa. - Megérintette a lány arcát. Valódi volt, puha. - Én szívesebben foglalkozom a valósággal.

- Akkor készíts valami valódit!

Kihívás volt. A. J. tudta, hogy az, és David tekintetéből megértette, hogy ő is tudja.

- Például?

- Kaptam egy forgatókönyvet.

- A. J....

- Ne, hallgass végig, David! - mérgesen mondta a nevét, mert a férfi ledöntötte a heverőn, és ráfeküdt. - Csak egy kicsit figyelj!

- Szívesebben harapdálnám a füledet.

- Annyit harapdálhatod, amennyit csak akarsz. De csak akkor, ha meghallgatsz.

- Újabb alku?

David feltápáskodott, hogy lenézhesse a nőre. A szeme lelkesen csillogott, az arca kipirult az izgalomtól.

- Miféle forgatókönyv? - kérdezte a férfi, és látta, hogy A. J. szája mosolyra görbül.

- Kapcsolatba kerültem George Steigerrel. Ismered?

- Találkoztunk már. Kitűnő író.

- Írt egy forgatókönyvet. Ez az első. Véletlenül az asztalomon kötött ki.

- Véletlenül?

A. J. tett néhány szívességet az írónak. Most újabbat kért. Az önzetlen segítség persze nem illett bele az összképbe, amit A. J. kemény munkával kialakított magáról.

- Ez most mellékes. Csodálatos, David, egyszerűen csodálatos! A cherokee indiánokról szól, és arról, amit ők a Könnyek Ösvényének neveztek, amikor Georgia államból Oklahomába telepítették ki őket. A történet zömét egy kisgyerek szemén keresztül látjuk. Érzed a rémületet, az árulást, de mégis ott a remény. Nem amolyan „ellovagolunk a napnyugtába” jellegű, vadnyugati film, nem is valami szépelgő történet. Valóság. Te meg tudnád ezt a valóságot ragadni.

A. J. eladott, és nagyon jól csinálta. David arra gondolt, az ügynökasszony valószínűleg még nem kötött eddig üzletet a heverőjén összegömbölyödve.

- A. J., miért gondolod, hogy ha érdekelne a dolog, Steiger is dolgozna velem?

- Véletlenül megemlítettem neki, hogy ismerlek.

- Újabb véletlen?

- Igen. - A. J. mosolyogva lehúzta a kezét a férfi csípőjére. - Látta a filmjeidet, eljutott hozzá is a híred. David, neki producer kell. Megfelelő producer.

- És?

A. J. úgy dobolt ujjával a férfi hátán, mintha az egész nem is érdekelné.

- Megkért, hogy említsem meg neked bizalmasan.

- Hát az már biztos, hogy ez bizalmas - mondta David, miközben szorosán a nőhöz lapult. - Ezen a heverőn most éppen ügynökként dolgozol, A. J.?

- Nem. - A tekintete hirtelen komollyá vált, amint a kezébe vette a férfi arcát. - A barátod vagyok.

A. J. sokkal mélyebben, édesebben érintette meg, mint szenvedélyes szeretkezéseik során bármikor. Egy pillanatig David nem talált szavakat.

- Valahányszor azt hiszem, hogy már ismerlek, mindig előállsz valami újjal.

- Akkor hát elolvasod?

David megcsókolta az egyik arcát, aztán a másikat, ahogy A. J.-t látta az anyjával. Nem tudta, megértette-e.

- Azt hiszem, ez azt jelenti, hogy adhatsz egy példányt.

- Véletlenül van is nálam egy. - A. J. nevetve átkarolta Davidet. - Tetszeni fog neked.

- Nekem te tetszel, és inkább téged szeretnék.

A. J. megmerevedett, de csak egy szívverésnyi időre. A szerelmük testi, emlékeztette magát. Nagyon kielégítő, de csak testi. Amikor David szeretetről beszélt, nem érzelmekről volt szó, csak testiségről. Csak ennyit várhatott tőle, David is csak ennyit vár tőle.

- Akkor szeress most! - suttogta, és a szájuk összeért. - Ölelj most!

Magához húzta a férfit, próbálta rávenni, hogy vegyen el mindent egyszerre, gyorsan és hevesen. De David megtanulta, hogy lassan elvenni, gyöngéden adni sokkal többet, sokkal kielégítőbbet jelenthet. A. J. számára még mindig új volt mindez, ezért bizonytalanul felelt a figyelmességre. Összerándult a gyomra, amikor a férfi ajkával felkínálkozva, ígérekkel telve súrolta az övét. A. J. hallotta a saját sóhajtását. Halk, odaadó nesz. Aztán a férfi A. J. nevét suttogta, mintha ez lenne az egyetlen szükséges hang.

Semmi sietség. A vágatok egybeolvadnak. Semmi kapkodás. A. J. élvezte a könnyed csókokat, melyek felélesztették a lelket, és csak azután a testet. Ellazulva adta át magát a finom cirógatásnak, amely elég erőssé tette ahhoz, hogy most már merjen gyöngé is lenni.

Korlátok nélkül akarta érezni a férfit. Biztató suttogással lehúzta a férfi ingét, aztán hosszan végigsimította a hátát. Ott volt az az erő, amit az elejétől fogva megértett. Az erő, amit tisztelt. Most még talán jobban is, hogy a keze gyöngédebb.

Vágyott ő valaha is gyöngédségre? A. J. elméje túlságosan is ködbe borult ahhoz, hogy tudja. De most, hogy rátalált, soha többé nem akarta elveszíteni sem a gyöngédséget, sem Davidet, akitől mindezt kapta.

- Akarlak, David - suttogta a férfi arcába, miközben közelebb húzta magához.

David szíve megdobbant ettől. Hallotta már ezeket a szavakat máskor is, de A. J.-től csak ritkán, és még soha ilyen halk elfogadással. Lenézett a nőre.

- Mondd még egyszer! - felemelte Aurora fejét, és halk, érzelmektől rekedt hangon mondta: - Mondd még egyszer úgy, hogy közben látlak is.

- Akarlak.

David szája lecsapott a nőre, belefojtva minden további szót, gondolatot. Úgy tűnt, többet akar, de A. J. nem tudta, mit adhatna még neki. Odaadta a száját, amivel David szomját olthatta. Odaadta a testét, amit David teste mohón elvehetett. De a szívét még mindig visszatartotta, mert félt, hogy ha azt is elveszi, akkor bántani fogja.

Ahogy csökkent a türelem, lekerültek a ruhák. David érezni akarta magán a nő testét teljes hosszában. Reszketett, amikor Aurora hozzáért, de már lassan hozzászokott, hogy reszket a lányért. Szenvedett is, ahogy mindig. Végigkövette finom, érzéki illatát A. J. nyakától a melléig és a csuklójáig.

A. J. is remegett. A teste vibrált, aztán sóhajtott minden érintéstől, simítástól. David tudta, hol ébreszt sóvárgást ujjának érintése, hol égethet fogának harapása. A. J. is ugyanilyen bensőségesen ismerte az ő testét. Ajka rábukkant minden örömkeltő pontra. Keze minden vágóhullámot még magasabbra emelt.

David mind többet kívánt. Valahányszor szerette őt, nemcsak azt akarta, amit a nő adott, hanem azt is, amit még adhatott volna. Minden alkalommal kétségbeesve szeretett volna többet kapni, mert tudta, ha nem jön rá a nyitjára, könyörögni fog. A. J. könnyedén térdre tudná kényszeríteni azzal, hogy nem kér semmit.

- Mondd meg, mit akarsz!

- Téged. Téged akarlak.

A. J. a felhők fölött járt, amiket mennydörgések és villámok szabdaltak. A levegő sűrű volt, hőség kavargott. A teste Davidé volt. Örömmel adta oda. De a szíve még mindig harcolt és vergődött, nehogy odaadja magát.

- David! - Minden szerelme, minden, amit érzett, ott remegett ebben a névben, ahogy testét a férfi testéhez nyomta. - Ne engedj el!

Egymást átölelve aludtak el. Bár a férfi súlya csaknem teljes egészében ránehezedett, A. J. mégis könnyűnek érezte magát. Minden szeretkezéssel szabadabb lett. Hiába kötődött a férfihoz, olyan felszabadultnak érezte magát, mint még soha. A. J. csendesen feküdt, miközben kedvesének szíve lassan, de kitartóan az övében dobogott.

- Még mindig megy a tévé - mormolta David.

- Igen.

A késő esti film ment. Szirénák üvöltöttek, fegyverek ropogtak. A. J.-t ez nem érdekelte.

A férfi dereka köré kulcsolta a karját.

- Nem számít.

- Még pár perc, és így alszunk el.

- Az sem számít.

David nevetve fordult meg, hogy megcsókolja Auróra nyakát, ahol a bőr még mindig meleg volt az izgalomtól.

- Tudod, néhány apró változtatással sokkal kényelmesebb is lehetne.

- Az ágyban - mormogta A. J. egyetértően, de még jobban hozzábújt.

- Kezdsz nekem. De én hosszabb távon gondolkozom.

Nehéz volt bármire is gondolni, mikor itt volt melegen, erősen, szorosan mellette.

- Milyen hosszú?

- Mindkettőnknek rengeteg ideje elmegy a rakodással, ha együtt akarjuk tölteni az éjszakát.

- Hát... Engem nem zavar.

A férfit zavarta. Minél jobban szerette A. J. -t, annál kevésbé szerette az életvitelüket. *Szeretlek*. A szavak olyan egyszerűnek tűntek. De még sosem mondta egy nőnek sem. Ha megmondaná neki, vajon milyen gyorsan távolodna el tőle, és tűnne el örökre az életéből? Ezt nem merte kockára tenni. Óvatosságból inkább a gyakorlatias oldalról közelített, mert azt gondolta, ezt Aurora is megérti.

- Szerintem akkor is találhatnánk ésszerűbb megoldást.

A. J. kissé felemelkedett. David látta, hogy már ráncolja is a homlokát.

- Miféle megoldást?

Nem úgy alakult, ahogy David tervezte. Igaz, már megtanulta, hogy a jól megszokott, aprólékos tervezgetés csődöt mond, ha A. J.-ről van szó.

- A lakásod kényelmes a városi életre, ahol jelen pillanatban mindketten dolgozunk.

- Igen.

A. J. tekintetéből eltűnt a szeretkezés után megszokott, álmatag lágyság. David nem tudta, melyiküket szidja kettőjük közül.

- Egy héten csak öt napot dolgozunk. Az én házam viszont sokkal alkalmasabb kikapcsolódni, pihenni. Ésszerű megoldásnak tűnne, ha hét közben itt laknánk, hétvégén pedig nálam.

Aurora hosszan hallgatott, miközben cikáztak benne a gondolatok. David ésszerű megoldásnak nevezte. Nem elkötelezettség, hanem megoldás. Pontosabban annak a megoldásnak a módosítása, amiben egyszer már megegyeztek.

- Azt akarod, hogy együtt éljünk.

- Lényegében most is azt csináljuk.

- Nem. - A. J. szeretett volna eltávolodni, de David teste fogságban tartotta az övét. - Most csak szeretők vagyunk.

És neki ez elég. David legszívesebben megrázta, volna a nőt. Addig rázta volna, amíg lát, amíg le nem rázza a szeméről és a szívéről azt a hályogot, ami meggátolja abban, hogy meglássa őt, az érzéseit és az igényeit. Ehelyett felült, és azon az öntudatlan módon, amit A. J. mindig is csodált benne, öltözni kezdett. A. J. meztelennek, védtelennek érezte magát, ezért a blúzáért nyúlt.

- Dühös vagy.

- Mondjuk úgy, nem hiszem, hogy érdemes tárgyalóasztalhoz ülnünk.

- David, öt percet sem adtál, hogy átgondoljam.

David Aurorához fordult. A szemében égő tűz megkeményítette a nőt is.

- Ha ezen még gondolkoznod kell - mondta hűvös nyugalommal -, akkor hagyjuk az egészet.

- Ez nem tisztességes.

- Nem. - David felállt, tudta, hogy el kell mennie, messze A. J.-től, mielőtt túl sokat mond. - Lehet, hogy már unom, hogy tisztességes legyek veled.

- A fenébe, David! - A. J. félmeztelenül felpattant, hogy szembenézzen Daviddal. - Mintegy mellékesen azt javaslod, hogy osszuk meg egymással a lakásainkat, azután pedig felrobbansz, amiért szükségem van néhány percre átgondolni. Hát ez nevetséges!

- Azóta vagyok ilyen, mióta veled járok! - Most azonban mennie kell. Tudta, hogy már nem lenne szabad ott lennie. De miután nem tette, megragadta A. J. karját és magához húzta. - Én többet akarok szexnél és reggelinél. Többet akarok, mint egy kis hancúrozás, ha éppen belefér az időbeosztásunkba.

A. J. mérgesen elhúzódtott tőle.

- Úgy beszélsz rólam, mint egy...

- Nem, én mindkettőnkéről beszélek. - Nem nyúlt utána még egyszer. Nem fog leborulva a földön csúszni. - Mindkettőnkéről úgy beszélek, ahogy megérdemeljük. Nem érdekel.

A. J. tudta, hogy vége lesz. Mindig azt mondta magának, készen fog állni, ha majd ez bekövetkezik. Most mégis sikítani tudott volna. A megmaradt büszkeségébe kapaszkodva kihúzta magát.

- Fogalmam sincs, hogy mit akarsz.

David olyan hosszan bámulta, hogy A. J. kis híján elvesztette a harcot a könnyei ellen.

- Nem - mondta végül a férfi. - Szóval fogalmad sincs. Hát ez a legnagyobb baj.

David elment, mert már szinte könyörögni akart. A. J. pedig hagyta elmenni, mert ő meg kész lett volna könyörögni.

12.

A. J. idegesen figyelte, ahogy az összecsucskható székeket kinyitogatják az anyja kertjében. Újból megszámlolta mindet, mielőtt az udvaron felállított, napernyővel lefedett asztalokhoz ment. A rendezvényszervező cég emberei a konyhában szorgoskodtak, a virágos és két segédje pedig az utolsó füzért rendezgette. Liliomokat, rózsákat helyeztek el a terasz fontosabb pontjain, hogy illatuk elvegyüljön Clarissa kerti virágjainak illatával. Az egész olyan volt, mint valami tündérmese.

Minden tökéletesen alakult. A. J. zsebre dugott kézzel állt a délelőtti napfényben, és arra vágyott, bár jönne valami válsághelyzet, amiben elmerülhetne.

Az anyja hamarosan hozzámegy a férfihoz, akit szeret, az időjárás tökéletes, és A. J. előre tervezése kifizetődőnek bizonyult. Mégsem emlékezett, hogy valaha is nyomorultabban érezte volna magát. Otthon akart lenni a saját lakásában, a bezárt ajtó, a behúzott függönyök mögött, fejére húzott takaró alatt. Nem éppen David mondta egyszer, hogy nem vonzó az önsajnálát?

De David kiszállt az életéből, emlékeztette magát. Már csaknem két hete. Így a legjobb. Ha nincs körülötte, hogy felkavarja az érzelmeit, végre folytathatja a munkáját. Az ügynökségen annyira leterhelte a sok megbízás, hogy komolyan gondolkozott a létszámnövelésen. A megnőtt munkateher miatt már arra készült, hogy lemondja kéthetes nyaralását Saint Croix-n. Ő személy szerint épp két több millió dolláros szerződésről tárgyalt, és egyetlen rossz lépéstől mindkettő kútba eshetett.

Kíváncsi volt, eljön-e.

A. J. mérges volt magára, amiért egyáltalán gondol még rá. Kisétált a lakásából és az életéből. Elment, miközben ő próbált úrrá lenni az érzelmein, hogy szigorúan tartsa magát a megállapodásukhoz. David mérges és hajthatatlan volt. Azóta még csak nem is hívta, ő pedig biztos nem fogja.

Na jó, egyszer próbálta, gondolta A. J. sóhajtva. De David épp nem volt otthon. Nem tűnt valószínűnek, hogy David Brady otthon búslakodik. A. J. Fields pedig túlságosan is önálló, és elfoglalt ahhoz, hogy bárkiért búslakodjon.

De vele álmodott. A. J. az éjszaka közepén felriadt álmából, mert David is benne volt. Ő pedig mindenkinél jobban tudta, mennyire bánthatnak az álmok.

Életének az a része lezárult, mondogatta magának. Nem volt több, mint egy... közjáték. A közjátékok pedig nem virágokkal, napfényvel és szerelmes szavakkal érnek véget. Mikor felnézett, látta, hogy az egyik kisegítő feldönt egy széksort. Örült a figyelemelterelésnek, és odasietett, hogy segítsen elrendezni a dolgokat.

Amikor visszament a házba, a rendezvényszervező cég emberei épp a quiche-sel foglalatostkodtak, Clarissa pedig elégedetten ült ruhájában, és lejegyezte a receptet.

- Anyu, nem kellene neked már készülődöd?

Clarissa bizonytalan mosollyal nézett fel, és simogatni kezdte az ölébe telepedő macskát.

- Rengeteg idő van még.

- Egy nőnek sosem lehet elég ideje felkészülni az esküvőjére.

- Gyönyörű napunk van. Tudom, butaság jó előjelnek venni, de én mégis szeretném.

- Abban látsz jelet, amiben akarsz. - A. J. a tűzhelyhez indult a kávéért, aztán meggondolta magát.

Gondolt egyet, és elővett egy üveg behűtött pezsgőt. A rendezvényszervező emberei morogtak valamit, de ő nem törődött velük. Nem mindennap láthatja egy lány férjhez menni az anyját.

- Gyere, segíték!

A. J. átsietett az ebédlőn, és felvett két pezsgőspoharat.

- Nem tudom, szabad-e előre innom. Nem akarok kótyagos lenni.

- Neked egyenesen kötelező a kótyagosság - helyesbített A. J. Bent, az anyja szobájában lehuppant az ágyra, mint kislánykorában. - Mindkettőnknek kótyagosnak kell lennünk. Jobb, mint ha idegeskedünk.

Clarissa gyönyörűen mosolygott.

- Én ugyan nem vagyok ideges.

A. J. a plafonra lőtte a dugót.

- De a menyasszonyoknak idegesnek kell lenniük. Én is ideges vagyok, pedig én csak nézni fogom.

- Aurora - Clarissa elvette a felé nyújtott poharat, és ő is az ágyra ült -, nem kéne folyton aggódnod értem.

- Így kell ennek lennie. - A. J. közelebb hajolva mindkét felől megcsókolta az anyja arcát. - Szeretlek.

Clarissa megfogta A. J. kezét, és megszorította.

- Mindig örömet okoztál. Életemben egyetlen egyszer sem kaptam tőled mást, csak boldogságot.

- Nem is kívánok neked mást.

- Tudom. Én sem neked. - Már kevésbé szorította A.J kezét, de továbbra is fogta. - Beszélj!

A. J.-nek nem esett nehezére megérteni, hogy az anyja Davidre gondol. Letette érintetlen pezsgőjét, és fel akart állni. - Nincs idő. Neked...

- Veszekedtetek. Fáj.

A. J. hosszú, tehetetlen sóhajjal visszahanyatlott az ágyra.

- Kezdetől fogva tudtam, hogy fájni fog. Nyitva tartottam a szemem.

- Igazán? - Clarissa fejét rázva A. J. pohara mellé tette a sajátját, hogy megfoghassa mindkét kezét. - Miért esik olyan nehezedre gyöngéd érzelmeket táplálni rajtam kívül más iránt is? Ez az én hibám?

- Nem. Nem, csak így van, és kész. Ami engem illet, David és én... Nagyon heves testi kapcsolat volt köztünk, ami kiégette magát.

Clarissa arra gondolt, amit látott, amit érzett, és majdnem felsóhajtott.

- De te szereted is.

Bárki mással szemben letagadhatta volna. Bárki másnak hazudhatott volna, és talán még ő is elhiszi.

- Épp ez az én bajom. De megoldom! - tette hozzá gyorsan, mielőtt ismét az önsajnálathibájába esett volna. - Ha valamikor, ma csak szép dolgokról lenne szabad beszélünk.

- Ha valamikor, akkor éppen ma szeretném a legboldogabbnak látni a lányomat. Szerinted David hogy érez irántad?

Nem szabad elfelejteni, milyen csökönyös tud lenni Clarissa.

- Vonzódott hozzám. Talán azért volt kíváncsi, mert nem hódoltam be azonnal, az üzletben pedig szemben álltunk.

Clarissa nem felejtette el, milyen remekül tud mellébeszélni a lánya.

- Én azt kérdeztem, szerinted David mit érez.

- Nem tudom. - A. J. az egyik kezét végighúzta a haján, és felállt. - Akar... akart. Nagyon jól kijöttünk az ágyban. De azon kívül, már nem tudom. Úgy tűnt, többet akar... beférközni a fejembe.

- Te pedig ezt nem akartad.

- Nem szeretem, ha vizsgálják.

Clarissa nézte, ahogy a lánya fel-alá járkál a maga gyors, ideges lépteivel. Annyi érzelm gyülemlett fel benne, gondolta. Miért nem érti meg a lánya, hogy csak akkor érezheti igazán, ha szabadjára engedi őket?

- Biztos vagy benne, hogy csak vizsgálni akart?

- Semmiben sem vagyok biztos, de azt tudom, hogy David gyakorlatias gondolkodású ember. Aprólékosan kutat minden területen, ami érdekli.

- Az fel sem merült benned, hogy te magad érdekléd, és nem pedig a látnoki képességeid?

- Szerintem az egyik érdekelte, a másik meg nyugtalanította. - A. J. még most is azt kívánta, bár biztosan tudhatná. - De akárhogy is történt, már vége. Mindketten megértettük, hogy nem lehet szó elköteleződésről.

- Miért?

- Mert ő... mi - helyesbített gyorsan - nem ezt kerestük. Már az elején felállítottuk a szabályokat.

- Min vesztetek össze?

- Azt ajánlotta, költözzünk össze.

- Ó! - Clarissa egy percre elhallgatott. Elég régimódi volt ahhoz, hogy izgatott legyen, és elég bölcs, hogy ezt elfogadja. - Van, akinél egy ilyen lépés az elköteleződés jele.

- Nem, ez inkább kényelmi kérdés volt. - Ez fáj annyira? kérdezte magától A. J., de nem akarta elemezni. - Szerettem volna előbb átgondolni, de ő ettől begurult. Nagyon mérges.

- Mert nagyon fájhatott neki. - Amikor A. J. meglepve, tiltakozásra készen ellentetett volna valamit, Clarissa csak a fejét rázta. - Tudom. Sikerült mindkettőtöknek fájdalmat okozni a másiknak pusztán büszkeségből.

Ez volt az, amitől megváltozott a kapcsolat.

A. J. azt mondta magában, nem egészen így történt, de érezte, hogy anyja bölcsességével szemben csak gyenge érvei lennének.

- Én nem akartam bántani Davidet. Én csak...

- ...te csak meg akartad védeni magadat - fejezte be helyette Clarissa. - Néha az egyik a másiktól következik. Ha szeretsz valakit, ha igazán szereted, akkor kockázatot is kell vállalnod érte.

- Szerinted meg kellene keresnem?

- Szerintem azt kell tenned, amit a szíved súg.

A szíve. A szíve összetört és kinyílt. Csodálta, hogy nem látja senki, mi van benne.

- Olyan könnyű ezt mondani.

- És ez a legfélelmetesebb dolog a világon. Kutathatjuk, vizsgálhatjuk a természetfeletti jelenségeket, felállíthatunk műtermeket, egyetemeket, intézeteket, de a szerelem rémületét akkor is csak egy költő érti meg.

- Te mindig is költő voltál, anyu. - A. J. megint melléült, fejét az anyja vállára fektette. - Istenem, de mi van, ha nem kellek neki?

- Akkor vonítani fogsz a fájdalomtól. Azután összeszeded az életed darabjait, és mész tovább. Az én lányom erős.

- Az én anyukám pedig bölcs és szép. - A. J. lehajolt, hogy felvegye a két pezsgőspoharat. - Akkor hát mire igyunk először?

- Előbb a reményre! - Clarissa koccintott. - Csak erre érdemes.

A. J. a szobában öltözött át, ami mindig is rendelkezésére állt az anyja házában. Hiába töltött alig néhány éjszakát ott csaknem tíz év alatt, Clarissa mégis az ő szobájának nevezte, és az is maradt. Lehet, hogy ma ott marad éjszakára is, miután a vendégek szétszéledtek, a friss házások pedig nászútra indulnak. Hátha itt jobb lesz, másnap pedig összeszedi a bátorságát, és megfogadja az anyja tanácsát.

De mi van, ha David nem akarja őt? Ha máris elfelejtette? A. J. a tükör előtt állt, de becsukta a szemét. Túl sok volt a „ha”, amit számba kellett venni, és csupán egy dologban lehetett biztos. Abban, hogy szerette Davidet. Ha pedig ez tényleg azt jelenti, hogy kockáztatni kell, akkor nincs más választása.

Kihúzta a vállát, és kinyitotta a szemét, hogy megnézze magát. A ruhája vadregényes volt, mert az anyjának így tetszett. Évek óta nem viselt ennyire kihívóan nőies ruhát. Csupa csipke és kék bársony. A szoknya harang alakban kiterébélyesedett a bokájánál.

Ez nem az ő megszokott stílusa, gondolta, de volt valami megkapó a régimódi szabásban és a csipke bájában. Felvette a szalaggal átkötött, fehérrozsa csokrot, és olyan furán érezte magát, mintha ő maga is menyasszony lenne. Vajon milyen érzés lenne arra készülni, hogy összeköti magát valakivel, aki mindenestül szereti és mindenestül kívánja? Remegne a gyomra. Érezte is. A toroka kiszáradna. A kezét a nyakához emelte. Szédültnék érezné magát, de ugyanakkor izgatottnak is. A lány az öltözőasztalra támaszkodott, hogy a kábulattól el ne essen.

Megérzés? Elhessegette, és ellépett a tükörtől. Az anyja fog hamarosan örök szeretetet és hűséget fogadni. A. J. az órájára pillantott, és majd elállt a lélegzete. Hogy szaladhatott el ennyire az idő? Ha nem szedi össze magát, nem lesz, aki fogadja a vendégeket.

Alex gyerekei érkeztek elsőként. A lány eddig csak egyszer találkozott velük, előző este együtt vacsoráztak. Még mindig kicsit zavartan, távolságtartóan viselkedtek egymással. De amikor a leendő húga felajánlotta a segítségét, A. J. úgy döntött, szaván fogja. Pillanatok alatt egyik kocsit a másik után fordult a ház elé, és minden segítségre szükség volt.

- A. J.! - Alex a kertben talált rá, amint a helyükre kísérte a vendégeket. - Gyönyörű vagy.

A férfi kissé sápadtnak látszott, hiába fogta meg a nap.

- Várj csak, milyen csodásan néz ki maga a menyasszony!

- Bár már látnám! - mondta Alex, és megigazította a nyakkendőjét. - Jobban érezném magam, ha itt lenne és támogatna. Tudod, emberek millióihoz beszélek esténként, de ez itt... - körülnézett a kertben. - Ez egészen más feladat.

- Magas nézettséget jósolok - biztatta A. J., és megcirógatta a férfi arcát. - Miért nem surransz be a házba, egy korty italra?

- Az jó lenne - ismerte el Alex, és atyaián megpaskolta A. J. arcát. - Azt hiszem, az jó lenne.

A. J. nézte, amint a riporter a hátsó ajtó felé igyekszik, azután visszafordult teendőihez. És ott volt David! A kert végében állt, a szellő kissé felborzolta a haját. A. J. szíve hevesen kezdett verni, és csodálkozott, hogyhogyan nem érezte meg a férfi jelenlétét. Az sem tartotta kizártnak, miközben elöntötte az öröm, hogy ő maga kívánta ide.

De David nem közeledett. A. J. ujjai megfeszültek a virágcsokron. Tudta, hogy neki kell megtennie az első lépést.

A. J. olyan gyönyörű volt! David úgy gondolta, olyan, mintha valami álomból varázsolta volna magát ide. A kert illatait felkavaró szellő megrezegtette a nő nyakában a csipkét. Miközben látta közeledni, David a nélküle töltött üres órákra gondolt.

- Örülök, hogy eljöttél.

David azt bizonygatta magának, hogy ő aztán nem jön el, de aztán, mégiscsak felöltözött, és elindult. A lány idevonzotta. Hogy a bájoló gondolataival, vagy a férfi érzelmein keresztül, az most nem számít.

- Úgy látom, mindent kézben tartasz.

Semmit sem tartott kézben. Csak meg szeretne volna érinteni, meg akarta mondani neki, de olyan hűvösnek, olyan kimerően távolságtartónak látszott.

- Igen, mindjárt kezdődik. Mihelyt leültem mindenkit, mehetek Clarissáért.

- Majd én foglalkozom a vendégekkel.

- Nem kell. Én...

- Mondom, majd én foglalkozom.

A. J. elhallgatott. Nyelt egy nagyot magában, és bólintott.

- Köszönöm. Akkor, ha megbocsátasz...

Elment, a házba, a szobájába, ahol összeszedheti magát, mielőtt az anyja elé áll.

A fenébe is! David szidta A. J.-t, szidta saját magát, szidott mindent és mindenkit, miközben sarkon fordult. A pusztán látványától is legszívesebben hason kúszott volna. Aurora

olyan varázslatosán szép, olyan beszippantanivalóan üde volt. Egy pillanatra, de tényleg csak egy pillanatra úgy vélte, mintha meglátta volna a szemében azokat az érzelmeket, amikre vágyott. Azután viszont úgy mosolygott rá, mintha a sok többi mellett ő is csak egy vendég lenne az anyja esküvőjén.

De nem hagyja magát. David erőltette magát, hogy udvarias megjegyzéseket tegyen, és a helyükre kísérje a házasulandó pár barátait, jóakaróit. Ma, még mielőtt véget érne az esküvő, ő és A. J. Fields tisztáznak mindent. Mindent, amit tisztázni akar. Így tervezte, nem? Itt az ideje, hogy az A. J.-vel kapcsolatos tervei valóra váljanak.

A zenekar, amit több jelölt meghallgatása után választott ki A. J., csendesen játszott a kertben felállított fa emelvényen. A kerti székekkel szemben néhány méterre borsókavirággal befuttatott lugas állt. A. J. összeszedetten, kitisztult szemmel lépkedett a kerten át a helyére. Alexre nézett, és bátorítóan rámosolygott. Aztán Clarissa is kilépett a házból sötét rózsaszín menyasszonyi ruhájában.

Olyan, mint egy királynő, gondolta A. J. büszkén. A vendégek tiszteletük és szeretetük jeléül sorra felemelkedtek, amint Clarissa elvonult mellettük, de ő csak Alexen csüggött, csak őt látta. Ő pedig, A. J. észrevette, úgy nézte őt, mintha neki sem létezne senki más a világon, csak Clarissa.

Aztán megfogták egymás kezét, és megesküdték.

Rövid, hagyományos szertartás volt. A. J. nézte az anyját, amint megesküszik, és közben boldogsággal vegyes bánatot érzett. A szavak egyszerűek, mégis nagyon összetettek voltak. Az időtlen fogadalmak valamiért teljesen újszerűen hangzottak.

Elhomályosodott szemmel, kaparó torokkal ölelte át az anyját.

- Légy boldog, drága édesanyám!

- Az vagyok. Az leszek. - Egy kicsit félrehúzódott. - És te is az leszel.

Mielőtt a lánya szólhatott volna, Clarissa elfordult, és eltűnt új mostohagyerekei áradatában.

Éhes vendégek és üres poharak várták. A teendők elterelték A.J figyelmét az érzéseiről. Még néhány óra, és egyedül marad. Akkor talán majd jöhetnek az érzelmei is. Most nevetett, arcokat simogatott, köszöntőt mondott, és közben teljesen bambának érezte magát.

- Clarissa! - David szándékosan várt egy lélegzetvételnyi időt, mielőtt odament hozzá. - Milyen gyönyörű ma!

- Köszönöm, David. Örülök, hogy eljött. Szüksége van magára.

David megdermedt, és csak a fejét hajtotta közelebb.

- Úgy gondolja?

Clarissa nagy sóhajjal megfogta David mindkét kezét. Amikor a férfi megérezte az erőt, majdnem elhúzta.

- Nem kellene tervek - mondta a nő halkán -, csak érzések.

David erőt vett magán, hogy megnyugodjon.

- Ez csalás, ez ámtítás.

- A. J. a lányom. Több szempontból is.

- Ezt értem.

Csak egy pillanat kellett neki, és Clarissa elmosolyodott.

- Ha tényleg érti, akkor mondja meg neki. Aurora jól ért az érzelmeinek elfojtásához, de a szavakkal nem boldogul. Beszél vele?

- Szeretnék.

- Remek! - Clarissa elégedetten paskolta meg David kezét. - Most pedig kóstolja meg a quiche-t! Talán hihetetlen, de kiszedtem a receptjét a rendezvényszervezőkből.

- Hihetetlen, akárcsak ön. - David lehajolt hozzá, hogy megpuszilja.

A. J. elfáradt. Csoportról csoportra járt, pezsgőt kortyolt, és alig evett valamit az ínycsiklandó ételekből. A cukorhattyúkkal és rózsákkal díszített tortát is felszeletelték. Ömlött a bor, szólt a zene. Párok táncoltak a gyepen.

- Gondoltam, szólok, hogy belenéztem Steiger forgatókönyvébe - lépett David A. J. mellé, de közben a táncosokat nézte. - Nem mindennapi.

Üzlet, gondolta A. J.. Legjobb, ha szigorúan üzletről beszélgetnek.

- Fontolgotod, hogy esetleg megcsinálod?

- Fontolgotom. De ez még messze van a tényleges filmtől. Hétfőn találkozom Steigerrel.

- Ez csodálatos! - A. J. nem tudta leplezni az örömét. - Nagyszerű lesz!

- Ha valaha film is lesz a forgatókönyvből, akkor mindenkinek tudnia kell: tőled indult minden.

- Remélem is.

- Tizenhárom éves korom óta nem keringőztem. - Amikor megérintette A. J. könyökét, érezte, hogy a lány összerezzen. - Az anyám rám parancsolt, hogy kérjem fel az unokatestvéreimet. Akkoriban a lányokat valamiféle alacsonyabb létformának tekintettem. De azóta másképp gondolom - átkarolta a derekát. - Feszült vagy.

A. J. arra ügyelt, hogy helyesen lépjen, és minden egyébre is, csak arra az érzésre nem, hogy a férfi újra a karjában tartja.

- Azt akarom, hogy minden tökéletes legyen anyunak.

- Szerintem ezért már nem kell aggódnod.

Clarissa úgy táncolt Alexszel, mintha csak ők ketten lennének a kertben.

- Nem! - sóhajtott A. J., mielőtt megakadályozhatta volna. - Már nem kell.

- Akkor most kicsit szabad szomorkodnod is.

A lány illata olyan volt, mint amilyenre emlékezett. Csábító, nagyon csábító.

- Nem, az önzés lenne.

- Az természetes lenne - javította ki David. - Túl szigorú vagy magadhoz.

- Úgy érzem, mintha elvesztettem volna - mondta A. J., a sírás határán küszködve.

- Nem vesztetted el. - David a nő homlokához érintette a száját. - Majd elmúlik ez a kellemetlen érzés.

Amikor David kedves volt, A. J. esélytelennek érezte magát. A gyöngédségével szemben védtelen maradt.

- David - az ujjai megszorították a férfi vállát -, hiányoztál.

Ára volt, hogy kimondta. A büszkesége első védvonalát, amely a többit megelőzte, most e szavakkal semmivé vált. Érezte a derekán, hogy a férfi keze megfeszül, aztán ismét elernyed.

- Aurora.

- Kérlek, ne mondj most semmit! - Most nem bírná tartani magát. - Csak azt akartam, hogy tudd.

- Beszélünk kell.

A. J. már beleegyezett volna, ám ekkor valaki beleszólt a mikrofonba:

- Kérjük a hajadon hölgyeket, sorakozzanak fel a csokorhajításhoz.

- Gyere, A. J.! - Újdonsült mostohahúga nevetve karon fogta, és elhúzta. - El kell dönteni, ki lesz a következő.

A. J.-t nem érdekelték a virágcsokrok, és ezek a kerge lányok. Neki most az élete volt a tét. A. J. szórakozottan kereste Davidet a szemével. Pont időben fordult vissza a menyasszony felé, hogy védekezően elkaphassa az arca felé repülő csokrot. A. J. zavartan fogadta a jókívánságokat és az évődést.

- Újabb jel? - kérdezte Clarissa, miközben megcsipdeste a lánya arcát.

- Annak a jele, hogy az anyámnak a hátán is van szeme, és remekül céloz - morgolódott A. J., és a csokorba temette az arcát. A virágszirmok barlangja édes, ígéretes volt. - Tartsd meg!

- Dehogyan tartom! Az balszerencsét jelent, arra pedig nincs szükségem.

- Hiányozni fogsz, anyu.

Clarissa megértette, mint mindig, de mosolygott, és megcsókolta A. J.-t.

- Két hét múlva itt vagyok.

Alig volt idő még egy utolsó ölelésre, mielőtt az anyja és Alex rizseső és jókívánságok közepette elrobogtak.

Néhány vendég elment, mások még maradtak. A. J. a lenyugvóban lévő nap sugarainál figyelte, ahogy a zenészek is rakodnak, szedelődzkdnek.

- Hosszú nap.

Davidhez fordult, és mielőtt észbe kapott volna, felé nyújtotta a kezét.

- Azt hittem, elmentél.

- Csak félreálltam az útból egy időre. Szép munkát végeztél.

- Nem tudom elhinni, hogy vége - nézte, ahogy az utolsó székeket is összeszedik és elszállítják.

- Jólesne egy kávé.

A. J. mosolygott, próbált könnyed maradni.

- Van még?

- Tettem fel egy adagot, mielőtt kijöttem. - Együtt sétáltak a házhoz. - Hová mennek nászútra?

A ház kongott az ürességtől. A. J. fura mód sosem vette észre, Clarissa mennyire kitölti.

- Egy vitorlásra! - nevetett A. J., aztán tehetetlenül nézett körül a konyhában. - Nehéz elképzelnem Clarissát, amint vitorlát bont.

- Tessék! - David zsebendőt húzott elő a zsebéből. - Ül le, és sírd ki magad. Most már szabad.

- Úgy örülök, hogy boldog - mondta A. J., de már potyogtak is a könnyei. - Alex csodálatos ember, és tudom, hogy szereti.

- Anyádnak már csak ezért sincs szüksége rá, hogy gondoskodj róla. - David egy csésze kávéval adott neki. - Igyál.

A. J. bólintott, és kortyolt.

- Mindig is szüksége volt rám.
- Még mindig szüksége van - felelte David, elvette a zsebkezdőt, és ő maga törölte meg A. J. arcát. - Csak éppen másképp.
- Olyan hülyén érzem magam.
- Nincs rá okod. Befejezted a sírást? A. J. kicsit duzzogott, szipogott, aztán kortyolt a kávéból.
- Igen.
- Akkor most mondd újra, hogy hiányoztam.
- Az csak egy pillanatnyi gyöngeség volt - mormolta A. J. a bögrébe, de David elvette tőle.
- Nincs több mellébeszélés, Aurora! Most nyíltan megmondod, hogy mit akarsz, hogy mit érzel.
- Vissza akarlak kapni. - A. J. nagyot nyelt, és azt kívánta, bár mondana valamit a férfi ahelyett, hogy bámulja.
- Folytasd!
- David, nagyon megnehezítéd!
- Igen, tudom. - Nem érintette meg. Még nem. Ennél többet akart. - Mindkettőnknek nehéz.
- Rendben. - A. J. nagy levegőt véve összeszedte magát. - Amikor azt javasoltad, költözzünk össze, váratlanul ért. Végig akartam gondolni, de te mérges lettél. Amikor elmentél, volt időm végiggondolni. Nem látom akadályát, miért ne élhetnénk úgy, ahogy mondtad.

Mindig alkuszik, gondolta David az arcát dörzsölve. Még mindig nem hajlandó megtenni az utolsó lépést.

- Nekem is volt időm gondolkodni, és meggondoltam magamat.

Ha megüti, akkor se állt volna el így Aurora lélegzete. Az elutasítás mindig fáj, de sose volt még ennyire borzasztó.

- Értem.

A. J. elfordult, hogy felvegye a kávéscsészéjét, de a keze nem volt ehhez elég erős.

- Remek munkát végeztél az esküvővel, A. J..

A lány behunyta a szemét, és azon gondolkozott, miért van nevetetnékje.

- Köszönöm. Köszönöm szépen.
- Szerintem fejen állva is megszerveznél még egyet.
- Persze. - A szeméhez nyomta az ujját. - Lehet, hogy pályát is módosítok.
- Nem, én csak egy esküvőre gondoltam. A miénkre.

Nem lesznek könnyek. Nem engedi. Segített, hogy erre összpontosított.

- A mire gondoltál?
- Esküvő. Érted? Esküvő! Nem figyeltél? A. J. megfordult, és látta, hogy a férfi majdhogynem nevetve nézi.
- Miről beszélsz?
- Láttam, hogy elkaptad a csokrot. Babonás vagyok.
- Kicsit sem vicces! - Mielőtt kiroboghatott volna a szobából, David magához szorította.

- De nem ám! Kicsit sem vicces, hogy tizenegy napon és tizenkét éjszakán keresztül jóformán másra se gondoltam, mint rád. Kicsit sem vicces, hogy valahányszor lépek egyet feléd, te mindig hátrálsz egy lépést. Valahányszor kitervelek valamit, veled öt perc alatt mindig dugába dől.

- Az semmit nem old meg, ha kiabálsz velem!

- Nem old meg semmit, amíg nem kezdesz el figyelni, és nem hagyod abba a jósolgatást. Én sem akartam jobban ezt, mint te. Szerettem az életemet úgy, ahogy volt.

- Nagyszerű. Én is az enyémet.

- Akkor rossz hírem van mindkettőnknek. Semmi sem lesz ugyanúgy.

Miért nem kap levegőt? A dühtől még sosem állt el A. J. lélegzete.

- Miért nem?

- Találd ki! - mondta David, és végre megcsókolta.

Erősen, dühösen, mintha mindkettejüket büntetni szeretné. De ez csak egy pillanatig tartott, egy szívdobbanásnyi ideig. Azután a férfi ajka ellágyult, a szorítása enyhült, és A. J. összeolvadt vele.

- Miért nem olvasol a gondolataimban? Csak most az egyszer, Aurora, nyisd ki magad!

Aurora ingatni kezdte a fejét, de a férfi szája ismét az övére tapadt. A ház csendes volt. Kint a madarak éneke búcsúztatta a lemenő napot. A fény tompult, és abban a pillanatban nem volt semmi, csak az az egy szoba. Érzések áradtak A. J.-be, érzések, amelyek egykor megrémisztettek volna. Most azonban mind azzal kecségtették, amit remélni se mert.

- David! - szorosan ölelte a férfit.

- Mondd ki! Nem bírnám ki, ha tévednék.

Neki talán nem hiányoztak a szavak? Nem próbálta már annyiszor kicsalni őket Aurorából? Talán itt volt az ideje, hogy elmondja neki.

- Amikor először találkoztam az anyáddal, mondott valamit, hogy meg kell értenem, vagy fel kell fedeznem magamban a gyöngédséget. Az első hétvégén, amikor nálam voltál, mikor hazaértem, ott aludtál az ágyon. Rád néztem, a nőre, aki a szeretőm volt, és beléd szerettem. Csak nem tudtam, hogy ejtsem szerét, hogy te is belém szeress.

- Már megtörtént. Nem gondoltam, hogy te...

- Csak az volt a baj, hogy te inkább gondolkoztál. Túlságosan is sokat. - Eltolta magától a nőt, de csak hogy ránézhesen. - Akárcsak én. Kulturálnak maradni. Óvatosnak. Vagy nem így beszéltük meg?

- Akkor úgy tűnt helyesnek. - A. J. nyelt egyet, és közelebb bújt Davidhez. - De nekem nem vált be. Amikor beléd szerettem, csak arra tudtam gondolni, hogy mindent elrontok, mert túl sokat akarok.

- Én pedig féltem, hogy ha megkérdem, még végig sem mondhatom, kiszaladsz a világból. - Megcsókolta A. J. homlokát. - Észturnára és érvelésre pazaroltuk az időt, amikor pedig éreznünk kellett volna.

A. J. szeretett volna óvatos lenni, de olyan vigasztaló, annyira kielégítő volt átölelni Davidet!

- Féltem, hogy sosem leszel képes elfogadni olyannak, amilyen vagyok.

- Én is - megcsókolta a nő mindkét arcát. - De mindketten tévedtünk.

- Tudnom kell, hogy biztos vagy benne. Tudnom kell, hogy nem baj.

- Aurora, én szeretlek úgy, ahogy vagy, ami vagy. Nem tudom, hogy mondjam még másképp.

Aurora becsukta a szemét. Jól tették Clarissával, amikor a reményre ittak. Csak ez számít.

- Nem is kell ennél jobban mondani.

- Még valami - David maga elé tartotta a nőt, amíg rá nem nézett, és a szemében végre meglátta, amit akart, a szívét -, veled akarom leélni az életemet. Szeretném, hogy gyerekeink szülessenek. Még soha nem volt más nő, akivel erre vágytam volna.

A. J. megfogta a férfi arcát, és ajkát az ajkához emelte.

- Gondoskodom róla, hogy soha többé ne is legyen más.

- Mondd ki, mit érzel!

- Szeretlek.

David elégedetten magához ölelte.

- Most te mondd meg, hogy mit szeretnél!

- Téged, egy életre. Vagy kettőre, ha megoldható.